

พระราชบัญญัติศาลการ^๑
พระพุทธศักราช ๒๕๖๙

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก
พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นว่า วิธีจัด และ ปฏิบัติการของ
กรมศาลการนั้นสมควรจะกำหนดลงไว้ให้เป็นระเบียบสืบไป

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติไว้ โดยบท
มาตราดังต่อไปนี้

หมวด ๑

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติศาลการ
พระพุทธศักราช ๒๕๖๙ และให้ใช้เป็นกฎหมายเมื่อพ้นวันประกาศในราชกิจจา
นุเบกษาไปแล้ว ๓ เดือน^๒

บทวิเคราะห์

มาตรา ๒ เพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือบทกฎหมาย
อื่นอันเกี่ยวแก่ศาลการ และในการแปลความแห่งพระราชบัญญัติหรือบทกฎหมาย
นั้น ๆ ถ้อยคำต่อไปนี้ ถ้าไม่แย้งกับความในบทหรือเนื้อเรื่องไซ้ร้ ให้มีความหมาย
และกินความรวมไปถึงวัตถุประสงค์และสิ่งทั้งหลายดังกำหนดไว้ต่อไปนี้ คือ

^๑ แก้ไขตามพระราชบัญญัติศาลการ ฉบับที่ ๒๐ พ.ศ. ๒๕๕๘

(ประกาศในพระราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 122 วันที่ 13 มกราคม ๒๕๕๘)

^๒ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๔๓ วันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๙

คำว่า “เสนาบดี” หมายความว่า เสนาบดีผู้มีหน้าที่รักษาการให้
เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

คำว่า “อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมศุลกากร หรือผู้ซึ่งอธิบดี
กรมศุลกากรมอบหมาย

คำว่า “พนักงานศุลกากร” และ “พนักงาน” หมายความว่า และกิน
ความรวมไปถึงบุคคลใด ๆ ซึ่งรับราชการในกรมศุลกากร หรือนายทหารแห่งราช
นาวิก หรือนายอำเภอ หรือผู้ช่วยนายอำเภอ ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นพิเศษให้กระทำการ
แทนกรมศุลกากร^๓

คำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า และกินความรวมไปถึง
พนักงานใด ๆ ซึ่งได้แต่งตั้งให้มีหน้าที่เฉพาะการ หรือพนักงานใดซึ่งกระทำหน้าที่
โดยเฉพาะในกิจการตามหน้าที่ของตนโดยปรกติ

คำว่า “ท่าต่างประเทศ” “ภาคต่างประเทศ” หรือ “เมือง
ต่างประเทศ” หมายความว่า ที่ใด ๆ นอกพระราชอาณาจักรสยาม

คำว่า “เรือกำปั่น” หรือ “เรือ” ให้รวมทั้งสิ่งใด ๆ ที่ได้ทำขึ้นหรือ
ใช้ในการนำส่งคนหรือทรัพย์สินโดยทางน้ำ

คำว่า “นายเรือ” หมายความว่า บุคคลใด ๆ ซึ่งเป็น
ผู้บังคับบัญชาหรือควบคุมเรือ

คำว่า “ค่าภาษี” หมายความว่า ค่าภาษี ค่าอากร ค่าธรรมเนียม
หรือ ค่าภาระติดพันในทางศุลกากร หรือ อากรชั้นใน

คำว่า “ศุลกากรได้ตรวจมอบไปถูกต้องแล้ว” หมายความว่า และกิน
ความรวมว่าได้ปฏิบัติครบถ้วนตามกฎหมาย ได้ทำใบขนสินค้าถูกต้องและได้เสีย
ค่าภาษีและค่าภาระติดพันครบถ้วนแล้ว

คำว่า “ผู้นำของเข้า” หมายความว่า ความรวมทั้งและใช้ตลอดถึงเจ้าของ
หรือบุคคลอื่นซึ่งเป็นผู้ครอบครองหรือมีส่วนได้เสียชั่วขณะหนึ่งในของใด ๆ นับ
แต่เวลาที่นำของนั้นเข้ามาจนถึงเวลาที่ส่งมอบให้ไปโดยถูกต้องพ้นจากความ
รักษาของพนักงานศุลกากร และคำว่า “ผู้ส่งของออก” ให้มีความหมายเป็นทำนอง
เดียวกัน โดยอนุโลม

^๓ แก้ไขตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๔๗๔

คำว่า “ราคาสุทธการ” หรือ “ราคา” แห่งของอย่างใดนั้น^๔

(๑) ในกรณีส่งของออก หมายความว่า ราคาขายส่งเงินสดซึ่งจะพึงขายของประเภทและชนิดเดียวกันได้โดยไม่ขาดทุน ณ เวลา และที่ที่ส่งของออกโดยไม่มีหักทอนหรือลดหย่อนราคาอย่างใด หรือ

(๒) ในกรณีนำของเข้า หมายความว่า ราคาของของเพื่อความมุ่งหมายในการจัดเก็บอากรตามราคาอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(ก) ราคาซื้อขายของที่นำเข้า

(ข) ราคาซื้อขายของที่เหมือนกัน

(ค) ราคาซื้อขายของที่คล้ายกัน

(ง) ราคาหักทอน

(จ) ราคาคำนวณ

(ฉ) ราคาย้อนกลับ

ทั้งนี้ หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการใช้ราคาและการกำหนดราคาตาม (ก) (ข) (ค) (ง) (จ) และ (ฉ) ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

คำว่า “อากร” หมายความว่า ค่าภาษี ค่าอากร ค่าธรรมเนียมหรือค่าภาระติดพันในทางศุลการ หรืออากรชั้นใน^๕

คำว่า “คลังสินค้า” หมายความว่า โรงพักสินค้า ที่มั่นคงและคลังสินค้าทัณฑ์บน^๖

คำว่า “เขตปลอดอากร” หมายความว่า เขตพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับการประกอบอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศ โดยของที่นำเข้าไปในเขตดังกล่าวจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางอากรตามที่กฎหมายบัญญัติ^๗

^๔ แก้ไขล่าสุดตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๕๓

^๕ “อากร” นี้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลการ (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๕๔๒

^๖ “คลังสินค้า” นี้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๑

^๗ “เขตปลอดอากร” นี้บัญญัติเพิ่มเติมโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลการ (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ.๒๕๕๓

หมวด ๑ ทวิ^๔
คณะกรรมการวินิจฉัยอากรศุลกากร

มาตรา ๒ ทวิ ให้มีคณะกรรมการวินิจฉัยอากรศุลกากร ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงการคลังเป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมศุลกากร อธิบดีกรมสรรพากร อธิบดีกรมสรรพสามิต ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง เลขานุการคณะกรรมการกฤษฎีกา และผู้ทรงคุณวุฒิอื่นอีกจำนวนสามคนซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ

ให้คณะกรรมการแต่งตั้งข้าราชการสังกัดกระทรวงการคลังเป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๒ ตริ ให้กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามมาตรา ๒ ทวิ มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการอีกได้

มาตรา ๒ จัตวา นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๒ ตริ กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
 - (๒) ลาออก
 - (๓) รัฐมนตรีให้ออก
 - (๔) เป็นคนไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ หรือเป็นบุคคลล้มละลาย
 - (๕) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งผู้อื่นเป็นกรรมการแทน

^๔ หมวด ๑ ทวิ นี้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๕๖๙ พ.ศ. ๒๕๖๘

กรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งตามวรรคสอง อยู่ในตำแหน่งได้เพียงเท่า
กำหนดเวลาของผู้ซึ่งตนแทน

มาตรา ๒ เบญจ การประชุมคณะกรรมการวินิจฉัยอากรศุลกากร
ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงเป็น
องค์ประชุม

ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุม ให้กรรมการเลือก
กรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

มติของคณะกรรมการให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มี
เสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออก
เสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๒ ฉ ให้กรรมการในคณะกรรมการวินิจฉัยอากรศุลกากร
เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๒ สัตต คณะกรรมการตามมาตรา ๒ ทวิ มีอำนาจ
ดำเนินการ

(๑) กำหนดขอบเขตในการใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาในการตรวจสอบ
และประเมินภาษีอากร

(๓) วินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับภาษีอากรที่กรมศุลกากรขอความเห็น

(๔) ให้คำปรึกษาหรือเสนอแนะแก่รัฐมนตรีในการจัดเก็บภาษี
อากร

การกำหนดตาม (๑) และ (๒) เมื่อได้รับความเห็นชอบจาก
คณะรัฐมนตรีและประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติตาม

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยอากรศุลกากรตาม (๓) ให้เป็นที่สุด และในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยในภายหลัง คำวินิจฉัยเปลี่ยนแปลงนั้นมิให้มีผลใช้บังคับย้อนหลัง เว้นในกรณีที่มีคำพิพากษาอันถึงที่สุด มีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัย ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดำเนินการตามคำพิพากษาในส่วนที่เป็นโทษย้อนหลังได้เฉพาะบุคคลซึ่งเป็นคู่ความในคดีนั้น

มาตรา ๒ อัญญา กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งซึ่งมีส่วนได้เสียในเรื่องใดที่ต้องวินิจฉัยตามมาตรา ๒ สัตต (๓) จะเข้าร่วมประชุมหรือลงมติในเรื่องนั้นมิได้

หมวด ๒

วิธีจัดการและกำหนดทำ ฯลฯ

มาตรา ๓ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะได้ทรงตั้งหรือทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้เสนาบดีตั้งบุคคลผู้สมควรขึ้นเป็นหัวหน้าจัดการงานในกรมศุลกากร และกำกับตรวจตรากิจการอันเป็นหน้าที่ของกรมนั้น บุคคลผู้นั้นซึ่งต่อไปนี้เรียกว่า “อธิบดี” ให้มีหน้าที่บังคับบัญชาควบคุมบรรดาพนักงานทั้งหลายในกรมศุลกากร มีอำนาจให้เงินเดือนและเงินรางวัลเรียกประกันสำหรับความประพฤติดี และออกข้อบังคับสำหรับกรมตามที่เห็นว่าจำเป็น เพื่อดำเนินการให้เป็นไปโดยเรียบร้อย และบังคับการให้เป็นไปตามนั้น

มาตรา ๔^๙ เพื่อความประสงค์แห่งการนำเข้าหรือส่งออก หรือนำเข้าและส่งออกและการศุลกากรให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวง

(๑) กำหนดท่าหรือที่ใด ๆ ในราชอาณาจักรให้เป็นท่าหรือที่สำหรับการนำเข้า หรือส่งออกหรือนำเข้าและส่งออกซึ่งของประเภทใด ๆ หรือทุกประเภททางทะเลหรือทางบก หรือให้เป็นท่าหรือที่สำหรับการส่งออกซึ่งของที่ขออนุญาตนำเข้าหรือของที่มีทัศนทัศน์ ทั้งนี้โดยมีเงื่อนไขตามแต่จะเห็นสมควร

(๒) กำหนดสนามบินใด ๆ ในราชอาณาจักรให้เป็นสนามบินศุลกากรโดยมีเงื่อนไขตามแต่จะเห็นสมควร

(๓) ระบุเขตศุลกากร ณ ท่าใด หรือที่ใด หรือสนามบินใดซึ่งได้กำหนดไว้ดังกล่าวข้างต้น

มาตรา ๕ อธิบดีจะตั้งด่านตรวจเรือกำปั่นเข้าและออก และจะวางพนักงานไว้ในเรือกำปั่นลำใด ๆ ในเวลาที่เรือนั้นอยู่ในเขตน่านน้ำสยามก็ได้

มาตรา ๖ (๑) อธิบดีจะกำหนดที่อันสมควรอย่างน้อยแห่งให้เป็นท่าเทียบท่าเรือ ตามกฎหมายสำหรับบรรทุกของลง และขนของขึ้น และกำหนดแสดงเขตแห่งท่าเทียบท่าเรืออื่น ๆ ไว้ก็ได้ ห้ามมิให้เรือลำใดบรรทุกสินค้าลง หรือขนสินค้าขึ้น ณ ที่อื่น นอกจาก ณ ที่ซึ่งได้ให้อนุญาตตั้งว่านั้น หรือภายในเขตที่อธิบดีได้อนุมัติ และอธิบดีจะเรียกประกันจากเจ้าของหรือผู้ปกครองที่นั้น โดยให้ทำทัศนทัศน์หรืออย่างอื่นจนเป็นที่พอใจก็ได้

^๙ ความในมาตรา ๔ นี้ ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๔๘๐ แล้ว

(๒) อธิบดีอาจดำริสั่งได้ว่า การตรวจสินค้าเข้าและออกนั้นจะพึงกระทำ ณ ที่ใดและโดยวิธีใด และจะบังคับให้สร้างและอนุมัติการสร้างโรงพักสินค้า หรือที่มั่นคงสำหรับเป็นที่ตรวจและเก็บสินค้าที่ยังไม่ได้ตรวจมอบก็ได้ บรรดาโรงพักสินค้าและที่มั่นคงเหล่านั้น ต้องจัดให้มีที่อันสมควรไว้เป็นที่ทำการ ทั้งต้องมีรั้วและประตูให้สมควรจนเป็นที่พอใจของอธิบดี บรรดาประตูนอกและใน ทั้งปวงต้องลั่นด้วยกุญแจของรัฐบาล ส่วนลูกกุญแจนั้น ให้เก็บรักษาไว้ที่ศาลกสถาน ผู้ใดเอากุญแจนั้นออกโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือบังอาจลอบเข้าไปในโรงพักสินค้าหรือที่มั่นคงเช่นนั้น ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ^{๑๐}

(๓) ถ้าผู้ค้าหรือเจ้าของหรือผู้ปกครองทำเนียบท่าเรือ โรงพักสินค้า หรือที่มั่นคงต้องรับความเสียหาย เพราะเหตุมิได้ไขกุญแจของรัฐบาล ในเวลาอันควรเพื่อเริ่มทำการ (คือเวลาเริ่มทำราชการประจำวัน หรือเวลาเริ่มทำการล่วงเวลาตาม ซึ่งมีใบอนุญาตทางราชการ) ท่านว่ากรมศุลกากรต้องรับผิดชอบใช้ค่าทดแทนให้แก่ผู้ค้าเจ้าของหรือผู้ปกครองที่นั้นไม่เกินที่ได้เสียหายไป

(๔) ของที่ยังไม่ได้ตรวจมอบนั้น ห้ามมิให้เคลื่อนย้ายที่หรือเอาเข้ารวม หรือเลือกคัด หรือแบ่งแยกกอง หรือบรรจุ หรือกลับบรรจุใหม่ ณ ทำเนียบท่าเรือหรือโรงพักสินค้าใด ๆ นอกจากจะได้รับอนุญาตและมีพนักงานกำกับตรวจตราอยู่ด้วย

(๕) พนักงานกำกับทำเนียบ ท่าเรือ หรือโรงพักสินค้าใด ๆ จะสั่งให้เอาของที่ยังไม่ได้ตรวจมอบเข้าเก็บไว้ในโรงพักสินค้าหรือที่ล้อมอันมั่นคงก็ได้ ในเมื่อเป็นวิสัยจะทำได้และเมื่อเป็นการจำเป็นเพื่อรักษาประโยชน์รายได้ของแผ่นดิน และของที่ยังไม่ได้ตรวจมอบนี้ห้ามมิให้ปล่อยทิ้งไว้ในที่ส่วนใดส่วนหนึ่งแห่งท่าเนียบท่าเรืออันเป็นที่โล่ง ซึ่งอธิบดีเห็นว่าศุลกากรจะไม่สามารถระวังรักษาให้เพียงพอได้

^{๑๐} ความในมาตรา ๖ (๒) นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ.

(๖) เพื่อให้การจัดเก็บอากรสำหรับสินค้าอันตรายเป็นไปโดย สอดคล้องกับความปลอดภัยในการขนถ่ายหรือการเก็บรักษาสินค้าในเขตศุลกากร แห่งใดแห่งหนึ่ง เมื่ออธิบดีได้หารือกับผู้รับผิดชอบประจำท่าหรือที่หรือสนามบินที่ เป็นเขตศุลกากรแห่งนั้นแล้วให้มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดชนิด หรือประเภทของสินค้าอันตรายและวิธีการเก็บอากรของสินค้าดังกล่าว ตลอดจน กำหนดเงื่อนไขในการขนถ่าย การเก็บรักษาสินค้าและการนำสินค้านั้นออกไปจาก เขตศุลกากรแห่งนั้น ทั้งนี้ เท่าที่ไม่ขัดต่อกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง^{๑๑}

มาตรา ๗ (๑) บรรดาทำเนียบท่าเรือ โรงพักสินค้าและที่มั่นคง ทั้งหลายในท่ากรุงเทพฯ ซึ่งใช้อยู่ในเวลาที่ประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้ถือเป็น ทำเนียบท่าเรือ โรงพักสินค้าและที่มั่นคงซึ่งได้อนุมัติแล้วตามความในมาตรา ก่อน แต่หากต้องเป็นที่ซึ่งไม่มีทางจะเข้าไปในโรงพักสินค้าและที่มั่นคงนั้น ๆ ได้ เมื่อได้ ลั่นกุญแจของรัฐบาลแล้ว

(๒) เมื่อได้ประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้แล้ว ถ้าผู้ใดร้องขออนุมัติ ทำเนียบท่าเรือโรงพักสินค้าหรือที่มั่นคงแห่งหนึ่งแห่งใด และอธิบดีไม่เต็มใจจะให้ อนุมัติไซ้ร ให้อธิบดีแจ้งข้อขัดข้องเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังผู้ร้องภายในสิบวันนับ แต่วันที่ได้รับคำร้อง ในเมื่อที่นั้น ๆ ตั้งอยู่ภายในเขตท่ากรุงเทพฯ หรือภายในสองเดือนถ้าตั้งอยู่ที่อื่น ถ้าและคำแจ้งข้อขัดข้องนั้นมีได้ส่งไปภายใน กำหนดเวลาดังระบุไว้นี้ไซ้ร ให้พึงถือว่าที่นั้น ๆ เป็นอันได้อนุมัติแล้ว ถ้าอธิบดีและ ผู้ร้องไม่สามารถจะตกลงกันได้ ก็ให้ตั้งอนุญาโตตุลาการฝ่ายละสองคนเป็นผู้ตัดสินข้อ โต้เถียง ถ้าอนุญาโตตุลาการทั้งสองฝ่ายตกลงกันได้ ให้อนุญาโตตุลาการนั้น ๆ ตั้ง ผู้ชี้ขาด และให้เป็นอันยุติถึงที่สุดตามคำตัดสินของผู้ชี้ขาดนั้น

(๓) การให้อนุมัติชั่วคราวสำหรับที่ต่าง ๆ ซึ่งคิดจะตั้งขึ้นนั้น เมื่อผู้ ร้องได้ทำแผนผังส่งแล้ว ก็ให้อนุมัติชั่วคราวได้

^{๑๑} ความในมาตรา ๖ (๖) นี้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๓๔

(๔) เจ้าของหรือผู้ปกครองทำเนียบทำเรือ โรงพักสินค้า หรือที่
มั่นคงทุกแห่ง ซึ่งได้อนุมัติตามพระราชบัญญัตินี้ จะได้รับค่าแฉ่งความแฉ่งการณ
ให้อนุมัตินั้นเป็นลายลักษณอักษร ในค่าแฉ่งความนี้ให้แสดงเขตและระเบียบการ
แห่งที่นั้นลงไว้ให้ชัดเจน และถ้าเจ้าของหรือผู้ปกครองที่ได้ยื่นแผนผังอันแท้จริงแห่ง
ที่นั้นด้วย ก็ให้อธิบดีเขียนคำรับรองแผนผังนั้น อนึ่ง การให้อนุมัติที่ใด ๆ ตั้งได้รับ
และกำหนดเขตไว้แล้ว ให้เป็นอันสมบูรณ์อยู่ตราบเท่าเวลาซึ่งที่นั้น ๆ คงรูปอยู่ไม่
เปลี่ยนแปลงในทางก่อสร้างและระเบียบการ และตราบเท่าเวลาที่ประกัน ซึ่งได้ให้
ไว้ยังคงเป็นที่พอใจของอธิบดี

มาตรา ๗ (ก) ^{๑๒} เจ้าของหรือผู้ปกครองโรงพักสินค้า จะต้องเสีย
ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตสำหรับโรงพักสินค้าประจำปี ทุกโรงพักสินค้า ซึ่งได้รับ
อนุมัติตามมาตรา ๖ หรือมาตรา ๗ ตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๘ ^{๑๓} อธิบดีจะอนุมัติและกำหนดสถานที่ตรวจและเก็บของซึ่ง
มีผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นคลังสินค้าทัณฑ์บนก็ได้ โดยอาจกำหนดวิธีการและ
ข้อจำกัดเกี่ยวกับการเก็บของตลอดจนข้อบังคับเพื่อการดำเนินการและตรวจตรา
ควบคุมคลังสินค้าทัณฑ์บนตามที่เห็นสมควร

เพื่อเป็นประกันค่าภาษีอากรหรือค่าชดใช้อย่างอื่นซึ่งกรมศุลกากร
อาจเรียกร้องได้ตามกฎหมายหรือข้อตกลง อธิบดีอาจเรียกประกันจากเจ้าของหรือ
ผู้ปกครองคลังสินค้าทัณฑ์บนโดยให้ทำทัณฑ์บน และหรืออย่างอื่นจนเป็นที่พอใจ

เจ้าของหรือผู้ปกครองคลังสินค้าทัณฑ์บนจะต้องเสียค่าธรรมเนียม
ใบอนุญาตประจำปีตามที่รัฐมนตรีกำหนดโดยกฎกระทรวง

^{๑๒} ความในมาตรา ๗ (ก) นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐)
พุทธศักราช ๒๔๘๓ แล้ว

^{๑๓} ความในมาตรา ๘ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม
พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๒

มาตรา ๘ ทวิ^{๑๔} อธิบดีมีอำนาจ

(๑) อนุมัติให้จัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนสำหรับแสดงและขายของที่เก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนนั้น โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

(๒) อนุมัติให้จัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนสำหรับการผลิต ผสม ประกอบ บรรจุ หรือดำเนินการอื่นใดกับของที่นำเข้ามาและเก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนนั้น โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

เว้นแต่จะมีบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้คลังสินค้าทัณฑ์บนตาม (๑) และ (๒) อยู่ในบังคับแห่งบทบัญญัติว่าด้วยคลังสินค้าทัณฑ์บน

มาตรา ๙ บรรดาคลังสินค้า โรงเก็บสินค้า หรือที่มั่นคงอย่างอื่นจะเป็นที่สำหรับตรวจหรือเก็บของก็ดี ให้พ่อค้าหรือบุคคลอื่นซึ่งเกี่ยวข้องสร้างขึ้นและบำรุงรักษาโดยเสียค่าใช้จ่ายของตนเอง

^{๑๔} ความในมาตรา ๘ ทวิ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ.๒๕๕๓

หมวด ๓
การเสียค่าภาษี

มาตรา ๑๐^๔ บรรดาภาษีนั้น ให้เก็บตามบทพระราชบัญญัตินี้ และตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร การเสียค่าภาษีให้เสียแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในเวลาที่ยื่นสินค้าให้

ถ้าค่าภาษีที่ได้เสียไว้ไม่ครบถ้วนตามจำนวนที่จะต้องเสียจริง กรมศุลกากรมีสิทธิเรียกเก็บส่วนที่ขาดจนครบ แต่ในกรณีที่ปรากฏหลังจากที่ได้ปล่อยของไปจากอารักขาของศุลกากร หรือได้ส่งของออกไปนอกราชอาณาจักรแล้วว่า ค่าภาษีที่ได้เสียไว้ไม่ครบถ้วนตามจำนวนที่จะต้องเสียจริง และค่าภาษีที่ขาดมีจำนวนไม่เกินยี่สิบบาทตามใบขนสินค้าฉบับหนึ่ง ๆ อธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายจะสั่งให้งดการเรียกเก็บเพิ่มเติมก็ได้

เว้นแต่ในกรณีที่มีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงอากร สิทธิของกรมศุลกากรที่จะเรียกอากรที่ขาดเพราะเหตุอันเกี่ยวกับชนิด คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนัก หรือราคาแห่งของใด ๆ หรือเกี่ยวกับอัตราอากรสำหรับของใด ๆ นั้น ให้มีอายุความสิบปี แต่ในเหตุที่ได้คำนวณจำนวนเงินอากรผิด ให้มีอายุความสองปี ทั้งนี้นับจากวันที่น่าขอเข้าหรือส่งของออก

ในกรณีที่เห็นสมควร อธิบดีมีอำนาจคืนเงินอากรส่วนที่เสียไว้เกินเฉพาะในเหตุที่ได้คำนวณจำนวนเงินอากรผิดโดยไม่จำเป็นต้องมีคำเรียกร้องขอคืน แต่มิให้สั่งคืนเมื่อพ้นกำหนดสองปีนับจากวันที่น่าขอเข้าหรือส่งของออก

^{๑๔} ความในมาตรา ๑๐ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๔

สิทธิในการเรียกร้องขอคืนเงินอากรเพราะเหตุที่ได้เสียไว้เกินจำนวนที่พึงต้องเสียจริง เป็นอันสิ้นไปเมื่อครบกำหนดสองปีนับจากวันที่นำของเข้าหรือส่งของออก แล้วแต่กรณี แต่คำเรียกร้องขอคืนอากรเพราะเหตุอันเกี่ยวกับชนิด คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนัก หรือราคาแห่งของใด ๆ หรือเกี่ยวกับอัตราอากรสำหรับของใด ๆ นั้น มิให้รับพิจารณาหลังจากที่ได้เสียอากรและของนั้น ๆ ได้ส่งมอบหรือส่งออกไปแล้ว เว้นแต่ในกรณีที่ได้แจ้งความไว้ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนการส่งมอบหรือส่งออกว่าจะยื่นคำเรียกร้องดังกล่าว หรือในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พึงต้องรู้ก่อนส่งมอบหรือส่งออกว่าอากรที่ชำระไว้เกินจำนวนที่พึงต้องเสียสำหรับของที่ส่งมอบหรือส่งออก

มาตรา ๑๐ ทวิ^{๑๖} ความรับผิดในอันจะต้องเสียค่าภาษีสำหรับของที่นำเข้าเกิดขึ้นในเวลาที่น่าจะนำเข้าสำเร็จ

ภายใต้บังคับมาตรา ๘๗ และมาตรา ๘๘ การคำนวณค่าภาษีให้ถือตามสภาพของราคาของและพิกัดอัตราศุลกากรที่เป็นอยู่ในเวลาที่ความรับผิดในอันจะต้องเสียค่าภาษีเกิดขึ้น แต่ในกรณีของที่เก็บไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บน ให้คำนวณตามพิกัดอัตราศุลกากรที่ใช้อยู่ในเวลาซึ่งได้ปล่อยของเช่นว่านั้นออกไปจากคลังสินค้าทัณฑ์บน ไม่ว่าจะปล่อยออกไปในสภาพเดิมที่นำเข้าหรือในสภาพอื่น

ในกรณีของที่ปล่อยออกไปจากเขตปลอดอากร ให้คำนวณค่าภาษีตามสภาพของราคาของและพิกัดอัตราศุลกากรที่เป็นอยู่ในเวลาซึ่งได้ปล่อยของเช่นว่านั้นออกไปจากเขตปลอดอากร แต่ในกรณีที่ได้นำของที่มีอยู่ในราชอาณาจักรเข้าไปในเขตปลอดอากร โดยของที่นำเข้าไปนั้นไม่มีสิทธิได้รับการคืนหรือยกเว้นอากร ไม่ต้องนำราคาของดังกล่าวมาคำนวณค่าภาษี ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีเห็นชอบหรือที่อธิบดีประกาศกำหนด

^{๑๖} ความในมาตรา 10 ทวิ นี้ได้แก้ไขและเพิ่มเติมความในวรรคสามตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ.๒๕๕๓

มาตรา ๑๐ ตรี^{๑๗} ความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียค่าภาษีสำหรับ
ของที่ส่งออกเกิดขึ้นในเวลาที่ส่งของออกสำเร็จ

การคำนวณค่าภาษีให้ถือตามสภาพของ ราคาของ และพิกัดอัตรา
ศุลกากรที่เป็นอยู่ในเวลาที่ออกไปขนสินค้าให้

การขอคืนค่าภาษีในกรณีที่มีได้ส่งของออกนอกราชอาณาจักร ให้
กระทำได้เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวัน แต่ไม่เกินเก้าสิบวันนับแต่วันที่ออกไปขน
สินค้าให้

มาตรา ๑๑^{๑๘} การกำหนดราคาศุลกากรในกรณีนำของเข้าจะต้อง
รวมค่าประกันภัย ค่าขนส่งของที่นำเข้ามายังท่าหรือที่ที่นำของเข้า ค่าขนของลง ค่า
ขนของขึ้นและค่าจัดการต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการขนส่งของที่นำเข้ามายังท่าหรือ
ที่ที่นำของเข้า

ในกรณีที่ไม่มีมูลค่าของรายการค่าประกันภัย หรือค่าขนส่งของที่
นำเข้ามายังท่าหรือที่ที่นำของเข้าหรือไม่มีค่าขนของลง ค่าขนของขึ้น หรือค่า
จัดการต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการขนส่งของที่นำเข้ามายังท่าหรือที่ที่นำของเข้า การ
กำหนดมูลค่าของรายการดังกล่าวให้เป็นไปตามที่อธิบดีกำหนด

^{๑๗} ความในมาตรา ๑๐ ตรี นี้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓
ธันวาคม พ.ศ.๒๕๑๕ ข้อ ๕

^{๑๘} ความในมาตรา ๑๑ นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.
๒๕๔๓

มาตรา ๑๑ ทวิ^{๑๙} ในกรณีที่พิจารณาเห็นว่า ราคาสำแดงของของ
ที่นำเข้ามีราคาต่ำอย่างปรากฏชัดหรือไม่น่าจะเป็นมูลค่าอันแท้จริง และหากได้มีการ
กำหนดราคาศุลกากรตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการใช้ราคาและ
การกำหนดราคาศุลกากรตามความใน (๒) (ก) (ข) (ค) (ง) และ (จ) ของบทนิยาม
คำว่า “ราคาศุลกากร” หรือ “ราคา” ในมาตรา ๒ แล้วยังคงมีราคาต่ำอย่าง
ปรากฏชัดหรือไม่น่าจะเป็นมูลค่าอันแท้จริงของของนั้นอีก ให้อธิบดีมีอำนาจ
กำหนดราคาศุลกากรของของดังกล่าวได้

มาตรา ๑๒ ถ้าไม่ตกลงในเรื่องราคาศุลกากรสำหรับของอย่างใด
ๆ ให้อธิบดีมีอำนาจที่จะรับของนั้นไว้เป็นค่าภาษี หรือจะซื้อของนั้นไว้ทั้งหมดหรือ
แต่ส่วนหนึ่งส่วนใด หรือกองหนึ่งกองใดในของชนิดหนึ่ง หรือประเภทหนึ่ง เต็มทั้ง
ส่วนหรือทั้งกองตามราคาที่สำแดงไว้เพิ่มขึ้นอีกร้อยละสองกึ่งหรือถ้าไม่รับของไว้
เป็นค่าภาษีหรือรับซื้อไว้ตั้งวันนี้ อธิบดีและเจ้าของต่างมีอำนาจตั้งอนุญาโตตุลาการ
มีจำนวนเท่ากัน แต่ไม่เกินฝ่ายละสองคน เพื่อช่วยให้ตกลงกันในข้อโต้เถียง^{๒๐}

ถ้าอนุญาโตตุลาการทั้งสองฝ่ายไม่ตกลงกันได้ให้อนุญาโตตุลาการ
นั้น ๆ ตั้งผู้ชี้ขาด และให้เป็นอันยุติถึงที่สุดตามคำตัดสินของผู้ชี้ขาดนั้น

มาตรา ๑๓ บรรดาการซึ่งของ การสอบ การตีราคาของ ฯลฯ
เพื่อประเมินค่าภาษี หรือเพื่อประโยชน์อย่างอื่นในราชการนั้น ให้พนักงาน
เจ้าหน้าที่ในกรมศุลกากรเป็นผู้ทำ

^{๑๙} ความในมาตรา ๑๑ ทวิ นี้ ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗)
พ.ศ.๒๕๔๓

^{๒๐} ความในมาตรา 12 วรรคแรก ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗)
พ.ศ.๒๕๔๓

หมวด ๔
การตรวจของและป้องกันลักลอบหนีศุลกากร

มาตรา ๑๔ เมื่อของผ่านศุลกากร หรืออยู่ในความกำกับตรวจตราของศุลกากรด้วยประการใด ๆ ก็ดี พนักงานเจ้าหน้าที่ศุลกากรคนหนึ่งคนใด จะให้เปิดหีบห่อและตรวจของนั้นในเวลาใด ๆ ก็ได้ พนักงานนั้นจะเอาตัวอย่างของใด ๆ ไปเพื่อตรวจหรือสอบ หรือตีราคา หรือเพื่อประโยชน์อย่างอื่นก็ได้ แล้วแต่จะเห็นว่าจำเป็น ตัวอย่างของนี้ต้องส่งให้โดยไม่คิดราคา และพนักงานนั้นจะเลือกเอาออกจากหีบห่อหรือส่วนใดแห่งของนั้นก็ได้อีก แต่ตัวอย่างของเช่นนี้จะต้องเอาไปแต่เพียงขนาดหรือปริมาณพอสมควร และจะต้องเอาออกโดยวิธีอันจะทำให้เจ้าของเสียหายหรือลำบากอย่างน้อยที่สุดที่จะเป็นไปได้ และเมื่อไรสามารถจะคืนได้ ก็ให้คืนแก่เจ้าของไปโดยเร็ว

มาตรา ๑๕^{๒๐} พนักงานศุลกากรอาจขึ้นไปบนเรือลำใด ๆ ก็ได้ ภายในพระราชอาณาเขต และอาจอยู่ในเรือนั้นได้ตลอดเวลาที่ทำการบรรทุกสินค้าลงหรือขนสินค้าขึ้นหรือจนกว่าเรือนั้นออกไป ไม่ว่าในที่ไหนส่วนใด ๆ ของเรือ และไม่ว่าในเวลาใด ๆ ให้พนักงานศุลกากรเข้าถึงและตรวจค้นได้ และอาจตรวจดูสมุดหนังสือหรือบันทึกเรื่องราว หรือเอกสารไม่ว่าอย่างใด ๆ ที่เกี่ยวกับสินค้าในเรือได้ อาจสั่งให้เปิดห้องส่วนใด ๆ ของเรือ หรือให้เปิดหีบห่อ หรือที่บรรจุของอย่างใด ๆ ได้ หรือถ้าจำเป็นจะให้หักเปิดสิ่งนั้น ๆ ก็ได้ อาจประจำเครื่องหมาย หรือประทับตรา หรือลั่นกุญแจ หรือผูกมัดของใด ๆ ที่อยู่ในเรือ หรือที่ใด หรือหีบห่อใด ๆ ก็ได้ และถ้าเครื่องหมาย ดวงตรา กุญแจ หรือเครื่องผูกมัดนั้นได้มีผู้ถอนไป หรือเปิดออก หรือหักต่อย หรือเปลี่ยนแปลงไปโดยจงใจไซ้ ท่านว่านายเรือมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท

^{๒๐} ความในมาตรา ๑๕ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ.๒๕๔๘

มาตรา ๑๕ ทวิ^{๒๒} ผู้ใดขึ้นไปบนเรือเดินต่างประเทศขณะที่อยู่ในราชอาณาจักรโดยมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่นายเรือ ลูกเรือ ผู้โดยสารและผู้มีหน้าที่ต้องปฏิบัติบนเรือนั้น

มาตรา ๑๖ ของใดที่ศุลกากรยังมีได้ตรวจมอบไปโดยชอบ พนักงานศุลกากรอาจถอนไป ขนขึ้นและเก็บไว้ในที่มั่นคงก็ได้

มาตรา ๑๗ พนักงานศุลกากรอาจตรวจค้นหีบห่อของคนโดยสารแล้วปล่อยผ่านภาษีได้ และถ้าในหีบห่อนั้นมีของที่ยังมีได้เสียค่าภาษีก็ดี ของต้องจำกัดก็ดี ของต้องห้ามก็ดี พนักงานจะกักหีบห่อนั้นไว้ก็ได้

มาตรา ๑๘ พนักงานศุลกากรอาจตรวจค้นบุคคลใด ๆ ในเรือกำปั่นลำใด ๆ ในเขตท่า หรือบุคคลที่ขึ้นจากเรือกำปั่นลำใด ๆ ก็ได้ แต่ต้องมีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคลนั้น ๆ มีหรือพาไปกับตนซึ่งของอันยังมีได้เสียค่าภาษี หรือของต้องจำกัด หรือของต้องห้ามจึงให้ตรวจค้นได้ อนึ่ง ก่อนที่จะตรวจค้นบุคคลผู้ใด บุคคลผู้นั้นอาจร้องขอให้นำตนอย่างรวดเร็วตามควรแก่เหตุไปยังพนักงานศุลกากรผู้ใหญ่ มีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าสารวัตร หรือนายด่าน นายอำเภอ หรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ หรือหัวหน้าสถานีตำรวจที่ใกล้ที่สุด ส่วนพนักงานที่มีผู้นำบุคคลเช่นนี้มาส่งนั้นจะต้องวินิจฉัยว่ามีเหตุอันควรสงสัยเพียงพอหรือไม่ และจะควรให้ตรวจค้นหรือไม่ ถ้าบุคคลนั้นเป็นหญิงก็ให้ใช้หญิงเป็นผู้ตรวจค้น

^{๒๒} ความในมาตรา ๑๕ ทวิ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ.๒๕๔๘

ถ้าพนักงานผู้ใดตรวจค้นบุคคลใดโดยไม่มีเหตุอันสมควร ท่านว่าพนักงานผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท^{๒๓}

มาตรา ๑๙^{๒๔} พนักงานศุลกากรอาจสั่งให้หยุดรถ เกวียน หรือยานพาหนะอย่างอื่น ๆ และตรวจค้นเพื่อให้ทราบว่ามีของที่ลักลอบหนีศุลกากรหรือไม่ แต่ต้องมีเหตุอันควรสงสัยว่ารถเกวียน หรือยานพาหนะนั้นได้ใช้ หรือกำลังใช้เนื่องกับเรือกำปั่น หรือคลังสินค้า หรือโรงเก็บสินค้า หรือที่ขนของขึ้น หรือทำเนียบท่าเรือ หรือทางน้ำ หรือทางผ่านพรมแดน หรือทางรถไฟ ผู้ใดไม่ยอมหรือขัดขวาง หรือพยายามจะขัดขวางต่อการตรวจเช่นนี้ ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

มาตรา ๒๐^{๒๕} ถ้าพบผู้ใดกำลังกระทำผิด หรือพยายามจะกระทำผิด หรือใช้ หรือช่วย หรือยุยงให้ผู้อื่นกระทำผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจจับผู้นั้นได้โดยไม่ต้องมีหมายจับ แล้วนำส่งยังสถานีตำรวจพร้อมด้วยของกลางที่เกี่ยวกับการกระทำผิด หรือพยายามกระทำผิด เพื่อจัดการตามกฎหมาย และถ้ามีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคลใดได้กระทำผิดพระราชบัญญัตินี้ก็ดี หรือมีสิ่งของไปกับตัวอันจะเป็นของที่เกี่ยวกับการกระทำผิดมาแล้ว หรืออาจได้กระทำผิดขึ้นก็ดี พนักงานเจ้าหน้าที่อาจจับผู้นั้นส่งไปจัดการโดยทำนองเดียวกัน

^{๒๓} ความในมาตรา ๑๘ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙)

พ.ศ.๒๕๕๘

^{๒๔} ความในมาตรา ๑๙ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙)

พ.ศ.๒๕๕๘

^{๒๕} ความในมาตรา ๒๐ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙)

พ.ศ.๒๕๕๘

มาตรา ๒๐ ทวิ^{๒๖} ในกรณีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เกิดขึ้น
ในทะเลอาณาเขต เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้จับผู้ต้องหาและส่งตัวผู้ต้องหาให้
พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ใด ให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่นั้นเป็นพนักงาน
สอบสวนผู้รับผิดชอบ ในกรณีนี้ มิให้นำระยะเวลาเดินทางตามปกติที่นำตัว
ผู้ต้องหาส่งให้พนักงานสอบสวนเป็นเวลาควบคุมผู้ต้องหาของพนักงานสอบสวน
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๒๑^{๒๗} เรือทุกลำเมื่อมาถึงเขตท่าต้องหยุดลอยลำ ณ ตำแหน่ง
ตรวจที่กำหนดไว้ และต้องให้ความสะดวกทุกอย่างแก่พนักงานศุลกากร ในการที่
จะเข้าไปและขึ้นบนเรือ ถ้าพนักงานศุลกากรสั่งให้เรือขึ้นทอดสมอก็ต้องกระทำ
ตาม นายเรือต้องตอบคำถามใด ๆ ของพนักงานอันเกี่ยวแก่เรือ
คนประจำเรือ คนโดยสาร การเดินทางและลักษณะของสินค้าในเรือ ให้นายเรือ
รายงานถึงอาวุธปืน กระสุนปืน ดินปืน หรือวัตถุระเบิดอันมีอยู่ในเรือ และเมื่อ
พนักงานเจ้าหน้าที่สั่ง นายเรือต้องส่งมอบ อาวุธปืน และกระสุนปืนทั้งหมดให้อยู่
ในความรักษาของพนักงานกำกับด่านตรวจ และให้ส่งวัตถุระเบิดทั้งหมดไปใน
ความควบคุมของเจ้าหน้าที่ ซึ่งได้แต่งตั้งขึ้นเพื่อการนี้ นายเรือต้องปฏิบัติตาม
คำสั่งอันควรของพนักงานศุลกากรทุกประการ ให้อำนาจพนักงานศุลกากรลงประจำ
เรือ เพื่อกำกับไปจนถึงที่จอดในท่าอันจะได้กำหนดให้สำหรับลำเรือ นั้น ให้
ประพฤติต่อพนักงานศุลกากรโดยสุภาพ และให้พนักงานนั้น ๆ มีที่พักบนเรือโดย
สมควร ห้ามมิให้เรือลำใดล่วงด่านตรวจไปโดยไม่มีพนักงานศุลกากรลงประจำบน
เรือ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตพิเศษจากพนักงานกำกับด่าน ถ้าและนายเรือหรือ
บุคคลผู้ใดซึ่งเป็นผู้ควบคุมเรือ ไม่ยอมหรือละเลยไม่กระทำตามดังว่านี้ ท่านว่าผู้
นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท

^{๒๖} ความในมาตรา ๒๐ ทวิ นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๕)
พ.ศ.๒๕๕๐

^{๒๗} ความในมาตรา ๒๑ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙)
พ.ศ.๒๕๕๘

มาตรา ๒๒^{๒๘} เรือลำใดออกไปจากท่าจะให้ มีพนักงานศุลกากร กำกับไปจนถึงด่านตรวจก็ได้ เมื่อไปถึงที่นั้นให้เรือหยุดลอยลำ เพื่อส่งพนักงานขึ้น และเพื่อให้เจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจ ส่วนอาวุธปืน กระสุนปืน ดินปืน หรือวัตถุ ระเบิดใด ๆ ที่ได้ส่งมอบไว้ในความรักษาของศุลกากรเมื่อเรือมาถึงนั้น ให้คืนแก่ เรือไป ถ้าเรือลำใดมีพนักงานศุลกากร หรือพนักงานอื่นของรัฐบาลอยู่บนเรือ และ ออกจากท่าไป โดยพนักงานนั้น ๆ ไม่ยินยอมก็ดี หรือไม่ให้ความสะดวกอันควร แก่พนักงานเพื่อทำการตามหน้าที่ ท่านว่านายเรือมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่ เกินหนึ่งแสนบาท

มาตรา ๒๓ ถ้าเรือลำใดที่จะพึงต้องถูกยึดหรือตรวจตาม พระราชบัญญัตินี้ ไม่หยุดลอยลำเมื่อได้สั่งให้หยุด และมีเรือในราชการของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หรือของกรมศุลกากร ชักธงหมายตำแหน่ง ธงหมาย ราชการไล่ติดตามไป เมื่อได้ให้ยิงปืนเป็นอาณัติสัญญาณหนึ่งก่อนแล้ว ท่านว่า พนักงานควบคุมเรือที่ไล่ติดตามนั้น มีอำนาจตามกฎหมายที่จะยิงเรือซึ่งกำลังหนี นั้นได้

มาตรา ๒๔^{๒๙} สิ่งใด ๆ อันจะพึงต้องริบตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานศุลกากร พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ มีอำนาจยึดในเวลาใด ๆ และ ณ ที่ใด ๆ ก็ได้

สิ่งที่ยึดไว้ นั้น ถ้าเจ้าของหรือผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียกเอา ภายในกำหนดหกสิบวันสำหรับยานพาหนะที่ใช้ในการกระทำผิด หรือสามสิบวัน สำหรับสิ่งอื่น นับแต่วันที่ยึด ให้ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่ใช่เจ้าของ และให้ตกเป็นของแผ่นดิน โดยมีพักต้องค้ำประกันว่าจะมีการฟ้องคดีอาญานั้นหรือไม่

^{๒๘} ความในมาตรา ๒๒ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ.๒๕๕๘

^{๒๙} ความในมาตรา ๒๔ วรรค ๒ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ.๒๕๕๘

มาตรา ๒๕ บรรดาของหรือสิ่งที่ยึดไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องส่งมอบให้อยู่ในความรักษาของพนักงานเจ้าหน้าที่ศุลกากร หรือถ้าไม่มีพนักงาน เช่นว่านี้ภายในระยะใกล้พอควร ก็ให้ส่งมอบให้อยู่ในความรักษาของอำเภอที่ใกล้ที่สุด ซึ่งจะได้รักษาไว้แทนศุลกากร สิ่งของที่ยึดและริบไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ หรือบทกฎหมายอื่นอันเกี่ยวแก่ศุลกากรนั้น ให้จำหน่ายตามแต่อธิบดีจะสั่ง

ถ้าของที่ยึดไว้นั้นเป็นของเสียหาย หรือถ้าหน่วงช้าไว้จะเป็นการเสียหายหรือค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาจะมากเกินไปเกินสมควร อธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายจะสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ขายทอดตลาดหรือขายโดยวิธีอื่นตามที่เห็นสมควรก่อนที่ของนั้นจะตกเป็นของแผ่นดินก็ได้ เงินค่าขายของนั้นเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายและค่าภาระติดพันทั้งปวงออกแล้ว ให้ถือไว้แทนของ^{๓๐}

มาตรา ๒๖ สิ่งใด ๆ อันจะพึงต้องยึดตามพระราชบัญญัตินี้ จะนำไปแสดงที่สถานีตำรวจหรือศาลก็ได้ในเมื่อเป็นของต้องการในคดีที่ตำรวจฟ้อง ในกรณีนี้ให้พนักงานตำรวจแจ้งความเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังพนักงานศุลกากรว่าของนั้นได้ยึดไว้ แล้วให้จัดการนำของนั้นไปยังศุลกสถานโดยเร็วตามแต่จะทำได้ และส่งมอบให้อยู่ในความรักษาของศุลกากร

^{๓๐} ความในมาตรา ๒๕ วรรค ๒ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๑๕ ข้อ ๗

มาตรา ๒๗ ผู้ใดนำหรือพาของที่ยังมิได้เสียค่าภาษี หรือของต้อง
จำกัด หรือของต้องห้าม หรือที่ยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาในพระ
ราชอาณาจักสยามก็ดี หรือส่ง หรือพาของเช่นว่านี้ออกไปนอกพระราชอาณาจัก
ก็ดี หรือช่วยเหลือด้วยประการใด ๆ ในการนำของเช่นว่านี้เข้ามา หรือส่งออกไปก็ดี
หรือย้ายถอนไป หรือช่วยเหลือให้ย้ายถอนไปซึ่งของดังกล่าวนี้จากเรือกำปั่น ทำ
เทียบเรือ โรงเก็บสินค้า คลังสินค้า ที่มั่นคง หรือโรงเก็บของโดยมิได้รับอนุญาต
ก็ดี หรือให้ที่อาศัยเก็บ หรือเก็บ หรือซ่อนของเช่นว่านี้ หรือยอม หรือจัดให้ผู้อื่นทำ
การเช่นว่านี้ก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการขนหรือย้ายถอน หรือ
กระทำการใดแก่ของเช่นว่านี้ก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ใน
การหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากร หรือในการหลีกเลี่ยง
หรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมาย และข้อจำกัดใด ๆ อันเกี่ยวแก่การนำของเข้า
ส่งของออก ขนของขึ้น เก็บของในคลังสินค้า และการส่งมอบของโดยเจตนาจะฉ้อ
ค่าภาษีของรัฐบาล ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่จะต้องเสียสำหรับของนั้น
ๆ ก็ดี หรือหลีกเลี่ยงข้อห้าม หรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นก็ดี สำหรับความผิด
ครั้งหนึ่งๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุก
ไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ^{๓๑}

^{๓๑} ความในมาตรา ๒๗ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑)

มาตรา ๒๗ ทวิ^{๑๒} ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื่อ รัับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่ยังมีได้เสีย ค่าภาษี หรือของต้องจำกัด หรือของต้องห้าม หรือที่เข้ามาในราชอาณาจักร โดยยังไม่ได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้องก็ดี หรือเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร โดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อจำกัด หรือข้อห้ามอันเกี่ยวแก่ของนั้นก็ดี มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๒๗ ตรี^{๑๓} ห้ามมิให้เรือขนถ่ายสิ่งของใด ๆ ในทะเลนอกเขตท่าโดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ถ้านายเรือหรือบุคคลใดฝ่าฝืน มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับเป็นเงินสามเท่าของราคาของหรือปรับเป็นเงินหนึ่งแสนบาท แล้วแต่จำนวนใดจะมากกว่า หรือทั้งจำทั้งปรับ

ของใด ๆ อันเนื่องด้วยความผิดตามมาตรานี้ ให้รับเสียสิ้นโดยไม่มีพักต้องคำนึงว่าบุคคลผู้ใดจะต้องรับโทษหรือไม่

มาตรา ๒๘^{๑๔} ถ้าปรากฏว่าเรือลำใดอยู่ในเขตท่ามีสินค้าในเรือ และภายหลังมาปรากฏว่าเรือลำนั้นเบาลอยตัวขึ้น หรือมีแต่อับเฉาและนายเรือไม่สามารถจะพิสูจน์ได้ว่า ได้ขนสินค้าขึ้นโดยชอบด้วยกฎหมายไซ้ ท่านว่านายเรือนั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท และจะให้รับตัวเรือนั้นก็ได้

^{๑๒} ความในมาตรา ๒๗ ทวิ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ.๒๕๔๘

^{๑๓} ความในมาตรา ๒๗ ตรี นี้ได้บัญญัติเพิ่มขึ้นโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ.๒๕๔๒

^{๑๔} ความในมาตรา ๒๘ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ.๒๕๔๘

มาตรา ๒๙^{๓๔} ถ้าปรากฏว่าเรือลำใดมีที่ปิดบังหรือที่พราง หรือ เครื่องกลอุบายอย่างใด ๆ ทำขึ้นไว้เพื่อลักลอบหนีศุลกากร ท่านว่า นายเรือ นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท แต่นายเรือไม่พึงต้องรับโทษ นอกจากจะมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าได้ละเลยไม่ระวังให้เข้มงวดตามควรที่จะป้องกัน หรือว่าได้เกี่ยวข้อง หรือรู้เห็นด้วยในการสร้าง หรือทำ หรือวาง หรือใช้ที่ หรือ เครื่องกลอุบายนั้น ๆ อนึ่ง ที่หรือเครื่องกลอุบายนี้ให้ทำลายเสีย หรือทำเสียให้เป็นของไร้โทษทุจริตจนเป็นที่พอใจของพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๓๐^{๓๖} ถ้าปรากฏว่าเรือลำใดมีของเป็นหีบห่อซึ่งมีขนาด หรือลักษณะขัดต่อบทพระราชบัญญัตินี้ หรือบทรกกฎหมาย หรือประกาศอื่น ท่านว่า นายเรือมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท และของนั้นให้รับเสีย

มาตรา ๓๑ ของที่ต้องเสียค่าภาษี หรือที่ต้องจำกัด หรือต้องห้าม นั้น ผู้ใดนำ หรือยอมให้ผู้อื่นนำ หรือเกี่ยวข้องในการนำลงใน หรือออกจากเรือลำใดในทะเล หรือในแม่น้ำลำคลอง ซึ่งอาจเป็นทางแก่การฉ้อประโยชน์รายได้ของแผ่นดินก็ดี การหลีกเลี่ยงข้อจำกัด หรือข้อห้ามก็ดี ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗

^{๓๔} ความในมาตรา ๒๙ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ.๒๕๔๘

^{๓๖} ความในมาตรา ๓๐ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ.๒๕๔๘

มาตรา ๓๒^{๓๗} เรือชนิดใด ๆ อันมีระวางบรรทุกไม่เกินสองร้อยห้าสิบตัน รถ เกวียน ยานพาหนะ หีบห่อ หรือภาชนะใด ๆ หากได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการย้าย ช้อนแร่ หรือขนของที่มีได้เสียค่าภาษีหรือที่ต้องจำกัดหรือต้องห้ามให้รับเสียสิน โดยไม่พักต้องคำนึงว่าบุคคลผู้ใดจะต้องรับโทษหรือไม่ และถ้ามีของอื่นรวมอยู่ในหีบห่อหรือภาชนะอื่น หรือในเรือ รถ เกวียน หรือยานพาหนะอันปรากฏว่ามีของที่ยังมีได้เสียค่าภาษีหรือที่ต้องจำกัดหรือต้องห้าม ก็ให้รับของนั้น ๆ เสียด้วยกัน

ถ้าเรือที่ได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำตามวรรคหนึ่งมีระวางบรรทุกเกินสองร้อยห้าสิบตันให้ศาลมีอำนาจสั่งริบเรือนั้นได้ตามควรแก่การกระทำ ความผิด

มาตรา ๓๒ ทวิ^{๓๘} ในกรณีของที่ริบได้เนื่องจากการกระทำ ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้มีได้เป็นของผู้กระทำความผิด ให้ศาลมีอำนาจสั่งริบได้ ถ้าเจ้าของนั้นรู้หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่ามีหรือจะมีการกระทำความผิด แต่มิได้กระทำการใดเพื่อมิให้เกิดการกระทำความผิดหรือแก้ไขมิให้การกระทำนั้น บรรลุผล หรือมิได้ระมัดระวังมิให้ของนั้นไปเกี่ยวข้องกับกระทำความผิด

มาตรา ๓๓^{๓๙} ถ้ามีความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากรเกิดขึ้นเกี่ยวกับเรือซึ่งมีระวางบรรทุกเกินสองร้อยห้าสิบตัน และนายเรือนั้นไม่สามารถจะพิสูจน์ได้ว่าตนได้จัดการเต็มตามวิสัยที่จะจัดได้ เพื่อที่จะสืบค้นให้พบและป้องกัน เสียซึ่งการกระทำผิดนั้นแล้วไซ้ ท่านว่านายเรือมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท

มาตรา ๓๔^{๔๐}

^{๓๗} ความในมาตรา ๓๒ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๕๒

^{๓๘} ความในมาตรา ๓๒ ทวิ นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๕๒

^{๓๙} ความในมาตรา ๓๓ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๕๘

^{๔๐} มาตรา ๓๔ นี้ถูกยกเลิกโดยมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๕๔๒

มาตรา ๓๕ บรรดาของที่นำเข้ามา หรือส่งออกโดยทางไปรษณีย์ นั้น ต้องสำแดงและลงบัญชีโดยถูกต้อง และมีระวางโทษเป็นทำนองเดียวกันกับของที่นำเข้ามา หรือส่งออกโดยทางเรือ เว้นไว้แต่ความรับผิด และโทษนั้นจะตกแก่ผู้มีชื่อที่จะรับของอันนำเข้ามา และผู้ส่งของอันจะส่งออกไป หรือตกแก่ผู้รับ หรือผู้นำของส่ง ณ ที่ทำการไปรษณีย์แล้วแต่กรณี

มาตรา ๓๖ บทบัญญัติแห่งมาตรา ๒๗ ให้ใช้บังคับแก่ของที่นำเข้ามา หรือส่งออกโดยทางไปรษณีย์ด้วย

มาตรา ๓๗ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจตรวจห่อพัสดุไปรษณีย์ที่เข้ามาหรือออกไปจากพระราชอาณาจักรได้ และถ้ามีความสงสัย อาจกักห่อจดหมายใด ๆ ไว้ ณ ศุลกสถานได้ จนกว่าผู้ส่ง หรือผู้มีชื่อที่จะรับจะได้กระทำให้เป็นที่น่าพอใจว่า ไม่มีของที่ยังมิได้เสียค่าภาษีหรือที่ต้องจำกัด หรือต้องห้ามในห่อนั้น การที่ศุลกากรจะตรวจห่อไปรษณีย์นี้ จะกระทำ ณ ที่ทำการไปรษณีย์ หรือที่ศุลกสถานก็ได้

หมวด ๔ ทวิ^{๔๐}

อำนาจทางศุลกากรในเขตต่อเนื่อง

มาตรา ๓๗ ทวิ เรือทุกลำที่เข้ามาหรือหยุดลอยลำหรือจอดเรือในเขตต่อเนื่องต้องตอบคำถามใด ๆ ของพนักงานศุลกากรเกี่ยวแก่เรือ คนประจำเรือ คนโดยสาร การเดินทาง ลักษณะของสินค้าในเรือ และสิ่งให้นำมาในเรือตามที่พนักงานศุลกากรถาม และต้องปฏิบัติตามคำสั่งอันควรของพนักงานศุลกากร ถ้านายเรือไม่ตอบคำถามหรือไม่ปฏิบัติตาม มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

^{๔๐} หมวด ๔ ทวิ นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นใหม่โดย มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ.๒๕๕๐

มาตรา ๓๗ ตริ ห้ามมิให้เรือที่อยู่ในเขตต่อเนื่องชนถ่ายสิ่งของใด ๆ โดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ถ้านายเรือหรือบุคคลใดฝ่าฝืนมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับเป็นเงินสองเท่าของราคาของหรือปรับเป็นเงินห้าหมื่นบาทแล้วแต่จำนวนใดจะมากกว่าหรือทั้งจำทั้งปรับ

ของใด ๆ อันเนื่องด้วยความผิดตามมาตรานี้ให้ริบเสียสิ้นโดยไม่พักต้องคำนึงถึงว่าบุคคลผู้ใดจะต้องรับโทษหรือไม่

มาตรา ๓๗ จัตวา^{๔๒} ให้นำความในมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๕ ทวิ มาตรา ๑๘ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๒ ทวิ และมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ มาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ และบทกำหนดโทษอันเกี่ยวกับบทบัญญัติดังกล่าว มาใช้บังคับในเขตต่อเนื่องโดยอนุโลม

มาตรา ๓๗ เบญจ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการลักลอบหรือจะลักลอบหนีศุลกากรหรือมีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ในเขตต่อเนื่อง ให้พนักงานศุลกากรมีอำนาจสั่งหรือบังคับให้นายเรือหยุดหรือนำเรือไปยังที่แห่งหนึ่งแห่งใด เพื่อการตรวจค้นจับกุมหรือดำเนินคดีได้

^{๔๒} ความในมาตรา ๓๗ จัตวา นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๖)

เมื่อพนักงานศุลกากรได้จับผู้ต้องหาและส่งให้พนักงานสอบสวน
แห่งท้องที่ใดแล้ว ให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่นั้น มีอำนาจสอบสวนในระหว่างรอ
คำสั่งแต่งตั้งพนักงานสอบสวน ผู้รับผิดชอบจากอัยการสูงสุด หรือผู้รักษาการแทน
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ทั้งนี้ มีให้นับเวลาเดินทางตามปกติที่
นำตัวผู้ต้องหาส่งให้พนักงานสอบสวนดังกล่าว เป็นเวลาควบคุมผู้ต้องหาของ
พนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

หมวด ๔ ตรี^{๕๓}

อำนาจทางศุลกากรในพื้นที่พัฒนาร่วม

มาตรา ๓๗ ฉ ในหมวดนี้

“พื้นที่พัฒนาร่วม” หมายความว่า พื้นที่พัฒนาร่วมตามกฎหมาย
ว่าด้วยองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย

“ของที่ได้รับความเห็นชอบทางศุลกากร” หมายความว่า ของที่
ได้รับยกเว้นอากรศุลกากรทั้งตามกฎหมายของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียที่
เกี่ยวกับศุลกากร

มาตรา ๓๗ สัตต การจัดระเบียบการเคลื่อนย้ายของที่นำเข้ามาใน
หรือส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วมให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่
อธิบดีกำหนด โดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีและให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

^{๕๓} หมวด ๔ ตรี นี้ ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๐)

มาตรา ๓๗ อัญฎ ภายใต้งค้บมาตรา ๓๗ นว มาตรา ๓๗ ทศ
และมาตรา ๓๗ เตรส (๔) กรมศุลกากรย้งคงใช้อำนาจทางศุลกากรท้งปวงที่
เก้ยวกับขงที่นำเข้ามาในหรือส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วม

มาตรา ๓๗ นว การเคลื่อนย้ายของใด ๆ เข้ามาในหรือส่งออกไป
จากพื้นที่พัฒนาร่วมให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังนี้

(๑) ขงใด ๆ ที่เข้ามาในพื้นที่พัฒนาร่วมจาก

(ก) ประเทศอื่นใดนอกจากราชอาณาจักรไทยหรือ
มาเลเซีย คล้งสินค้ำใด ๆ ที่ได้รับใบอนุญาต หรือบริเวณทัพฒบ่นของ
ราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้ถ้อว่าเป็นขงนำเข้า

(ข) ราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้ถ้อว่าเป็นการ
เคลื่อนย้ายภายในประเทศ ท้งนี้ ขงนั้นจะต้องเป็นขงที่ได้รับความเห็นชอบทาง
ศุลกากร เครื่องมือเครื่องใช้ และวัสดุขงสำหรับใช้ในพื้นที่พัฒนาร่วม

(๒) ขงที่ผลิตในพื้นที่พัฒนาร่วมที่เข้ามาในราชอาณาจักรไทย
หรือไปยังมาเลเซีย หรือประเทศที่สาม ให้ถ้อว่าเป็นขงส่งออก

(๓) ขงที่เคลื่อนย้ายเข้าไปในพื้นที่พัฒนาร่วมตาม (๑)(ข) และ
ต่อมาขงนั้นเข้ามาในราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้อยู่ภายใต้งค้บของ
กฎหมายของราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซียแล้วแต่กรณี

มาตรา ๓๗ ทศ ของใด ๆ ที่จัดอยู่ในบัญชีของต้องห้ามตามกฎหมายของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย จะไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าไปในพื้นที่พัฒนาร่วม เว้นแต่ในกรณีที่จำเป็นจะต้องมีการยกเว้นในส่วนที่เกี่ยวกับการนำเข้ารายใดรายหนึ่งโดยเฉพาะ การยกเว้นนั้นจะกระทำได้ก็ด้วยความตกลงระหว่างหน่วยงานที่มีอำนาจของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย

มาตรา ๓๗ เอกาทศ การนำเข้า การส่งออก และการเคลื่อนย้ายภายในสำหรับของในพื้นที่พัฒนาร่วมให้ใช้แบบศุลกากรตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

มาตรา ๓๗ ทวาทศ พนักงานและพนักงานเจ้าหน้าที่ย่อมมีอำนาจในส่วนที่เกี่ยวกับการผ่านพิธีการศุลกากร รวมทั้งการเก็บภาษีอากรในเรื่องที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และใช้อำนาจนั้นได้ภายในบริเวณที่ทำการศุลกากรร่วม

คำว่า “ที่ทำการศุลกากรร่วม” หมายความว่า ที่ทำการของคณะกรรมการศุลกากรร่วมที่จัดตั้งขึ้นในสำนักงานใหญ่ขององค์กรร่วม เพื่อวัตถุประสงค์ของการประสานงานด้านการดำเนินการตามกฎหมายศุลกากรและสรรพสามิตในพื้นที่พัฒนาร่วม

คำว่า “คณะกรรมการศุลกากรร่วม” หมายความว่า คณะกรรมการที่ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ของกรมศุลกากร และเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานศุลกากรและสรรพสามิตของมาเลเซีย ที่จัดตั้งขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ของการประสานงานด้านการดำเนินการตามกฎหมายศุลกากรและสรรพสามิตในพื้นที่พัฒนาร่วม

มาตรา ๓๗ เตรส การกระทำที่ได้ทำลงในพื้นที่พัฒนาร่วม

(๑) หากการกระทำนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวกับ
ศุลกากรของราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ประเทศใดประเทศหนึ่ง ประเทศที่มี
การอ้างว่ากฎหมายของตนถูกละเมิดมีสิทธิเข้าใช้เขตอำนาจเหนือความผิดนั้น

(๒) หากการกระทำนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวกับ
ศุลกากรของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย ประเทศที่เจ้าพนักงานของตนเป็น
ผู้ทำการจับกุมหรือยึดเป็นคนแรกในส่วนที่เกี่ยวกับความผิดดังกล่าวมีสิทธิเข้าใช้
เขตอำนาจเหนือความผิดนั้น

(๓) หากการกระทำนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวกับ
ศุลกากรของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย และเป็นกรณีที่มีการจับกุมหรือยึด
พร้อม ๆ กันโดยกรมศุลกากรและหน่วยงานศุลกากรและสรรพสามิตของมาเลเซีย
ในส่วนที่เกี่ยวกับความผิดดังกล่าว ประเทศที่มีสิทธิเข้าใช้เขตอำนาจเหนือความผิด
นั้นให้กำหนดโดยการหารือระหว่างกรมศุลกากร และหน่วยงานศุลกากรและ
สรรพสามิตของมาเลเซีย

(๔) เงินที่ได้จากการขายของซึ่งเป็นผลิตผลของพื้นที่พัฒนาร่วมที่
ถูกริบ ให้แบ่งเท่า ๆ กันระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย

มาตรา ๓๗ จตุทศ เพื่อประโยชน์แห่งหมวดนี้ คำว่า “พระ
ราชอาณาจักรสยาม” “พระราชอาณาเขต” และ “ราชอาณาจักร” ใน
พระราชบัญญัตินี้ ให้หมายความถึง “พื้นที่พัฒนาร่วม”

มาตรา ๓๗ ปัญจทศ ให้ศาลภาษีอากรกลาง ศาลจังหวัดสงขลา
หรือศาลอาญา มีเขตอำนาจที่จะพิจารณาพิพากษาคดีศุลกากรที่เกี่ยวกับพื้นที่
พัฒนาร่วม

หมวด ๕
การนำของเข้า

มาตรา ๓๘^{๔๔} นายเรือทุกลำที่บรรทุกสินค้า หรือมีแต่อับเฉา ซึ่งมาแต่ภายนอกพระราชอาณาเขต ต้องทำรายงานอันถูกต้องยื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบที่กำหนดไว้ (ใบแนบ ๑) ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง นับแต่เมื่อเรือมาถึงท่า เมื่อยื่นรายงานนี้ให้นายเรือแสดงใบทะเบียนเรือเพื่อตรวจด้วย และรายงานนี้ต้องทำขึ้นก่อนเปิดระวางเรือ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตพิเศษและถ้าเรือลำใดมาถึงท่า มีสินค้าต่างประเทศที่ประสงค์จะส่งออกก็ดี หรือจะขนขึ้น ณ ที่อื่นภายในพระราชอาณาจักรก็ดี นายเรือจะต้องแถลงข้อความว่าด้วยสินค้านั้น ๆ ลงไว้ในรายงานด้วย ถ้าและเรือลำนั้นจะเดินต่อไปยังทำอื่นภายในพระราชอาณาจักร นายเรือจะต้องมีสำเนาเดินทาง ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่รับรองแล้วไปด้วย และจะต้องแสดงสำเนาในเมื่อทำรายงานขาเข้ายื่น ณ ทำอื่น และจะต้องทำดังนี้ต่อไปทุก ๆ ทำจนกว่าเรือนั้นจะได้ออกพ้นไป หรือจนกว่าจะได้ถ่ายสินค้าต่างประเทศออกจากเรือหมด แล้วแต่กรณี ถ้ามีการทำผิดต่อบทมาตรานี้ด้วยประการใด ๆ ท่านว่านายเรือมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท และบรรดาของที่มีได้ทำรายงานยื่นไว้โดยถูกต้องนั้น ให้กักไว้จนกว่าจะได้รายงานให้ถูกต้อง หรือจนกว่าจะได้อธิบายเหตุที่ทำการขาดตกบกพร่องนั้นให้เป็นที่พอใจของอธิบดี

มาตรา ๓๙ ถ้านายเรือรายงานว่า ไม่รู้ว่าในหีบห่อที่ประสงค์จะส่งออกไปกับเรือนั้นมีสิ่งใดบ้าง พนักงานศุลกากรจะสั่งให้เปิดหีบห่อนั้นออกเพื่อตรวจดูก็ได้ และถ้าปรากฏว่าในหีบห่อนั้นมีของซึ่งต้องห้ามมิให้นำเข้ามา ท่านให้ริบของนั้นไว้ เว้นแต่อธิบดีจะอนุญาตให้ส่งออกไปได้

^{๔๔} ความในมาตรา ๓๘ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๕๘

มาตรา ๔๐^{๔๕} ก่อนที่จะนำของใด ๆ ไปจากอารักขาของศุลกากร ผู้นำของเข้าต้องปฏิบัติให้ครบถ้วนตามพระราชบัญญัตินี้ และตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร กับต้องยื่นใบขนสินค้าโดยถูกต้อง และเสียภาษีอากรจนครบถ้วนหรือวางเงินไว้เป็นประกัน การขอวางเงินประกันให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

ในกรณีที่มีการร้องขอและอธิบดีเห็นว่าของใดมีความจำเป็นที่จะต้องนำออกไปจากอารักขาของศุลกากรโดยรีบด่วน อธิบดีมีอำนาจให้นำของนั้นไปจากอารักขาของศุลกากรได้โดยยังไม่ต้องปฏิบัติตามวรรคหนึ่งก่อนแต่ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด และในกรณีที่อาจต้องเสียภาษีอากร ให้วางเงินหรือหลักประกันอย่างอื่นเป็นที่พอใจอธิบดีเพื่อเป็นประกันค่าภาษีอากรด้วย

มาตรา ๔๑ ถ้ามีความจำเป็นด้วยประการใด ๆ เกี่ยวกับวิธีการศุลกากรที่จะกำหนดเวลาเป็นแน่นอนว่า การนำของใด ๆ เข้ามา จะพึงถือว่าเป็นอันสำเร็จเมื่อไรไซ้ ท่านให้ถือว่าการนำของเข้ามาเป็นอันสำเร็จแต่ขณะที่เรือซึ่งนำของเช่นนั้นได้เข้ามาในเขตท่าที่จะถ่ายของจากเรือ หรือท่าที่มีชื่อส่งของถึง

มาตรา ๔๒^{๔๖}

^{๔๕} ความในมาตรา ๔๐ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๘

^{๔๖} มาตรา ๔๒ นี้ถูกยกเลิกโดยมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๕๔๒

มาตรา ๔๓^{๔๓} ถ้าพ้นเวลาสิบวันนับแต่วันที่เรือมาถึง ยังมีของเหลืออยู่ในเรือก็ดี หรือยังมีของที่ขนขึ้นบกแล้วแต่ยังมีได้ยื่นใบขน หรือยังมีได้ตรวจ หรือยังมีได้ส่งมอบไปโดยถูกต้องก็ดี ศุลกากรอาจนำของนั้นมารักษาไว้ได้โดยพลัน และจะเก็บไว้ในที่มั่นคงโดยให้เจ้าของต้องออกค่าใช้จ่ายก็ได้ บรรดาค่าใช้จ่ายซึ่งอาจรวมทั้งค่าเช่าตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง ต้องชำระให้เสร็จก่อนส่งมอบของนั้นไปจากที่รักษา

มาตรา ๔๔^{๔๔} ถ้ายังมีของเหลืออยู่ในเรือที่นำของเข้า เมื่อพ้นเวลาเกินกว่ายี่สิบเอ็ดวันนับแต่วันที่เรือมาถึงไซ้ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจกักเรือนั้นไว้ได้จนกว่าจะได้ใช้ค่าใช้จ่ายในการเฝ้ารักษาตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง และค่าใช้จ่ายอื่นซึ่งจะพึงมีขึ้นด้วย แต่อธิบดีอาจยกเว้นการเรียกค่าใช้จ่ายนี้ได้ เมื่อได้ยื่นหลักฐานอันสมควรแสดงให้เห็นว่าการเนินชำนั้นมีอาจที่จะหลีกเลี่ยงเสียได้

หมวด ๖ การส่งของออก

มาตรา ๔๕^{๔๕} ก่อนที่จะส่งของใด ๆ ออกนอกราชอาณาจักร ผู้ส่งของออกต้องปฏิบัติให้ครบถ้วนตามพระราชบัญญัตินี้ และตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร กับต้องยื่นใบขนสินค้าโดยถูกต้อง และเสียภาษีอากรจนครบถ้วนหรือวางเงินไว้เป็นประกัน การขอวางเงินประกันให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

^{๔๓} ความในมาตรา ๔๓ นี้ได้แก้ไขถ้อยคำเกี่ยวกับเรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามใบแนบต่าง ๆ ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓

^{๔๔} ความในมาตรา ๔๔ นี้ได้แก้ไขถ้อยคำเกี่ยวกับเรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามใบแนบต่าง ๆ ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓

^{๔๕} ความในมาตรา ๔๕ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๙

ในกรณีที่มีการร้องขอและอธิบดีเห็นว่าของใดมีความจำเป็นที่จะต้องส่งออกนอกราชอาณาจักรโดยรีบด่วน อธิบดีมีอำนาจให้ส่งของนั้นออกไปได้โดยยังไม่ต้องปฏิบัติตามวรรคหนึ่งก่อนแต่ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด และในกรณีที่ต้องเสียภาษีอากร ให้วางเงินหรือหลักประกันอย่างอื่นเป็นที่พอใจอธิบดีเพื่อเป็นประกันค่าภาษีอากรด้วย

มาตรา ๔๖ ถ้ามีความจำเป็นด้วยประการใด ๆ เกี่ยวด้วยการศุลกากรที่จะกำหนดเวลาเป็นแน่นอนว่าการส่งของใด ๆ ออก จะพึงถือว่าเป็นอันสำเร็จเมื่อไรไซ้ร้ท่านให้ถือว่าการส่งของออกเป็นอันสำเร็จแต่ขณะที่เรือซึ่งส่งของออก ได้ออกจากเขตท่าซึ่งได้ออกเรือเป็นขั้นที่สุดเพื่อไปจากพระราชอาณาจักรนั้น

มาตรา ๔๗ ก่อนจะขนของใด ๆ ลงเรือ หรือย้ายขนไปเพื่อบรรทุกลงเรือส่งออกไปนอกพระราชอาณาจักร ให้ทำใบขนสินค้าเป็นสองฉบับ มีข้อความต้องกันตามแบบที่กำหนดไว้ (ใบแนบ ๕) ยื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับไว้

มาตรา ๔๘ ห้ามมิให้ขนสินค้าขาออกลงบรรทุกในเรือลำใดจนกว่าพนักงานเจ้าหน้าที่จะได้ออกใบปล่อยเรือเข้าให้แก่เรือนั้น เว้นแต่จะได้อนุญาตพิเศษ

มาตรา ๔๙^{๕๐} ก่อนจะปล่อยเรือลำใดที่บรรทุกสินค้า หรือมีแต่
อับเฉาออกไปนอกพระราชอาณาจักร ให้นายเรือ หรือถ้านายเรือไม่อยู่ โดยเหตุ
จำเป็นอันจะหลีกเลี่ยงมิได้ ก็ให้บุคคลผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งได้รับอำนาจเป็นลายลักษณ์
อักษรจากนายเรือไปรายงานต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ศุลกสถาน และต้องตอบ
คำถามใด ๆ ของพนักงานเจ้าหน้าที่อันเกี่ยวแก่เรือ สินค้า และการเดินทาง และ
ต้องยื่นหนังสือรายการสินค้าในเรือต่อพนักงานนั้น ๆ ตามแบบที่กำหนดไว้ในใบ
แนบ ๖ หรือแบบอย่างอื่นแล้วแต่อธิบดีจะได้กำหนดให้นายเรือแสดงใบทะเบียน
เรือ ใบปล่อยเรือเข้าต่อพนักงานเพื่อตรวจสอบ กับทั้งหลักฐานอื่นตามแต่จะ
ต้องการ เพื่อแสดงว่าได้ใช้ค่าภาระติดพันสำหรับเรือ หรือสินค้านั้นเสร็จแล้ว

เมื่อเป็นที่พอใจว่าได้ปฏิบัติตามกฎหมายแล้วพนักงานเจ้าหน้าที่
จะได้ออกใบปล่อยเรือ ตามแบบที่กำหนดไว้ในใบแนบ ๗ ให้ไป ให้เรียกเก็บ
ค่าธรรมเนียมปล่อยเรือตามอัตราตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง^{๕๑}

ถ้าเรือลำใดออกจากท่าในพระราชอาณาจักรไปภาคต่างประเทศ
โดยมิได้มีใบปล่อยเรือ หรือมิได้ปฏิบัติตามบทมาตราต่อไปนี้ ท่านว่านายเรือหรือ
ตัวแทนในเมื่อนายเรือไม่อยู่ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท
แต่ส่วนตัวแทนนั้นต้องพิสูจน์ได้ว่าได้ทำการสมคบกันกับนายเรือด้วย จึงมี
ความผิด^{๕๒}

^{๕๐} ความในมาตรา ๔๙ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙)
พ.ศ. ๒๕๔๘

^{๕๑} แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๕๔๓

^{๕๒} แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๔๗

มาตรา ๕๐^{๔๓} ถ้าเรือลำใดได้รับใบปล่อยเรือแล้วออกจากท่าหนึ่ง ไปยังท่าอื่นใดในพระราชอาณาจักรเพื่อรับของส่งออกไป เมื่อได้ขนของลงบรรทุก เรือ ณ ท่าอื่นนั้นแล้ว ให้นำเรือส่งมอบหนังสือรายการสินค้าที่ได้บรรทุกเพิ่มลง แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ที่นั้น กับทั้งให้แสดงใบปล่อยเรือที่เจ้าพนักงานได้ออกให้ ณ ท่าแรกที่ออกเรือมานั้นด้วย และจะต้องทำเช่นนี้ต่อไปทุก ๆ ท่า จนกว่าจะได้รับ ใบปล่อยเรือชั้นที่สุดออกนอกพระราชอาณาจักร และทุกคราว ๆ ที่ทำเช่นนี้ ให้เอา ใบปล่อยเรือเพิ่มเติมติดแนบเข้ากับใบปล่อยเรือที่ได้ออกให้ ณ ท่าแรกที่ออกเรือ นั้นด้วย ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมสำหรับใบปล่อยเรือเพิ่มเติมทุกฉบับตามอัตรา ตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๕๑ ให้นำเรือทุกลำซึ่งบรรทุกสินค้าขาออก ยื่นหรือจัดให้ ตัวแทนยื่นบัญชีสินค้าสำหรับเรือ ซึ่งต้องมีรายละเอียดแห่งสินค้าตามที่ระบุไว้ในบัญชี รายชื่อสินค้าขาออกของศุลกากรนั้น ต่อศุลกสถานภายในหกวันเต็มนับแต่วันที่ได้ออก ใบปล่อยเรือขาออกให้ บัญชีสินค้าสำหรับเรือนี้ให้ทำเป็นสองฉบับมีข้อความต้องกัน และต้องมีใบรับรองสินค้าตามแบบที่กำหนดไว้ในใบแนบ ๘ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ติดไปด้วย

มาตรา ๕๒ ให้นำเรือทุกลำที่ได้รับใบปล่อยเรือขาออกยื่นบัญชี คนโดยสารในเรือต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนเวลาที่จะออกนอกเขตท่า บัญชีนี้ต้อง แสดงจำนวน เพศและสัญชาติของคนโดยสาร และต้องทำตามแบบซึ่งอธิบดีจะได้ กำหนด

^{๔๓} ความในมาตรา ๕๐ นี้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๗๔ และ มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๘๓

มาตรา ๕๓^{๔๔} นายเรือทุกลำชนิดที่มีระวางจดทะเบียนต่ำกว่าสองร้อยตันซึ่งออกจากท่ากรุงเทพฯ ต้องได้รับใบเบิกร่องผ่านปากน้ำก่อนจึงออกเรือได้ และต้องส่งมอบใบเบิกร่องนี้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ปากน้ำ นายเรือชนิดอื่นที่ออกจากท่ากรุงเทพฯ เมื่อผ่านด่านศุลกากรที่ปากน้ำต้องเดินเบาลง และเมื่อพนักงานศุลกากรเรียกถาม ก็ต้องตอบโดยบอกชื่อเรือและที่ที่จะไป นายเรือคนใดกระทำผิดต่อบทมาตรานี้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท

มาตรา ๕๔^{๔๕} ถ้าการบรรทุกสินค้าลงในเรือขาออกได้ทำอยู่เนิ่นช้ากว่าสี่สิบเอ็ดวัน นับแต่วันเริ่มบรรทุกก็ดี หรือเรือขาออกเมื่อได้บรรทุกสินค้าลงแล้ว ยังอยู่ในท่าเกินกำหนดนี้ก็ดี อาจเรียกค่าธรรมเนียมตามอัตราตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง และพนักงานเจ้าหน้าที่อาจกักเรือนั้นไว้ได้จนกว่าจะได้ใช้ค่าธรรมเนียมนั้น และค่าใช้จ่ายอย่างอื่นซึ่งหากจะพึงมีขึ้นในการเฝ้าเรือนั้นด้วย แต่อธิบดีอาจยกเว้นการเรียกค่าธรรมเนียมนี้ได้ เมื่อได้ยื่นหลักฐานอันสมควรแสดงให้เห็นว่าการเนิ่นช้านั้น มีอาจที่จะหลีกเลี่ยงเสียได้

^{๔๔} ความในมาตรา ๕๓ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๔๘

^{๔๕} ความในมาตรา ๕๔ นี้ได้แก้ไขถ้อยคำเกี่ยวกับเรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามใบแนบต่างๆ ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓

มาตรา ๕๕^{๕๖} ถ้าขบวนรถไฟซึ่งได้ทำทันทับหรือให้ประกันไว้ว่า จะส่งออกโดยเรือลำใด มิได้นำลงบรรทุกให้เสร็จก่อนเรือลำนั้นออก ท่านให้บริขงนั้นไว้ เว้นแต่จะได้แจ้งเหตุที่มีได้นำลงบรรทุกนั้นแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในทันที ภายหลังที่เรือนั้นออก เพื่อพนักงานจะได้รับรองการบรรทุกขาด ถ้าและของนั้นมีได้นำไปเก็บในคลังสินค้าหรือทำใบขนใหม่ เพื่อส่งออกไปกับเรือลำอื่น โดยทำทันทับหรือให้ประกันไว้ภายในสิบสี่วัน นับแต่วันได้รับใบปล่อยเรือชั้นที่สุดไซร์ ท่านว่าบุคคลผู้ยื่นใบขนสินค้าเพื่อส่งออกนั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๕๖^{๕๗}

มาตรา ๕๖^{๕๘} เรือทุกลำที่เตรียมจะออกจากท่าต้องชักธงลาขึ้นที่เสาหน้า ธงนี้ต้องชักไว้จนกว่าเรือจะออกเดิน ถ้าเรือจะออกเวลาบ่าย ให้ชักธงขึ้นไว้แต่เช้า ถ้าเรือจะออกเวลาเช้าให้ชักธงขึ้นไว้แต่บ่ายวันก่อน นายเรือคนใดละเลยไม่ปฏิบัติตามบทมาตรานี้ ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท

มาตรา ๕๘ การลำเลียงถ่ายของจากเรือลำหนึ่งลงเรืออีกลำหนึ่งนั้น จะพึงอนุญาตให้ทำได้ต่อเมื่อบุคคลผู้ได้รับอำนาจทำการถ่ายของเช่นว่านี้ ได้ยื่นใบขนสินค้าทำเป็นสองฉบับมีข้อความต้องกันตามแบบที่กำหนดไว้ (ใบแนบ ๙) แต่ห้ามมิให้ทำการลำเลียงถ่ายของเช่นนี้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตและมีพนักงานเจ้าหน้าที่ศุลกากรกำกับอยู่ด้วย

^{๕๖} ความในมาตรา ๕๕ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๔๘

^{๕๗} มาตรา ๕๖ นี้ถูกยกเลิกโดยมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๔๘

^{๕๘} ความในมาตรา ๕๖ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๔๘

มาตรา ๕๙^{๕๙}

มาตรา ๖๐^{๖๐} ถ้าของใดที่ขอคืนหรือได้อนุญาตคืนค่าภาษีแล้วได้บรรทุกลงเรือ หรือนำไปยังท่าเทียบท่าเรือ ท่าเทียบเรือ หรือที่อื่นเพื่อส่งออกไป และพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบว่าของนั้นไม่ตรงตามใบขนสินค้า บัญชีบรรทุกลูกสินค้า คำร้องขอหรือเอกสารอื่นที่ดี หรือถ้าคำร้องขออันเกี่ยวแก่ของนั้นปรากฏว่าเป็นการทุจริตด้วยประการใดก็ดี ท่านให้รับของนั้นเสียสิ้น กับทั้งหีบห่อและของสิ่งอื่นที่อยู่ในหีบห่อนั้นด้วย และบุคคลผู้ขออนุญาตส่งและขอคืนค่าภาษีสำหรับของนั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือสามเท่าของจำนวนค่าภาษีที่ขอคืน หรือทั้งจำทั้งปรับ

หมวด ๗

ของตกค้าง

มาตรา ๖๑^{๖๑} ของที่อยู่ในอารักขาของศุลกากรในลักษณะใดลักษณะหนึ่งดังต่อไปนี้ให้ถือว่าเป็นของตกค้าง

(๑) ของนำเข้าที่เป็นสินค้าอันตรายตามชนิดหรือประเภทที่อธิบดีประกาศกำหนดตามมาตรา ๖ (๖) ที่ผู้นำของเข้ามิได้เสียอากร และนำของออกไปจากเขตศุลกากรภายในระยะเวลาที่อธิบดีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

^{๕๙} มาตรา ๕๙ นี้ถูกยกเลิกโดยมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒

^{๖๐} ความในมาตรา ๖๐ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๔๘

^{๖๑} ความในมาตรา ๖๑ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๓๔

(๒) ขอนำเข้าอื่นใดนอกจาก (๑) เมื่ออยู่ในอารักขาของศุลกากรถึงสองเดือน โดยไม่มีใบอนุญาตนำเข้าได้รับรองและไม่ได้เสียอากรหรือวางประกันค่าอากรที่พึงเรียกเก็บแก่ของนั้น ให้อธิบดีมีคำบอกกล่าวไปยังตัวแทนของเรือที่นำของเข้ามาโดยพลัน และเมื่อตัวแทนของเรือนั้นได้รับคำบอกกล่าวครบสิบห้าวันแล้ว

การดำเนินการกับของตกค้างตามวรรคหนึ่ง ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ทำลายหรือนำของนั้นออกขายทอดตลาด หรือสั่งให้ผู้นำของเข้าหรือตัวแทนของเรือที่นำของเข้าส่งของออกไปนอกราชอาณาจักรและถ้าไม่มีการปฏิบัติตามให้มอำนาจสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ทำลายได้ โดยผู้นำของเข้าหรือตัวแทนของเรือ แล้วแต่กรณี เป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายในการนั้น

ในการสั่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำลายของตกค้างตามวรรคสอง ให้ดำเนินการตามวิธีการที่ปลอดภัยต่อบุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์สิน และสิ่งแวดล้อม

ถ้าอธิบดีเห็นว่าการขายทอดตลาดตามวรรคสอง จะไม่ได้เงินเท่าที่ควรหรือมีเหตุอันสมควรประการอื่น อธิบดีจะสั่งให้ขายโดยวิธีอื่นก็ได้ และในกรณีที่มีการขายทอดตลาดหรือขายโดยวิธีอื่นดังกล่าวจะไม่ได้เงินคุ้มค่าภาษีหรืออาจจะทำให้เกิดความเสียหายอันไม่สมควรอย่างหนึ่งอย่างใด ให้จำหน่ายของนั้นตามแต่อธิบดีจะสั่ง

สำหรับของตกค้างตามวรรคหนึ่ง (๑) ให้อธิบดีกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการและระยะเวลาเพื่อให้การดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในมาตรานี้แล้วเสร็จโดยเร็วโดยคำนึงถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นประกอบด้วย

มาตรา ๖๒^{๖๒} ของสดของเสียซึ่งยังมิได้รับมอบไปโดยยื่นใบขน
บริบูรณ์ และมีอาการแสดงชัดว่าของนั้นบูดเน่าแล้ว อธิบดีจะสั่งจำหน่ายหรือ
ทำลายเมื่อใดก็ได้ โดยอาจเรียกเก็บค่าใช้จ่ายจากผู้นำของเข้าหรือตัวแทนของเรือก็
ได้

มาตรา ๖๓^{๖๓} เงินที่ได้จากการขายตามมาตรา ๖๑ นั้น ให้หักใช้ค่า
ภาษี ค่าเก็บรักษา ค่าย้ายขนหรือค่าภาระติดพันอย่างอื่นอันค้างชำระแก่กรม
ศุลกากรเสียก่อนเหลือเท่าใดให้ใช้ค่าภาระติดพันต่างๆ อันสมควรจะได้และค้าง
ชำระแก่ตัวแทนของเรือที่นำของเข้ามา เมื่อได้หักใช้เช่นนี้แล้ว ยังมีเงินเหลืออยู่อีก
เท่าใด ให้ตกเป็นของแผ่นดิน เว้นแต่เจ้าของจะได้เรียกร้องเอาภายในหกเดือนนับ
แต่วันขาย

มาตรา ๖๓ ทวิ^{๖๔} ในกรณีของตกค้างเป็นของเสียที่อาจก่อให้เกิด
อันตรายหรือความเสียหายต่อบุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์สิน หรือสิ่งแวดล้อม ถ้า
ข้อเท็จจริงปรากฏต่ออธิบดีว่านายเรือรู้เห็นเป็นใจให้นำของเสียนั้นเข้ามาก็ดี หรือ
นายเรือไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าตนได้จัดการเต็มวิสัยที่จะจัดได้เพื่อที่จะสืบค้นให้พบ
หรือป้องกันการนำของเสียนั้นเข้ามาทั้งเป็นของตกค้างก็ดี นอกจากโทษที่มีตาม
กฎหมายแล้ว ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ผู้รับผิดชอบทำเรือหรือสนามบินแห่งหนึ่ง
แห่งใดหรือทุกแห่งในประเทศดำเนินการโดยพลันให้ตัวแทนของเรือที่นำของเสีย
เข้ามาของเสียนั้นออกไปนอกราชอาณาจักร หรืองดการให้ใช้ทำเรือหรือ
สนามบินและบริการต่าง ๆ แก่เรือลำนั้นหรือเรืออื่น ๆ ทั้งหมดของเจ้าของเรือลำ
นั้นได้ตามระยะเวลาที่จะกำหนดตามความร้ายแรงแห่งการกระทำ

^{๖๒} ความในมาตรา ๖๒ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยโดยมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙)

พ.ศ. ๒๕๔๘

^{๖๓} ความในมาตรา ๖๓ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม

พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๑๑

^{๖๔} ความในมาตรา ๖๓ ทวิ นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๔)

พ.ศ. ๒๕๓๔

หมวดที่ ๘^{๖๕}

การค้าชายฝั่ง

มาตรา ๖๔ การค้าทางทะเลจากภาคหนึ่งไปยังอีกภาคหนึ่งแห่ง พระราชอาณาจักนั้น ท่านให้ถือว่าเป็นการค้าชายฝั่งและบรรดาเรือทั้งหลายที่ใช้ในการค้าเช่นนี้ ได้ชื่อว่าเป็นเรือค้าชายชายฝั่ง

มาตรา ๖๕ เรือลำใดมาจากภาคต่างประเทศ และแวะ ณ ท่าหรือที่แห่งใดในพระราชอาณาจักในระหว่างทางไปยังท่าหรือ ที่อื่นในพระราชอาณาจักก็ดี และเรือลำใดออกจากท่าหรือที่แห่งหนึ่งในพระราชอาณาจักไปยังท่าหรือที่แห่งอื่นในระหว่างทางขาออกไปยังภาคต่างประเทศก็ดี ในส่วนที่เกี่ยวกับการไปมาค้าขายในเขตชายฝั่ง ท่านให้บังคับด้วยบทกฎหมายและข้อบังคับว่าด้วยการค้าชายฝั่ง แต่ในส่วนการไปมาค้าขายหรือรับส่งสินค้าอันเกี่ยวกับภาคต่างประเทศ ให้บังคับด้วยบทกฎหมายและข้อบังคับว่าด้วยการค้าต่างประเทศ

มาตรา ๖๖^{๖๖} อันเรือค้าชายฝั่งนั้น ถ้าทำการบรรทุกของใด ๆ ลงหรือขนของใด ๆ ขึ้นจากเรือในท้องทะเลหรือนอกเขตท่า หรือนอกพระราชอาณาเขตก็ดี หรือถ้าเรือค้าชายฝั่งลำใดแวะ ณ ที่ใดนอกพระราชอาณาเขต หรือเปลี่ยนทางเดิน โดยมีได้มีพฤติการณ์อันมิอาจกล่าวล่วงเสียได้ มาบังคับให้ต้องกระทำเช่นนั้นก็ดี หรือถ้านายเรือค้าชายฝั่งลำใดซึ่งได้แวะ ณ ที่ใดนอกพระราชอาณาเขต มิได้แจ้งเหตุการณนั้น ๆ เป็นลายลักษณ์อักษรต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ท่าแรกที่มาถึงในพระราชอาณาจักในทันทีที่เรือนั้นมาถึงก็ดี ท่านว่านายเรือนั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท

^{๖๕} บทบัญญัติในหมวดที่ ๘ นี้ไม่ใช่บังคับแก่การเดินทางอากาศตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ.๒๔๘๐

^{๖๖} “มาตรา ๖๖ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ.๒๕๔๘

มาตรา ๖๗ ก่อนที่จะบรรทุกของใดซึ่งตั้งใจจะส่งไปตามชายฝั่งลงในเรือลำใดที่จะไปหรืออาจจะไปตามชายฝั่งก่อน แล้วจึงเลยไปยังภาคต่างประเทศนั้น ให้ยื่นบัญชีสินค้าตามแบบที่กำหนดไว้ (ใบแนบ ๑๐) และถ้ามีค่าภาษีจะพึงต้องเสียในการส่งของนั้น ๆ ออกเท่าไร ก็ต้องวางเงินค่าภาษีไว้จึ่งเต็มจำนวน ณ ที่ที่ได้รับใบปล่อยเรือ เงินที่วางไว้นี้อาจคืนให้เมื่อได้ยื่นใบรับรองอันถูกต้องของเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ (ใบแนบ ๑๐(ก)) ภายในสองเดือนนับแต่วันที่ได้รับใบปล่อยเรือ อันแสดงว่าของนั้นได้ขึ้นขึ้นภายในพระราชอาณาเขต

มาตรา ๖๘^{๖๗} ก่อนเรือค้าชายฝั่งลำใดจะออกจากท่า หรือที่ขนสินค้าลง หรือถ่ายสินค้าออก ให้ทำบัญชีเป็นสองฉบับ มีข้อความต้องกันตามแบบที่กำหนดไว้ในใบแนบ ๑๑ ลงชื่อนายเรือแสดงรายละเอียดของเรือ และสินค้าในเรือตามที่กำหนดไว้ และส่งมอบแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ซึ่งจะได้ยึดใบคูฉบับไว้และลงวันเดือนปี และลงชื่อในต้นฉบับคืนให้ไป บัญชีนี้ให้ถือว่าเป็นใบอนุญาตปล่อยสินค้า และปล่อยเรือให้เดินทางได้ด้วย ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยเรือตามอัตราตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวงทุก ๆ ท่าที่ระบุชื่อไว้ในใบแนบนั้น ถ้าเรือค้าชายฝั่งลำใดออกจากที่แห่งใดโดยมิได้มีใบอนุญาตเช่นนี้ก็ดี หรือถ้าไม่แสดงใบอนุญาตนี้ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เมื่อเรือถึงท่า และก่อนเริ่มขนสินค้าขึ้นก็ดี ท่านว่านายเรือมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

^{๖๗} ความในมาตรา ๖๘ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๓ มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓ และแก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๔๘

มาตรา ๖๕^{๖๔} เมื่ออธิบดีเห็นสมควรจะออกใบอนุญาตปล่อยสินค้าอย่างคุ่มได้ทั่วไปให้แก่เรือลำใด ๆ ที่ไปมาค้าอยู่เสมอเป็นปกติระหว่างท่าต่าง ๆ ในพระราชอาณาเขตก็ได้ โดยมีเงื่อนไขว่า จะต้องยื่นบัญชีอันถูกต้องแห่งสินค้าที่บรรทุกไปในนั้นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ตรงต่อระเบียบการทุก ๆ เที้ยว และต้องส่งใบแจ้งความตามแบบที่กำหนดไว้ในใบแนบ ๑๒ ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ท่าที่เรือออกก่อนเวลาที่จะออกเรือ และให้ยื่นคำแจ้งความตามที่กำหนดไว้ในใบแนบอันเดียวกันนั้นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ท่าที่เรือไปถึงภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เมื่อเรือไปถึงและก่อนเริ่มขนสินค้าขึ้น ใบอนุญาตปล่อยสินค้าอันคุ่มได้ทั่วไปนี้อาจถอนเสียในเวลาใด ๆ ก็ได้ โดยแจ้งความให้ทราบเป็นลายลักษณ์อักษร ถ้าผู้ทรงใบอนุญาตปล่อยสินค้าอันคุ่มได้ทั่วไป ละเลยไม่ยื่นบัญชีสินค้าและคำแจ้งความดังกล่าวไว้ในมาตรานี้ ท่านว่านายเรือมีความผิด ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖๘

ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยเรือตามอัตราตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง สำหรับเรือที่เดินไปมาโดยมีใบอนุญาตอย่างคุ่มได้ทั่วไปกำกับทุก ๆ ท่าที่ระบุชื่อไว้ในใบแนบนั้น และซึ่งจะต้องยื่นรายการแจ้งกำหนดวันเรือมาถึงและออกไปตามความในมาตรานี้ และในอัตราเดียวกับที่จะได้เรียกเก็บจากเรือที่ไม่ได้ออกใบอนุญาตอย่างคุ่มได้ทั่วไป แต่อธิบดีจะยอมรับเงินฝากประจำซึ่งจะได้หักออกเป็นค่าธรรมเนียมอันต้องเสียเป็นยอดรวมทุกกระยะกึ่งปี

มาตรา ๗๐^{๖๕} ของอันพึงต้องเสียค่าอากรชั้นใน หรือของต้องจำกัดบรรทุกไปในเรือค้าชายฝั่งลำใด ถ้าขนออกจากเรือโดยมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ท่านว่านายเรือมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

^{๖๔} มาตรา ๖๕ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๔ และมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓

^{๖๕} ความในมาตรา ๗๐ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙)

มาตรา ๗๑ นายเรือค้าขายฝึ่งทุกลำจะต้องมี หรือจัดให้มีสมุดบัญชีสินค้าไว้ประจำเรือ เพื่อบันทึกข้อความรายละเอียดในการเดินเรือทุกเที่ยว คือประเภทและปริมาณสินค้า วัน เดือน ปี และทำที่ออกเรือ วัน เดือน ปี และทำที่ไปถึง และที่ถ่ายสินค้าออก ชื่อนายเรือ และข้อความพิสดารอย่างอื่นที่จำเป็นเฉพาะกรณี และเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่เรียกร้อง นายเรือต้องแสดงสมุดบัญชีสินค้าให้ตรวจ และพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจที่จะจดบันทึกหรือหมายเหตุอย่างใด ๆ ลงในสมุดบัญชีนั้นได้

หมวด ๙^{๗๐}
ที่ทอดเรือภายนอก

มาตรา ๗๒^{๗๑} อธิบดีอาจกำหนดที่ทอดเรือภายนอกสำหรับท่ากรุงเทพฯ หรือทำอื่น เพื่อให้เรือถ่ายสินค้าออก หรือบรรทุกสินค้าลงทั้งหมด หรือแต่ส่วนใดส่วนหนึ่ง และอาจกำหนดเวลาที่จะให้ใช้ที่ทอดเรือภายนอกนั้น และออกข้อบังคับสำหรับกรมเพื่อเจ้าหน้าที่ศุลกากรกำกับตรวจตรา และควบคุมที่ทอดเรือภายนอกนั้นได้ด้วย ถ้าผู้ใดทำผิด หรือเกี่ยวข้องในการกระทำผิดต่อข้อบังคับนี้ก็ดี หรือพยายาม หรือเกี่ยวข้องในการพยายามกระทำผิดต่อข้อบังคับนี้ก็ดี ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท แต่การที่ต้องรับผิดตามมาตรานี้ หากกระทำให้ผู้นั้นหลุดพ้นไปจากความรับผิดตามบทอื่นแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นได้ไม่

^{๗๐} บทบัญญัติในหมวดที่ ๙ นี้ไม่ใช่บังคับแก่การเดินอากาศตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ.๒๔๘๐

^{๗๑} ความในมาตรา ๗๒ นี้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ.๒๔๕๘

มาตรา ๗๓ บรรดาเรือที่จอดอยู่ หรือกำลังบรรทุกสินค้าลง หรือกำลังถ่ายสินค้าออก ณ ที่ทอดเรือภายนอก และบุคคลทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับการนั้นจะต้องรับผิดชอบ และต้องโทษตามพระราชบัญญัตินี้ หรือบทกฎหมายอื่น เหมือนหนึ่งว่าอยู่ในเขตธรรมดาของท่า

มาตรา ๗๔^{๗๒} ถ้าเรือลำใดบรรทุกสินค้าลง หรือถ่ายสินค้าออก ณ ที่ทอดเรือภายนอกใด ๆ ก็ดี หรือ ณ ที่แห่งใด ๆ อันมิได้อนุมัติก็ดี โดยมิได้รับคามยินยอมของอธิบดี ท่านว่านายเรือและบุคคลทั้งหลายที่เกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการบรรทุกสินค้าลง หรือถ่ายสินค้าออกนั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท และสินค้าที่ได้บรรทุกลงหรือขนขึ้นหรือวาง หรือเหลืออยู่ในเรือนั้นให้รับเสีย

มาตรา ๗๕ บรรดาอาวุธปืน กระสุนดินปืน วัตถุระเบิด ฝิ่น สุรา หรือของอย่างใด ๆ ที่ต้องจำกัด หรือห้ามซึ่งยังมีได้ตรวจ ท่านห้ามมิให้ถ่ายเปลี่ยนลำเรือ หรือรับมอบจากเรือที่นำของเข้า ณ ที่ทอดเรือภายนอก เว้นแต่จะได้อนุญาตพิเศษจากอธิบดีหรือพนักงานซึ่งได้รับอำนาจโดยชอบ

มาตรา ๗๖ อธิบดีอาจออกใบอนุญาตโดยให้อำนาจทั่วไปแก่เรือลำใด ๆ เพื่อถ่ายสินค้าออก หรือบรรทุกสินค้าลง ณ ที่ทอดเรือภายนอกได้ และห้ามมิให้เรือซึ่งไม่ได้รับอำนาจทั่วไปเช่นนั้นบรรทุกสินค้าลงหรือถ่ายสินค้าออก ณ ที่นั้น เว้นแต่จะได้อนุญาตพิเศษจากอธิบดี หรือพนักงานซึ่งได้รับอำนาจโดยชอบ

มาตรา ๗๗ บรรดาเรือที่อยู่ ณ ที่ทอดเรือภายนอก จะต้องจอดภายในเขตแห่งที่ทอดเรือนั้นตามที่ได้กำหนดไว้ และห้ามมิให้เรือย้ายไปจากที่จอด เว้นแต่จะได้อนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

^{๗๒} ความในมาตรา ๗๔ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมและแก้ตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ.๒๕๔๘

มาตรา ๗๘ นายเรือที่ไปมาค้าอยู่เสมอเป็นปรกติในทางค้าต่างประเทศ และได้รับอำนาจทั่วไปให้ถ่ายสินค้าออก ณ ที่ทอดเรือภายนอกซึ่งได้อนุมัติแล้วนั้น ต้องขออนุญาตจากพนักงานผู้กำกับที่ทอดเรือนั้นก่อนเริ่มถ่ายสินค้าออก

มาตรา ๗๙ นายเรือซึ่งได้รับอำนาจพิเศษเพื่อถ่ายสินค้าออก ณ ที่ทอดเรือภายนอกนั้น ต้องแสดงใบอนุญาตต่อพนักงานผู้กำกับก่อนเริ่มถ่ายสินค้าออก

มาตรา ๘๐ บัญชีรายละเอียดอันถูกต้องแสดงบรรดาของที่ได้ถ่ายออก ณ ที่ทอดเรือภายนอกนั้น พึงทำยื่นให้พนักงานเจ้าหน้าที่รับรองรายการถ่ายของออกนี้ให้ทำตามแบบที่กำหนดไว้ในใบแนบ ๑๓ เรือลำใดจะบรรทุกสินค้าอันถ่ายลำจากที่ทอดเรือภายนอก เข้าไปยังท่าหนึ่งท่าใด เมื่อมีบัญชีที่พนักงานเจ้าหน้าที่รับรองถูกต้องแล้วก็ให้ไปได้ บัญชีนี้ให้ถือว่าเป็นใบอนุญาตให้อำนาจนำสินค้าไป ภายในบังคับแห่งบรรทัดฐานสำหรับเรือ มีสินค้าเข้าในเวลาเมื่อเข้ามาถึงในพระราชอาณาจักนั้น เมื่อมาถึงท่าผู้ควบคุมเรือต้องส่งมอบบัญชีนี้ให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ศุลกสถาน แล้วจึงจัดการถ่ายของออก และตรวจมอบตามข้อบังคับธรรมดา ถ้าเรือลำใดบรรทุกสินค้าถ่ายลำจากที่ทอดเรือภายนอก โดยไม่มีบัญชีที่รับรองเช่นนี้ ห้ามมิให้เรือลำนั้นเปิดระวางจนกว่าจะได้ยื่นบัญชีสินค้าบริบูรณ์ของเรือที่ได้ถ่ายลำสินค้าให้มานั้นต่อศุลกสถานแห่งทำนั้น

มาตรา ๘๑ นายเรือที่ได้รับมอบอำนาจทั่วไป หรืออำนาจพิเศษให้ทำการบรรทุกสินค้าให้เสร็จ ณ ที่ทอดเรือภายนอกนั้น ต้องไปรับเอาใบปล่อยเรือจากศุลกากรสถานแห่งทำนองนั้นตามระเบียบและใช้ค่าภาระติดพันที่ต้องเสียจนครบ ใบปล่อยเรือนี้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่สลักหลังว่า “เพื่อทำการบรรทุกให้เสร็จที่.....” และเมื่อถึงที่ทอดเรือภายนอก นายเรือต้องส่งมอบใบปล่อยเรือให้แก่พนักงานกำกับด่าน ให้พนักงานยึดใบปล่อยเรือนั้นไว้ จนกว่าจะเป็นที่พอใจว่าค่าภาษีทั้งหมดและค่าธรรมเนียม หรือเงินรายอื่นซึ่งเรือจะพึงต้องเสียภายหลังที่ได้ออกจากทำนองนั้นได้ใช้เสร็จ หรือได้วางเงินประจำไว้ แล้วให้พนักงานสลักหลังลงวัน เดือน ปี และลงนามในใบปล่อยเรือคืนให้แก่นายเรือ แล้วจึงให้ออกเรือเดินทางต่อไปได้

มาตรา ๘๒ สินค้าขาออกจะย้ายจากท่าแห่งหนึ่งไปยังที่ทอดเรือภายนอก เพื่อบรรทุกลงในเรือลำใดที่ได้อนุญาตให้บรรทุกสินค้า ณ ที่ทอดเรือภายนอกนั้นก็ได้ แต่ก่อนที่จะย้ายสินค้าเช่นว่านี้ไป จะต้องยื่นใบขอสินค้าอย่างเดียวกับสินค้าที่บรรทุกในท่า และต้องเสียค่าภาษีและค่าภาระติดพันให้ครบถ้วนเช่นเดียวกัน ให้ผู้ส่งของออกทำบัญชีสินค้าเรือลำเลียงสำหรับของเหล่านี้ทั้งสิ้น และเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ท่าได้สอบกับใบขอสินค้า และลงชื่อให้ไว้เป็นสำคัญแล้ว ให้ส่งบัญชีสินค้าเรือลำเลียงนี้ไปกับสินค้าไปยังที่ทอดเรือภายนอกแล้วส่งมอบให้แก่พนักงานผู้กำกับ ณ ที่นั้น ถ้ารายการละเอียดในบัญชีสินค้าเรือลำเลียงไม่ตรงกับสินค้าพนักงานผู้กำกับ ณ ที่นั้นอาจกักสินค้าไว้ได้

มาตรา ๘๓ ถ้าสินค้าขาออกรายใดไม่ได้บรรทุกลงเรือ หรือบรรทุกลงไม่หมด ณ ที่ทอดเรือภายนอก จะบรรทุกสินค้านั้นลงในเรือลำอื่นซึ่งอยู่ในที่ทอดเรือนั้น และซึ่งจะไปยังท่าเดียวกันก็ได้ ให้นายเรือลำที่กล่าวหลังนี้ หรือผู้ส่งของออกทำเรื่องราวเป็นลายลักษณ์อักษรยื่นต่อพนักงานกำกับด่านเพื่อขออนุญาตบรรทุกสินค้านั้น

มาตรา ๘๔ ถ้าจะส่งสินค้าที่ไม่ได้บรรจุกล่องเรือกลับมายังท่าที่ส่งออกไป บุคคลซึ่งจะต้องรับผิดชอบไปรับไปรับรองจากพนักงานท่ากับท่า มีข้อความแสดงปริมาณและบอกลักษณะแห่งสินค้านั้น ๆ และใบรับรองนี้จะต้องส่งท่ากับท่ากับสินค้ายังท่า และส่งมอบแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ศุลกสถาน

มาตรา ๘๕ ภายในหกวันนับแต่วันที่ได้รับใบปล่อยเรือชั้นที่สุดจากที่ทอดเรือภายนอก ให้นำเรือหรือตัวแทนยื่นบัญชีสินค้าสำหรับเรือแก่พนักงานผู้กำกับ ณ ที่นั้น แสดงสินค้าทั้งหมดที่ได้บรรจุกล่อง ณ ที่ทอดเรือภายนอก

มาตรา ๘๖ เรือทุกลำที่อยู่ ณ ที่ทอดเรือภายนอก ต้องชักธงลาตามบทบัญญัติและต้องระวางโทษตามมาตรา ๕๗

หมวด ๑๐ เก็บของในคลังสินค้า

มาตรา ๘๗^{๗๓} เมื่อได้ยื่นใบขนสินค้า และได้ขึ้นของขึ้นเพื่อเก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนให้พนักงานเจ้าหน้าที่จรรยาการละเอียดแห่งของนั้นไว้ และเมื่อพอใจว่าได้มีการปฏิบัติครบถ้วนตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับแล้ว ให้เขียนคำรับรองว่าของนั้นได้เก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนถูกต้องแล้ว

^{๗๓} ความในมาตรา ๘๗ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๑๕ ข้อ ๑๒

มาตรา ๘๘^{๑๔} รายการละเอียดแห่งของที่ได้จัดไว้ตามมาตรา ๘๗ ให้ใช้สำหรับประเมินอากรแก่ของนั้น แต่ในกรณีที่ได้ใช้ของดังกล่าวในการผลิต ผสม ประกอบ บรรจุ หรือดำเนินการอื่นใดในคลังสินค้าทัณฑ์บน ให้คำนวณ ปริมาณที่ใช้ตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีเห็นชอบ หรือที่อธิบดีประกาศกำหนด

ให้ยกเว้นการเก็บอากรขาเข้าและอากรขาออกแก่ของที่ปล่อยออกไป จากคลังสินค้าทัณฑ์บนเพื่อส่งออกนอกราชอาณาจักร ทั้งนี้ ไม่ว่าจะปล่อยออกไป ในสภาพเดิมที่นำเข้าหรือในสภาพอื่น

การปล่อยของออกไปจากคลังสินค้าทัณฑ์บน หากเป็นการโอนเข้าไป ในคลังสินค้าทัณฑ์บนอื่น หรือจำหน่ายให้แก่ผู้นำของเข้าตามมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๕๔๒ หรือผู้มีสิทธิได้รับ ยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรหรือกฎหมายอื่น ให้ถือว่าเป็น การส่งออกนอกราชอาณาจักรในเวลาที่ปล่อยของเช่นนั้นออกไปจากคลังสินค้า ทัณฑ์บน โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

การรับของที่ได้โอนหรือจำหน่ายตามวรรคสาม ให้ถือว่าเป็นการ นำเข้ามาในราชอาณาจักรหรือนำเข้าสำเร็จในเวลาที่ปล่อยของเช่นนั้นออกไปจาก คลังสินค้าทัณฑ์บน โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

^{๑๔} ความในมาตรา ๘๘ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๘)

มาตรา ๘๙ บรรดาของที่เก็บในคลังสินค้านั้น ต้องเก็บไว้ในหีบห่อเดิมตามที่ได้นำเข้ามา เว้นแต่ของซึ่งเมื่อได้ขนขึ้นแล้ว ได้รับอนุญาตให้ย้ายหีบห่อได้ ณ ทำเนียบท่าเรือ หรืออนุญาตให้เอาเข้ารวมให้เลือกคัด ให้แบ่งแยกกองให้บรรจุหรือกลับบรรจุใหม่ในคลังสินค้า ในกรณีเช่นนี้ให้เก็บของนั้นไว้ในหีบห่อตามที่เป็นอยู่ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่จตราการนั้น และถ้าของนั้นมีได้เก็บไว้ดังกล่าวนี้ก็ดี หรือถ้าในภายหลังได้มีการเปลี่ยนแปลงท่าลงแก่ของหรือหีบห่อที่เก็บไว้นั้นก็ดี เปลี่ยนแปลงในการบรรจุเข้าหีบห่อในคลังสินค้า หรือเปลี่ยนแปลงเครื่องหมายและเลขหมายหีบห่อก็ดี หรือถ้าได้ขนย้ายของไปจากห้องในคลังสินค้าซึ่งได้เก็บไว้นั้นก็ดี หากมิได้ทำต่อหน้าและได้อนุญาตของพนักงานเจ้าหน้าที่ไซร์ ท่านว่าของและหีบห่อนั้นให้รับเสีย เว้นแต่จะเป็นไปเพื่อส่งมอบตามใบอนุญาตหรือคำสั่ง หรืออำนาจอันถูกต้องสำหรับการนั้น

มาตรา ๙๐^{๑๕} ถ้าผู้ปกครองคลังสินค้าเดินเล่อไม่เก็บของในคลังสินค้าให้มีทางเข้าถึงหีบห่อของทุกห่อได้โดยสะดวกไซร์ เมื่อได้ทำการเดินเล่อเช่นนี้เป็นครั้งแรก จะได้รับค่าตักเตือนตามทางการ และต่อนั้นไปเมื่อได้กระทำการเดินเล่ออีก ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่ง ๆ ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๙๑^{๑๖} ของใดปรากฏว่าได้เก็บไว้ในคลังสินค้า และเป็นของยังมิได้ตรวจและส่งมอบถูกต้อง ถ้าผู้ปกครองคลังสินค้าไม่แสดงของนั้นในเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ศุลกากรร้องขอไซร์ ท่านว่าผู้ปกครองคลังสินค้านั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่ง ๆ ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท สำหรับหีบห่อหนึ่ง ๆ ที่ไม่ได้แสดง นอกจากค่าภาษีที่ต้องเสียสำหรับของนั้น

^{๑๕} ความในมาตรา ๙๐ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙)

พ.ศ.๒๕๕๘

^{๑๖} ความในมาตรา ๙๑ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙)

พ.ศ.๒๕๕๘

มาตรา ๙๒ ถ้าของใดที่ได้ยื่นใบขนเพื่อเก็บในคลังสินค้ามิได้เก็บให้ถูกต้องตามใบขนก็ดี หรือเมื่อได้เก็บไว้ในคลังสินค้าแล้ว ได้ซ่อนเร้นหรือย้ายขนไปจากคลังสินค้าด้วยประการใด ๆ หรือได้รื้อออกจากหีบห่อ หรือย้ายจากหีบห่ออันหนึ่งไปบรรจุในหีบห่ออีกอันหนึ่ง หรือทำด้วยประการอื่นใดก็ดี เพื่อที่จะปนย้าย หรือซ่อนเร้นโดยมิชอบด้วยกฎหมายไซ้ ท่านให้รับของนั้นเสีย

มาตรา ๙๓^{๗๗} ผู้ใดบังอาจลอบเปิดคลังสินค้า หรือล่องเข้าไปถึงของที่อยู่ในคลังสินค้านั้น เว้นแต่จะได้เข้าไปต่อหน้าพนักงานเจ้าหน้าที่ศุลกากรในเวลากระทำการตามหน้าที่ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับครั้งหนึ่ง ๆ ไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๙๔ อธิบดีไม่ต้องใช้คำสั่งใหม่ทดแทนให้แก่ผู้นำของเข้าหรือเจ้าของ หรือผู้รับตราสั่ง ในเหตุที่เกิดความเสียหายขึ้นแก่ของระวางที่เก็บอยู่ในคลังสินค้า เพราะเกิดเพลิงไหม้ หรือเพราะอุบัติเหตุอย่างอื่นอันมีอาจหลีกเลี่ยงเสียได้ หรือเพราะเหตุเสียหายไม่ว่าอย่างใด ๆ เว้นแต่การเสียหายนั้นจะเกิดจากความจงใจละเลย หรือการกระทำ หรือละเว้นกระทำ ของพนักงานในเวลากระทำการตามหน้าที่

มาตรา ๙๕ ถ้าของใดที่เก็บในคลังสินค้า หรือที่ยื่นใบขนเพื่อเก็บในคลังสินค้า หรือที่ยื่นใบขนเพื่อรับมอบไปจากคลังสินค้านั้น สูญหาย หรือถูกทำลายโดยอุบัติเหตุอันมีอาจหลีกเลี่ยงเสียได้ ในขณะที่อยู่บนเรือก็ดี หรือในเวลาย้ายถอนขนขึ้นก็ดี ในเวลารับเข้าเก็บในคลังสินค้า หรือเวลาที่อยู่ในคลังสินค้าก็ดี ท่านว่าอธิบดีอาจยกเว้นค่าภาษีที่จะต้องเสีย หรือคืนค่าภาษีที่ได้เสียแล้วสำหรับของนั้นได้

^{๗๗} ความในมาตรา ๙๓ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙)

มาตรา ๙๖ ถ้าในเวลาใดเวลาหนึ่ง ปรากฏว่าของในคลังสินค้ามี ปริมาณน้อยลงกว่าที่จดไว้ในใบขนสินค้าเดิมเมื่อนำของนั้นเข้าเก็บ และปริมาณที่ ต่างกันนี้ไม่มีเหตุผลปรากฏในบันทึกของพนักงานก็ดี หรือไม่ปรากฏในเหตุที่ อธิบดีหากได้เห็นสมควรอนุญาตมิให้ต้องคิดค่าภาระติดพันนั้นก็ดี ท่านให้ถือว่า ของตามปริมาณที่ต่างกันอันแสดงเหตุมิได้นั้น เป็นของที่ได้ย้ายขนไปโดยมิได้รับ อนุญาตจากพนักงาน และให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๒๗ บังคับแก่กรณีเช่นกล่าวนี้

มาตรา ๙๗ ของใดที่เก็บในคลังสินค้าแห่งหนึ่งนั้น จะย้ายไปเก็บ ในคลังสินค้าแห่งอื่นใดในพระราชอาณาจักรก็ได้ โดยปฏิบัติตามข้อบังคับสำหรับ กรมอันอธิบดีจะได้ตั้งขึ้นไว้

มาตรา ๙๗ ทวิ^{๙๘} ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่า มีของที่ยังมิได้ เสียค่าภาษีหรือของที่หลีกเลี่ยงค่าภาษี หรือของต้องจำกัดหรือของต้องห้าม หรือ ของที่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าไปในคลังสินค้าทัณฑ์บน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มี อำนาจเข้าไปในคลังสินค้าทัณฑ์บน เพื่อสอบถามข้อเท็จจริงหรือเพื่อตรวจสอบ เอกสารหรือของใด ๆ รวมทั้งตรวจค้นโรงงาน อาคาร ยานพาหนะ และบุคคล ซึ่ง อยู่ในคลังสินค้าทัณฑ์บนนั้นได้โดยไม่ต้องมีหมายค้น

^{๙๘} ความในมาตรา ๙๗ ทวิ นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๘)

หมวด ๑๐ ทวิ^{๗๙}

เขตปลอดอากร

มาตรา ๙๗ ตริ ให้อธิบดีมีอำนาจอนุมัติจัดตั้งเขตปลอดอากร สำหรับการประกอบอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือกิจการอื่นใดที่เป็นประโยชน์แก่ การเศรษฐกิจของประเทศ และให้มีอำนาจกำหนด หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ในการยื่นคำขอและการอนุมัติให้จัดตั้งเขตปลอดอากร

ผู้ซึ่งได้รับอนุมัติให้จัดตั้งเขตปลอดอากรต้องเสียค่าธรรมเนียม ประจำปีตามที่รัฐมนตรีกำหนดโดยกฎกระทรวง

มาตรา ๙๗ จัตวา ให้อธิบดีมีอำนาจประกาศกำหนดประเภท หรือชนิดของ ของที่จะนำเข้าไปในหรือปล่อยออกจากเขตปลอดอากร และกำหนด หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการนำของเข้าไปในหรือปล่อยออกจากเขตปลอด อากร

มาตรา ๙๗ เบญจ ให้ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับของที่ได้นำเข้ามา ในราชอาณาจักรเพื่อนำเข้าไปในเขตปลอดอากร ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ของที่เป็นเครื่องจักร อุปกรณ์ เครื่องมือและเครื่องใช้ รวมทั้ง ส่วนประกอบของของดังกล่าวที่จำเป็นต้องใช้ในการประกอบอุตสาหกรรม พาณิช ยกรรม หรือกิจการอื่นใดที่เป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งได้นำเข้า มาในราชอาณาจักรเพื่อนำเข้าไปในเขตปลอดอากรตามที่อธิบดีอนุมัติ

^{๗๙} หมวด ๑๐ ทวิ นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๘)

(๒) ของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรและนำเข้าไปในเขตปลอด
อากร สำหรับใช้ในการประกอบอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือกิจการอื่นใดที่
เป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศ หรือ

(๓) ของที่ปล่อยออกมาจากเขตปลอดอากรอื่น

ให้ยกเว้นอากรขาออกสำหรับของที่ปล่อยออกไปจากเขตปลอด
อากรเพื่อส่งออกนอกราชอาณาจักร

มาตรา ๙๗ ฉ การนำเข้าและการผลิตของที่กระทำในเขตปลอด
อากร ให้ได้รับยกเว้นภาษีสรรพสามิตตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยภาษี
สรรพสามิต

การนำเข้าและการผลิตของที่กระทำในเขตปลอดอากรให้ได้รับ
ยกเว้นภาษีสุรา การปิดแสตมป์และค่าธรรมเนียม ตามกฎหมายว่าด้วยสุรา
กฎหมายว่าด้วยยาสูบ และกฎหมายว่าด้วยไฟ โดยให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการ
ยกเว้นและการจัดเก็บตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิตมาใช้บังคับ
โดยอนุโลมกับการยกเว้นภาษีสุรา การปิดแสตมป์ และค่าธรรมเนียมดังกล่าว

มาตรา ๙๗ สัตต ในกรณีการนำเข้าเข้ามาในราชอาณาจักรหรือ
อนำวัตถุดิบภายในราชอาณาจักรเข้าไปในเขตปลอดอากรเพื่อผลิต ผสม ประกอบ
บรรจุ หรือดำเนินการอื่นใดกับของนั้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งออกไปนอก
ราชอาณาจักร ให้ของนั้นได้รับยกเว้นไม่อยู่ในบังคับของกฎหมายในส่วนที่
เกี่ยวกับการควบคุมมาตรฐานหรือคุณภาพ การประทับตราหรือเครื่องหมายใด ๆ
แก่ของนั้น ทั้งนี้ โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๙๗ อัญญา ในกรณีที่มีกฎหมายบัญญัติให้ของใดได้รับยกเว้นหรือคืนเงินอากรเมื่อส่งออกนอกราชอาณาจักร หากนำของนั้นเข้าไปในเขตปลอดอากร ให้ได้รับยกเว้นอากรหรือคืนเงินอากรโดยให้ถือว่าของนั้นได้ส่งออกนอกราชอาณาจักรในเวลาที่ได้นำของเช่นนั้นเข้าไปในเขตปลอดอากร ทั้งนี้ โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๙๗ นว การนำของออกจากเขตปลอดอากรเพื่อใช้หรือจำหน่ายภายในราชอาณาจักรหรือเพื่อโอนเข้าไปในคลังสินค้าทัณฑ์บน หรือจำหน่ายให้แก่ผู้นำของเข้าตามมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๕๕๒ หรือผู้มีสิทธิได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรหรือกฎหมายอื่น ให้ถือว่าเป็นการนำเข้ามาในราชอาณาจักรหรือนำเข้าสำเร็จในเวลาที่น่าของเช่นนั้นออกจากเขตปลอดอากร ทั้งนี้ โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

การนำของในเขตปลอดอากรไปใช้เพื่อการบริโภคหรือใช้เพื่อประโยชน์อย่างอื่นนอกเหนือจากวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งเขตปลอดอากร ให้ถือว่าเป็นการนำของออกจากเขตปลอดอากรตามวรรคหนึ่ง เว้นแต่จะเป็นการกำจัดหรือทำลายเศษวัสดุ ของที่เสียหาย ของที่ใช้ไม่ได้ หรือของที่ไม่ได้ใช้ ซึ่งอยู่ภายในเขตปลอดอากรโดยได้รับอนุญาตจากอธิบดีและปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีประกาศกำหนด

มาตรา ๙๗ ทศ ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๑๐ เก็บของในคลังสินค้า และบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัติดังกล่าวมาใช้บังคับกับการนำของเข้า การเก็บรักษา การส่งของออก การควบคุมการขนย้ายของในเขตปลอดอากร และอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยอนุโลม

หมวด ๑๑
ประกันและทัณฑ์บน

มาตรา ๙๘ อธิบดีอาจเรียกประกันจากบุคคลคนเดียวหรือหลายคนซึ่งเกี่ยวเป็นผู้ได้ประโยชน์ในกิจการใด ๆ อันอยู่ในหน้าที่อำนาจการหรือบังคับบัญชาของกรมศุลกากร โดยให้ทำทัณฑ์บนหรือให้ประกันอย่างอื่นจนเป็นที่พอใจเพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามเงื่อนไข คำสั่ง หรือกิจการอันเกี่ยวแก่กรมศุลกากร หรือเนื่องจากกิจการที่กล่าวมานั้นได้ บรรดาทัณฑ์บนหรือประกันอย่างอื่นเช่นว่ามานี้ให้เป็นอันสมบูรณ์ตามกฎหมาย และถ้ากระทำผิดเงื่อนไขข้อใดข้อหนึ่งแห่งทัณฑ์บนหรือประกัน ก็อาจยกขึ้นฟ้องร้องและว่ากล่าวต่อไปได้เหมือนเช่นประกันทัณฑ์บนอย่างใด ๆ อันระบุหรืออนุญาตไว้ให้ทำได้ เรียกได้ตามพระราชบัญญัตินี้หรือบทกฎหมายอื่น ๆ ฉะนั้น บรรดาทัณฑ์บนเช่นว่ามานี้ให้ทำให้แก่และเพื่อได้แก่รัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และอธิบดีพึงเพิกถอนเสียได้เมื่อพ้นกำหนดสองปีนับแต่วันในทัณฑ์บน หรือถ้ามีกำหนดเวลาไว้ให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขในทัณฑ์บนเป็นประการใด ก็นับแต่กำหนดเวลานั้น

หมวด ๑๒

สำแดงเท็จ

มาตรา ๙๙^{๔๐} ผู้ใดกระทำหรือจัดหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำ หรือ ยื่นหรือจัดให้ผู้อื่นยื่นซึ่ง ใบชนสินค้า คำสำแดง ใบรับรอง บันทึก เรื่องราว หรือ ตราสารอย่างอื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในเรื่องใด ๆ อันเกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัตินี้ หรืออันพระราชบัญญัตินี้บังคับให้กระทำนั้นเป็นความเท็จก็ดี เป็นความไม่บริบูรณ์ ก็ดี หรือเป็นความชักพาให้ผิดหลงในรายการใด ๆ ก็ดี หรือถ้าผู้ใดซึ่ง พระราชบัญญัตินี้บังคับให้ตอบคำถามอันใดของพนักงานเจ้าหน้าที่มิได้ตอบคำถาม อันนั้นโดยสัตย์จริงก็ดี หรือถ้าผู้ใดไม่ยอม หรือละเลยไม่ทำไม่รักษาไว้ซึ่งบันทึก เรื่องราว หรือทะเบียนหรือสมุดบัญชี หรือเอกสาร หรือตราสารอย่างอื่น ๆ ซึ่ง พระราชบัญญัตินี้บังคับไว้ก็ดี หรือถ้าผู้ใดปลอมแปลงหรือใช้เมื่อปลอมแปลงแล้วซึ่ง เอกสารบันทึกเรื่องราว หรือตราสารอย่างอื่นที่พระราชบัญญัตินี้บังคับไว้ให้ทำ หรือ ที่ใช้ในกิจการใด ๆ เกี่ยวข้องด้วยพระราชบัญญัตินี้ก็ดี หรือแก้ไขเอกสารบันทึก เรื่องราว หรือตราสารอย่างอื่นภายหลังที่ได้ออกไปแล้วในทางราชการก็ดี หรือ ปลอมดวงตรา ลายมือชื่อ ลายมือชื่อย่อ หรือเครื่องหมายอย่างอื่นของพนักงาน กรมศุลกากร หรือซึ่งพนักงานกรมศุลกากรใช้เพื่อการอย่างใด ๆ อันเกี่ยวข้อง ด้วยพระราชบัญญัตินี้ก็ดี ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

^{๔๐} ความในมาตรา ๙๙ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙)

หมวด ๑๓
การฟ้องร้อง

มาตรา ๑๐๐ ในการฟ้องร้องคดีอันเกี่ยวด้วยของซึ่งต้องยึด เพราะไม่เสียภาษี หรือเพราะเหตุพึงรับโดยประการอื่นก็ดี หรือยึดเพื่อเอาค่าปรับ ตามพระราชบัญญัตินี้ก็ดี ถ้ามีข้อโต้เถียงเกิดขึ้นว่าค่าภาษีสำหรับของนั้น ๆ ได้ส่งชำระถูกต้องแล้วหรือไม่ หรือว่าของนั้น ๆ ได้นำเข้ามา ได้ขนขึ้นจากเรือ ได้ส่งออก ได้บรรทุกลงเรือ ได้ย้ายขนไป ได้เก็บ ได้ขาย หรือได้จัดการอย่างอื่นโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ไซ้ ท่านว่าหน้าที่พิสูจน์ตกอยู่แก่จำเลยทุกคดีไป

มาตรา ๑๐๑ ในคดีใด ๆ อันเกี่ยวด้วยการศุลกากรนั้น พนักงานเจ้าหน้าที่คนใด ๆ ซึ่งกระทำการโดยอาศัยอำนาจของอธิบดี อาจยื่นฟ้องและทำการฟ้องหรือแก้คดี หรือดำเนินคดีได้ ไม่ว่าในศาลหนึ่งศาลใด

มาตรา ๑๐๒^{๕๑} ภายในบังคับแห่งมาตรา ๑๐๒ ทวิ ถ้าบุคคลใด จะต้องถูกฟ้องตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมและใช้ค่าปรับ หรือได้ทำความตกลง หรือทำทัณฑ์บน หรือให้ประกันตามที่อธิบดีจะเห็นสมควรแล้ว อธิบดีจะงดการฟ้องร้องเสียก็ได้ และการที่อธิบดีงดการฟ้องร้องเช่นนี้ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มผู้กระทำผิดนั้น ในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น

ในกรณีความผิดเกี่ยวกับอากรเล็ก ๆ น้อย ๆ จะออกกฎกระทรวงมอบอำนาจให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบปรับ และงดการฟ้องร้องก็ได้

^{๕๑} ความในมาตรา ๑๐๒ นี้แก้ไขเพิ่มเติมตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒)

ในกรณีที่อธิบดีเห็นสมควรที่จะฟ้องบุคคลใดฐานกระทำหรือยื่นคำ
สั่งแดงหรือบันทึกเรื่องราวซึ่งเป็นความเท็จหรือเป็นความไม่บริสุทธิ์ หรือเป็นความ
ซุกพาให้ผิดหลงในรายการใด ๆ หรือฐานหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงด้วย
ประการใด ๆ บรรดาการเสียอากรตามจำนวนที่ควรต้องเสีย หรือการกักัดหรือ
การห้าม ให้อธิบดีบันทึกความเห็นว่าเป็นเพราะเหตุใดจึงควรฟ้องผู้กระทำผิด

มาตรา ๑๐๒ ทวิ^{๘๒} สำหรับความผิดตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๓๑
มาตรา ๓๖ และมาตรา ๙๖ และความผิดตามมาตรา ๕ มาตรา ๕ ทวิ และมาตรา
๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ ถ้าราคาของ
กลางรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วเกินกว่าสี่แสนบาท ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการ
ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนกรมศุลกากร ผู้แทนกระทรวงการคลัง และผู้แทนสำนักงาน
ตำรวจแห่งชาติ ที่จะเปรียบเทียบ และงดการฟ้องร้อง และการที่คณะกรรมการงด
การฟ้องร้องเช่นนี้ ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มกันผู้กระทำผิดนั้น ในการที่จะถูกฟ้องร้อง
ต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น

^{๘๒} มาตรา ๑๐๒ ทวิ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙)

มาตรา ๑๐๒ ตรี^{๔๓} ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งจ่ายเงินสินบนและรางวัล ตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด โดยได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี ในกรณีต่อไปนี้

๑. ความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากร หรือของต้องห้ามต้องจำกัด ในการนำเข้ามาใน หรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักรให้หักจ่ายเป็นเงินสินบนและ รางวัลร้อยละ ๕๕ จากเงินค่าขายของกลาง แต่กรณีที่มีได้รับของกลาง หรือของ กลางไม่อาจจำหน่ายได้ ให้หักจ่ายจากเงินค่าปรับ ส่วนรายที่ไม่มีผู้แจ้งความนำจับ ให้หักจ่ายเป็นเงินรางวัลร้อยละ ๓๐

๒. ความผิดฐานสำแดงเท็จ ให้หักจ่ายเป็นเงินสินบนและรางวัล ร้อยละ ๕๕ จากเงินค่าปรับ แต่ในรายที่ไม่มีผู้แจ้งความนำจับ ให้หักจ่ายเป็นเงิน รางวัลร้อยละ ๓๐

๓. กรณีที่มีการตรวจเก็บอากรขาด และเจ้าหน้าที่ผู้สำรวจเงิน อากรตรวจพบ เป็นผลให้เรียกอากรเพิ่มเติมได้ ให้จ่ายเงินรางวัลร้อยละ ๑๐ ของ เงินอากรที่กรมศุลกากรเรียกเก็บเพิ่มเติมได้

มาตรา ๑๐๓ ถ้ามีความจำเป็นที่จะประเมินราคาของใด ๆ เพื่อ ประโยชน์ในการกำหนดเบี้ยปรับ ท่านว่าราคานั้นให้พึงถือเอาตามราคาของชนิด เดียวกัน ซึ่งได้เสียค่าภาษีศุลกากร หรืออากรชั้นในครบถ้วนแล้วตามที่ซื้อขายใน เวลา หรือใกล้เคียงเวลาที่กระทำผิดนั้น แต่ผู้กระทำผิดจะเลือกถือเอาตามราคาที่อธิบดี กำหนดให้ก็ได้

^{๔๓} มาตรา ๑๐๒ ตรี นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒)

มาตรา ๑๐๔ ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัตินี้จะบัญญัติไว้ประการใดก็ตาม ศาลอาจใช้ดุลพินิจลงโทษผู้กระทำความผิดให้ใช้เบี้ยปรับนอกจากโทษจำคุกก็ได้ แต่ว่าเบี้ยปรับและกำหนดโทษจำคุก ทั้งสองอย่างต้องไม่เกินอัตราโทษอย่างสูงที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ

มาตรา ๑๐๕ เจ้าของเรือจะต้องรับผิดชอบในทางแพ่งในการใช้เบี้ยปรับซึ่งได้ลงโทษปรับนายเรือสำหรับความผิดใด ๆ อันเกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัตินี้ และโดยทำนองเดียวกันเจ้าของหรือเจ้าสำนักใด ๆ จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าปรับซึ่งได้ลงโทษปรับตัวแทน หรือผู้ปกครองที่นั้น ๆ ซึ่งกระทำการแทนตน หรือควบคุมดูแลผลประโยชน์ของตนนั้น

หมวด ๑๔

ตัวแทน

มาตรา ๑๐๖ บุคคลใดได้รับอำนาจจากเจ้าของสินค้าโดยแสดงออกชัด หรือโดยปริยาย ให้เป็นตัวแทนในเรื่องสินค้านั้น ๆ เพื่อกิจการอย่างใด ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ และการให้อำนาจนั้นพนักงานเจ้าหน้าที่ได้อนุมัติแล้วไซ้ ท่านให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นเจ้าของสินค้าในกิจการนั้น ๆ

มาตรา ๑๐๗ ถ้านายเรือลำใดให้อำนาจแก่บุคคลใดให้กระทำกิจการเป็นตัวแทนของตน โดยได้รับอนุมัติของพนักงานเจ้าหน้าที่ และบุคคลนั้นยอมรับเป็นตัวแทนโดยแสดงออกชัดหรือโดยปริยาย เพื่อกระทำหน้าที่ใด ๆ ตามบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ไซ้ ในเมื่อไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ ท่านว่าตัวแทนนั้นต้องระวางโทษเป็นอย่างเดียวกันกับนายเรือ

มาตรา ๑๐๘ ถ้าบุคคลใดร้องขออนุญาตต่อพนักงาน เพื่อกระทำการเฉพาะสิ่งเฉพาะอย่างแทนบุคคลอื่น พนักงานอาจเรียกให้ผู้ที่ร้องขอเช่นนั้น แสดงใบมอบอำนาจเป็นลายลักษณ์อักษรจากบุคคลซึ่งตนร้องขอจะกระทำการแทนนั้นได้ ถ้าและไม่มีใบมอบอำนาจเช่นนี้มาแสดง พนักงานจะไม่ยอมกระทำการกับผู้นั้นก็ได้

มาตรา ๑๐๙ เสมียนหรือคนใช้ของบุคคลใด หรือห้างใดอาจจะมา ทำกิจการทั้งหลายทั้งปวงแทนตัวบุคคล หรือห้างนั้นที่ศาลสถานได้ แต่ว่าพนักงาน เจ้าหน้าที่จะไม่ยอมรับรองเสมียนหรือคนใช้นั้นเสียก็ได้ เว้นแต่บุคคลหรือห้างนั้น จะได้ยื่นใบมอบอำนาจทั่วไปไว้ที่ ศาลสถาน ให้อำนาจเสมียนหรือคนใช้นั้นทำการแทนตน และได้วางประกันโดยทำทัณฑ์บนหรือประการอื่นให้ไว้ตามแต่ที่พนักงาน เจ้าหน้าที่จะเห็นสมควรและพอใจ เพื่อให้เสมียนหรือคนใช้นั้นปฏิบัติกรโดย ถูกต้องสมควร

หมวด ๑๕
บทเปิดเสร็จทั่วไป

มาตรา ๑๑๐^{๔๔} ถ้าเรือลำใดบรรทุกของหรือถ่ายออกซึ่งของหรือสินค้าอย่างใด ๆ ก็ดี หรือกระทำการงานอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ในวันอาทิตย์ หรือวันหยุด หรือก่อน หรือภายหลังเวลาราชการดังกล่าวตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง นอกจากจะได้รับอนุญาตจากอธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน และได้เสียค่าธรรมเนียมตามอัตราตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง ท่านว่านายเรือหรือตัวแทนหรือทั้งสองคนร่วมกันมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินกว่าห้าหมื่นบาท แต่การที่ต้องรับผิดตามมาตรานี้ ไม่กระทำให้ผู้นั้นหลุดพ้นจากโทษที่จะพึงต้องรับตามมาตราอื่นแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๑๑^{๔๕} เมื่อมีความจำเป็นเพื่อรักษาประโยชน์รายได้ของแผ่นดิน จะต้องวางพนักงานประจำเรือ ณ ที่ใด และจะไปยังที่นั้นจากด่านศุลกากรอันใกล้ที่สุดไม่ได้โดยง่ายก็ดี หรือเมื่อนายเรือหรือบุคคลอื่นซึ่งมีประโยชน์ได้เสียประสงค์จะให้พนักงานไปทำการ ณ ที่เช่นนั้นก็ดี ท่านว่าบรรดาค่าเดินทางและค่าธรรมเนียมประจำวันอัตราตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง ให้คิดเอาแก่เรือหรือบุคคลที่ร้องขอ

^{๔๔} ความในมาตรา ๑๑๐ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐)

พุทธศักราช ๒๔๘๓ และแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๔๘

^{๔๕} ความในมาตรา ๑๑๑ นี้แก้ไขถ้อยคำเกี่ยวกับเรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามใบแนบต่าง ๆ ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๕๔๓

มาตรา ๑๑๒^{๖๖} ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่ามีปัญหาเกี่ยวกับจำนวนค่าอากรสำหรับของที่กำลังผ่านศุลกากร ให้นำของนั้นไปยังศุลกากรสถาน หรือนำไปเก็บไว้ในที่มั่นคงแห่งใดแห่งหนึ่ง เว้นแต่พนักงานเจ้าหน้าที่และเจ้าของหรือตัวแทนจะตกลงกันยอมให้เอาแต่ตัวอย่างของไว้วินิจฉัยปัญหาและเพื่อรักษาประโยชน์รายได้ของแผ่นดิน ให้ชำระอากรตามจำนวนที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออก แล้วแต่กรณี สำแดงไว้ในใบขนสินค้าและให้วางเงินเพิ่มเติมเป็นประกันจนครบจำนวนเงินอากรสูงสุดที่อาจจะพึงต้องเสียสำหรับของนั้น แต่อธิบดีจะประกาศกำหนดให้รับการค้ำประกันของกระทรวงการคลังหรือธนาคารแทนการวางเงินเพิ่มเติมเป็นประกันดังกล่าว โดยอาจกำหนดให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา ๑๑๒ ทวิ^{๖๗} ในกรณีที่มีการวางประกันค่าอากรตามมาตรา ๑๑๒ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ประเมินเงินอากรอันพึงต้องเสียและแจ้งให้ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออก แล้วแต่กรณีทราบแล้ว ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกต้องชำระเงินอากรตามจำนวนที่ได้รับแจ้งให้ครบถ้วนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

ในกรณีที่มีการวางเงินประกันและเงินประกันที่วางไว้ค้ำค่าอากรที่พนักงานเจ้าหน้าที่ประเมินแล้ว ให้เก็บเงินประกันดังกล่าวเป็นค่าอากรตามจำนวนที่ประเมินได้ทันที และให้ถือเสมือนว่าผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกได้ชำระเงินอากรที่ได้รับแจ้งภายในเวลาที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่งแล้ว^{๖๘}

^{๖๖} ความในมาตรา ๑๑๒ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๑๔

^{๖๗} ความในมาตรา ๑๑๒ ทวิ นี้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๑๕

^{๖๘} ความในมาตรา ๑๑๒ ทวิ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยยกเลิกความในวรรคสามตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พระพุทธศักราช ๒๕๔๓

มาตรา ๑๑๒ ตรี^{๔๙} ในกรณีที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกมิได้ชำระเงินอากรให้ครบถ้วนภายในเวลาที่กำหนดในวรรคหนึ่งแห่งมาตรา ๑๑๒ ทวิ หรือมิได้ปฏิบัติตามระเบียบหรือเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา ๔๐ หรือมาตรา ๔๕ อธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายจะเรียกเงินเพิ่มอีกไม่เกินร้อยละสิบของจำนวนค่าอากรที่ต้องเสียหรือเสียเพิ่มก็ได้ เงินเพิ่มนี้ให้ถือเป็นเงินอากร

มาตรา ๑๑๒ จัตวา^{๕๐} เมื่อผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกนำเงินมาชำระค่าอากรที่ต้องเสียหรือเสียเพิ่ม ให้เรียกเก็บเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนของค่าอากรที่นำมาชำระโดยไม่คิดทบต้นนับแต่วันที่ได้ส่งมอบหรือส่งของออก จนถึงวันที่นำเงินมาชำระ แต่มิให้เรียกเก็บเงินเพิ่มดังกล่าวในกรณีที่มีการชำระอากรเพิ่มตามมาตรา ๑๐๒ ตรี อนุมาตรา ๓

ในกรณีที่มีการเปลี่ยนการค้ำประกันเป็นการวางเงินประกันหลังการส่งมอบหรือส่งของออก ให้เรียกเก็บและคำนวณเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนของค่าอากรโดยไม่คิดทบต้นนับแต่วันที่ได้ส่งมอบหรือส่งของออก จนถึงวันที่นำเงินมาวางแทนการค้ำประกัน แต่ในกรณีที่เงินประกันที่นำมาวางแทนนั้นไม่คุ้มค่าอากร ให้เรียกเก็บเงินเพิ่มสำหรับจำนวนค่าอากรที่ต้องเสียเพิ่มตามเกณฑ์ในวรรคหนึ่งอีกด้วย

ในการคำนวณเงินเพิ่มตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง เศษของเดือนให้นับเป็นหนึ่งเดือน และเงินเพิ่มนั้นให้ถือเป็นเงินอากร

^{๔๙} ความในมาตรา ๑๑๒ ตรี นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๑๕ ข้อ ๑๕

^{๕๐} ความในมาตรา ๑๑๒ จัตวา นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๑๕ ข้อ ๑๕

ในกรณีที่ต้องคืนเงินอากรหรือเงินประกันค่าอากรเพราะเหตุที่ได้เรียกไว้เกินจำนวนอันพึงต้องเสียหรือเสียเพิ่ม ให้คืนพร้อมด้วยดอกเบี้ยอีกร้อยละ ๐.๖๒๕ ต่อเดือนของจำนวนที่ต้องคืนโดยไม่คิดทบต้น นับแต่วันที่ได้ชำระค่าอากรหรือวางเงินประกันค่าอากรครั้งสุดท้ายจนถึงวันที่มีการอนุมัติให้จ่ายคืน ในกรณีที่มีการเปลี่ยนการค้ำประกันเป็นการวางเงินประกันหลังการส่งมอบหรือส่งของออก การคำนวณดอกเบี้ยสำหรับจำนวนเงินประกันที่ต้องคืน ให้นับตั้งแต่วันวางเงินประกันครั้งสุดท้ายแทนการค้ำประกัน จนถึงวันที่อนุมัติให้จ่ายคืน การคำนวณดอกเบี้ยตามวรรคนี้ เศษของเดือนให้นับเป็นหนึ่งเดือน ดอกเบี้ยที่ต้องจ่ายนี้ให้ถือเป็นเงินอากรที่ต้องจ่ายคืน

มาตรา ๑๑๒ เบญจ^{๙๑} ในกรณีที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออก ค้างชำระค่าอากร อธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายมีอำนาจกักของใด ๆ ของผู้นั้นที่กำลังผ่านศุลกากรหรืออยู่ในความกำกับตรวจตราของศุลกากรด้วยประการใด ๆ จนกว่าจะได้ชำระเงินอากรที่ค้างให้ครบถ้วน และถ้ามิได้ชำระภายในสามสิบวันนับแต่วันที่กักของเช่นนั้น ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งให้นำของนั้นออกขายทอดตลาด และเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดนี้ ให้หักค่าอากรค้างชำระ ค่าอากรสำหรับของที่ขายทอดตลาด ค่าเก็บรักษา ค่าย้ายขน และค่าภาระติดพันอย่างอื่นอันค้างชำระแก่ศุลกากรเสียก่อน เหลือเท่าใดให้ใช้ค่าภาระติดพันต่าง ๆ อันสมควรจะได้แก่ผู้เก็บรักษา ถ้ายังมีเหลืออยู่อีกก็ให้จ่ายแก่ตัวแทนของเรื่อที่นำของที่ขายทอดตลาดเข้ามา เมื่อได้หักใช้เช่นนี้แล้วยังมีเงินเหลืออยู่อีกเท่าใดให้ตกเป็นของแผ่นดิน เว้นแต่เจ้าของจะได้เรียกร้องเอาภายในหกเดือนนับแต่วันขายทอดตลาด

^{๙๑} ความในมาตรา ๑๑๒ เบญจ นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๑๕ ข้อ ๑๕

มาตรา ๑๑๒ ฉ^{๑๒} ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกมีสิทธิอุทธรณ์ การประเมินอากรของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ตาม แบบที่อธิบดีกำหนดได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมิน โดยใน กรณีที่เป็นการนำของเข้าหรือส่งของออกในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร อาจอุทธรณ์โดยยื่นผ่านด่านศุลกากรหรือสำนักงานศุลกากรภาคก็ได้ โดยต้อง ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๑๑๒ สัตต^{๑๓} ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ประกอบด้วยอธิบดีเป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงการคลัง ผู้แทนสำนักงาน คณะกรรมการกฤษฎีกา และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งอธิบดีแต่งตั้งอีกจำนวนไม่น้อยกว่า ห้าคนแต่ไม่เกินเจ็ดคน เป็นกรรมการให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์แต่งตั้ง ข้าราชการสังกัดกรมศุลกากรเป็นเลขานุการและเป็นผู้ช่วยเลขานุการ โดยให้ เลขานุการเป็นกรรมการด้วย

มาตรา ๑๑๒ อัญญา^{๑๔} ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งอธิบดีแต่งตั้ง อยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี

เมื่อครบกำหนดตามวาระในวาระหนึ่ง หากยังมีได้มีการแต่งตั้ง กรรมการขึ้นใหม่ ให้กรรมการที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อ ดำเนินการต่อไปจนกว่ากรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

การแต่งตั้งกรรมการใหม่ให้แต่งตั้งภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ พ้นจากตำแหน่งตามวาระ

กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่ ต้องไม่เกินสองวาระติดต่อกัน

^{๑๒} ความในมาตรา ๑๑๒ ฉ นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๕๓

^{๑๓} ความในมาตรา ๑๑๒ สัตต นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๕๓

^{๑๔} ความในมาตรา ๑๑๒ อัญญา นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่๑๗) พ.ศ.๒๕๕๓

มาตรา ๑๑๒ นว^{๔๔} นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งอธิบดีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๔) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๕) อธิบดีมีคำสั่งให้ออกเนื่องจากมีเหตุบกพร่องอย่างร้ายต่อหน้าที่หรือมีความประพฤติเสื่อมเสียอย่างร้ายแรง
- (๖) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้อธิบดีแต่งตั้งผู้อื่นเป็นกรรมการแทน และให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน

มาตรา ๑๑๒ ทศ^{๔๖} การประชุมคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ต้องมีกรรมการมาประชุมอย่างน้อยกึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีหนึ่งเสียงในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

^{๔๔} ความในมาตรา ๑๑๒ นว นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๕๓

^{๔๖} ความในมาตรา ๑๑๒ ทศ นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๕๓

มาตรา ๑๑๒ เอกาทศ^{๙๗} ถ้ากรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสียในเรื่องที่
วินิจฉัยจะเข้าร่วมประชุมหรือลงมติในเรื่องนั้นมิได้

มาตรา ๑๑๒ ทวาทศ^{๙๘} เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยอุทธรณ์ ให้
คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์หรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจออกหนังสือเรียกผู้
อุทธรณ์หรือบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งบัญชี เอกสาร หลักฐาน
หรือข้อมูล ไม่ว่าในสื่อรูปแบบใด ๆ หรือสิ่งของอย่างอื่นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่
อุทธรณ์มาแสดงได้ โดยให้เวลาบุคคลดังกล่าวไม่น้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ได
ส่งหนังสือเรียก

ผู้อุทธรณ์ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียกตามวรรคหนึ่ง หรือไม่ยอม
ให้ถ้อยคำโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ยกอุทธรณ์
นั้นเสีย

มาตรา ๑๑๒ เตรส^{๙๙} ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีอำนาจ
แต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่ระบอบหมายและ
รายงานต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

ให้นำความในมาตรา ๑๑๒ ทศ และมาตรา ๑๑๒ เอกาทศ มาใช้
บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์แต่งตั้ง
โดยอนุโลม

มาตรา ๑๑๒ จตุทศ^{๑๐๐} ให้กรรมการในคณะกรรมการพิจารณา
อุทธรณ์ และอนุกรรมการในคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์
แต่งตั้ง เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

^{๙๗} ความในมาตรา ๑๑๒ เอกาทศ นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๕๓

^{๙๘} ความในมาตรา ๑๑๒ ทวาทศ นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๕๓

^{๙๙} ความในมาตรา ๑๑๒ เตรส นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๕๓

^{๑๐๐} ความในมาตรา ๑๑๒ จตุทศ นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๕๓

มาตรา ๑๑๒ ปีณร^{๑๐๑} คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด และในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยในภายหลัง คำวินิจฉัยที่เปลี่ยนแปลงนั้นมีให้มีผลใช้บังคับย้อนหลัง เว้นแต่ในกรณีที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดมีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัย ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดำเนินการตามคำพิพากษาในส่วนที่เป็นโทษย้อนหลังได้เฉพาะบุคคลซึ่งเป็นคู่ความในคดีนั้น

มาตรา ๑๑๒ โสฬส^{๑๐๒} ในกรณีที่จะต้องชำระอากรเพิ่มหรือเงินประกันไม่คุ้มค่าอากร การอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๑๒ ฉ ไม่เป็นเหตุทุเลาการชำระเงินอากรตามจำนวนที่พนักงานเจ้าหน้าที่ประเมินไว้ เว้นแต่กรณีที่ผู้อุทธรณ์ได้รับอนุมัติจากอธิบดี หรือ ผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายให้รื้อคำวินิจฉัยอุทธรณ์หรือคำพิพากษาได้ ก็ให้มีหน้าที่ชำระภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์หรือได้รับทราบคำพิพากษาถึงที่สุด แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้เสียอากรเพิ่มขึ้น ผู้อุทธรณ์จะต้องชำระภายในกำหนดเวลาเช่นเดียวกับวรรคหนึ่ง

มาตรา ๑๑๒ สัตตรส^{๑๐๓} คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้ทำเป็นหนังสือและให้ส่งไปยังผู้อุทธรณ์

มาตรา ๑๑๒ อัญจรัส^{๑๐๔} ผู้อุทธรณ์มีสิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์โดยฟ้องเป็นคดีต่อศาลภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เว้นแต่ในกรณีที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ยกอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๑๒ ทวาทศ

^{๑๐๑} ความในมาตรา ๑๑๒ ปีณร นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๕๓

^{๑๐๒} ความในมาตรา ๑๑๒ โสฬส นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๕๓

^{๑๐๓} ความในมาตรา ๑๑๒ สัตตรส นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๕๓

^{๑๐๔} ความในมาตรา ๑๑๒ อัญจรัส นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๕๓

มาตรา ๑๑๒ เอกนวิสติ^{๑๐๕} ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียกของ คณะกรรมการพิจารณาธุรกรรมหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๑๑๒ ทว่าทศ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้ง ปรับ

มาตรา ๑๑๓ บรรดาใบขนสินค้า บัญชี สมุดบัญชี บันทึกเรื่องราว หรือเอกสารไม่ว่าประเภทใด ๆ ให้ทำและถือไว้เป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ ใบ ขนสินค้า บัญชี หรือบันทึกเรื่องราวอย่างอื่นที่ต้องทำขึ้นตามบังคับแห่ง พระราชบัญญัตินี้ ท่านมิให้ถือว่าสมบูรณ์ นอกจากจะได้ทำให้ถูกต้องเคร่งครัดตรง ตามที่บัญญัติไว้ เมื่อจะต้องจัดและแยกประเภทปริมาณสินค้า ก็ต้องกระทำการ นั้นให้ถูกต้องเคร่งครัดตรงตามบัญชี รายชื่อสินค้าขาเข้าและขาออกแบบราชการ ราคาแยกประเภทหนึ่ง ๆ และราคารวมยอดในใบขนสินค้านั้นให้ลงไว้เป็นเงิน สยามจำนวนที่บ่งบอกในต้นใบขนสินค้าทุกฉบับให้ลงเป็นตัวอักษร ส่วนสำเนาจะลง เป็นตัวเลขก็ได้ ห้ามมิให้รับใบขนสินค้าฉบับใด นอกจากจะมีรายการละเอียด บริบูรณ์ดังที่กำหนดไว้ในแบบตามที่กฎหมายบัญญัติ พร้อมทั้งค่าแสดงของผู้นำ ของเข้าหรือตัวแทนดังที่กำหนดไว้ด้วย

มาตรา ๑๑๓ ทวิ^{๑๐๖} ให้ผู้นำของเข้า ผู้ส่งของออก ตัวแทนของเรือ ตัวแทนของบุคคลดังกล่าวหรือบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องตามที่อธิบดีกำหนด มีหน้าที่เก็บ และรักษาบัญชี เอกสาร หลักฐานและข้อมูล ไม่ว่าในสื่อรูปแบบใด ๆ ที่บุคคล ดังกล่าวใช้อยู่ซึ่งเกี่ยวข้องกับของใด ๆ ที่กำลังผ่านหรือได้ผ่านศุลกากรไว้ ณ สถานที่ประกอบการหรือสถานที่อื่นที่อธิบดีกำหนด เป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปีนับ แต่วันที่นำของเข้าหรือส่งของออก

^{๑๐๕} ความในมาตรา ๑๑๒ เอกนวิสติ นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๔๓

^{๑๐๖} ความในมาตรา ๑๑๓ ทวิ นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๔๓

ในกรณีที่บุคคลหรือนิติบุคคลตามวรรคหนึ่งเลิกประกอบกิจการ ให้บุคคลหรือนิติบุคคลหรือผู้ชำระบัญชีของนิติบุคคลนั้น เก็บและรักษาบัญชี เอกสาร หลักฐานและข้อมูลดังกล่าว ณ สถานที่ที่อธิบดีกำหนด ต่อกไปอีกสองปีนับแต่วันเลิกประกอบกิจการ

ให้อธิบดีมีอำนาจประกาศกำหนดชนิดของเอกสารที่บุคคลตามวรรคหนึ่งมีหน้าที่เก็บและรักษารวมทั้งหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเก็บ และรักษาบัญชี เอกสาร หลักฐานและข้อมูลดังกล่าวได้

ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามวรรคสาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๑๔^{๑๐๗} พนักงานเจ้าหน้าที่ใด ๆ อาจเรียกให้ยื่นบัญชีราคาสินค้า บัญชีสินค้าสำหรับเรือ ใบตราส่งสินค้า ใบรับสมุดบัญชี บันทึกเรื่องราวหรือเอกสารอย่างอื่นอันเกี่ยวข้องกับใด ๆ ที่กำลังผ่าน หรือได้ผ่านศุลกากรนั้นได้ เพื่อตรวจสอบหรือเทียบดูให้ถูกต้องกับใบขนสินค้า ใบรับรองใบแสดงการหรือรายละเอียดที่ได้ยื่นไว้ต่อกรมศุลกากร และถ้าไม่ยอมยื่นชี้รั ท่านว่าบุคคลผู้จงใจไม่ยอมปฏิบัติตามคำเรียกของพนักงานนั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท

^{๑๐๗} ความในมาตรา ๑๑๔ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙)

มาตรา ๑๑๕^{๑๐๘} ถ้าผู้ใดไม่ยอมยื่นแบบใบรับรอง ใบแสดงการ คำสำแดงบันทึกเรื่องราว หรือไม่ยอมให้คำแสดงข้อความอื่นแก่พนักงานคนใดซึ่ง บังคับให้ยื่นหรือแสดง หรือที่เรียกให้ยื่นหรือแสดงโดยชอบตามพระราชบัญญัตินี้ หรือบทกฎหมายอื่นอันเกี่ยวแก่ศุลกากรก็ดี หรือละเลยไม่ยื่นแบบใบรับรอง ใบ แสดงการ คำสำแดง บันทึกเรื่องราว หรือไม่ให้คำแสดงข้อความอื่นเช่นว่านั้น ภายในเวลาอันควร หรือเวลาอันระบุไว้และตามแบบที่กฎหมายบัญญัติไว้ก็ดี ท่าน ว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท

มาตรา ๑๑๕ ทวิ^{๑๐๙} ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าได้มีการฝ่า ฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัตินี้หรือบทกฎหมายอื่นที่ เกี่ยวข้องกับการศุลกากร ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีคำสั่งเป็นหนังสือให้เป็นผู้มีหน้าที่ตรวจสอบมี อำนาจดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในสถานที่ประกอบการของผู้นำของเข้า ผู้ส่งของออก ตัวแทนของเรือ ตัวแทนของบุคคลดังกล่าว หรือบุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง หรือสถานที่อื่น ที่เกี่ยวข้องของบุคคลดังกล่าว ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตกหรือ ในเวลาทำการ ในการนี้ให้มีอำนาจสั่งบุคคลดังกล่าวหรือบุคคลที่อยู่ในสถานที่นั้น ให้ปฏิบัติเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบ

(๒) สอบถามข้อเท็จจริงหรือเรียกบัญชี เอกสาร หลักฐาน หรือ ข้อมูล ไม่ว่าในสื่อรูปแบบใด ๆ หรือสิ่งของอื่นที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด จากผู้นำของเข้า ผู้ส่งของออก ตัวแทนของเรือ ตัวแทนของบุคคลดังกล่าว หรือ บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับการนำเข้าหรือการส่งออก

^{๑๐๘} ความในมาตรา ๑๑๕ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙)

พ.ศ.๒๕๔๘

^{๑๐๙} ความในมาตรา ๑๑๕ ทวิ นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๔๓

(๓) ยึดหรืออายัดบัญชี เอกสาร หลักฐาน หรือข้อมูล ไม่ว่าในสื่อรูปแบบใด ๆ หรือสิ่งของอื่นที่อาจใช้พิสูจน์ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้หรือบทกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร

ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความในวรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๑๕ ตรี^{๑๑๐} ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยหรือตรวจพบว่ามี การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้หรือบทกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร เพื่อประโยชน์ในการไต่สวนเกี่ยวกับการกระทำความผิดนั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้นำของเข้า ผู้ส่งของออก ตัวแทนของเรือ ตัวแทนของบุคคลดังกล่าวหรือบุคคลอื่นซึ่งเกี่ยวข้องกับการนำเข้าหรือการส่งออก ให้ถ้อยคำหรือแจ้งข้อเท็จจริงหรือทำคำชี้แจงเป็นหนังสือหรือสั่งให้บุคคลดังกล่าวส่งบัญชี เอกสาร หลักฐาน หรือข้อมูล ไม่ว่าในสื่อรูปแบบใด ๆ หรือสิ่งของอื่นที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดมาตรวจสอบ โดยใช้เวลาแก่บุคคลดังกล่าวไม่น้อยกว่าเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง

ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามวรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๑๕ จัตวา^{๑๑๑} ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้เป็นนิติบุคคล ให้กรรมการผู้จัดการ หุ่นส่วนผู้จัดการ หรือผู้ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าการกระทำนั้นได้กระทำโดยตนมิได้รู้เห็นหรือยินยอมหรือตนได้จัดการตามสมควรเพื่อป้องกันมิให้เกิดความผิดนั้นแล้ว

^{๑๑๐} ความในมาตรา ๑๑๕ ตรี นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๔๓

^{๑๑๑} ความในมาตรา ๑๑๕ จัตวา นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๔๓

มาตรา ๑๑๕ เบญจ^{๑๒} ในการปฏิบัติหน้าที่ของอธิบดี ผู้ซึ่ง
อธิบดีมอบหมาย หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้บุคคลซึ่ง
เกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร

ผู้ใดไม่อำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง
ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

มาตรา ๑๑๕ ฉ^{๑๓} ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้
อธิบดี ผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อ
บุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง

บัตรประจำตัวให้เป็นไปตามแบบที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๑๖^{๑๔} สำเนาใบรับรอง ใบชนสินค้า หรือเอกสาร และ
บัญชี หรือข้อความแถลงสิ่งซึ่งไม่ใช่เป็นความลับนั้น เมื่ออธิบดีเห็นสมควรก็ออกให้
ได้โดยให้เสียค่าธรรมเนียมตามอัตราตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๑๗ การบรรทุกของลงเรือ หรือขนขึ้นจากเรือ การพา
เอาของไป และการขนของขึ้นบกก็ดี การนำของไปยังที่สำหรับตรวจก็ดี การชั่งของ
การนำของขึ้นซึ่ง เปิดกลับบรรจุ เอาเข้ารวม คัดเลือก แบ่งแยกกอง ทำ
เครื่องหมาย และลงเลขหมาย ซึ่งเป็นการจำเป็น หรืออนุญาตให้กระทำการนั้นก็ดี การ
ขนย้ายของไปเก็บในที่สำหรับเก็บจนกว่าจะได้รับมอบไปก็ดี ท่านว่าให้เป็นหน้าที่
ของผู้นำของเข้า หรือผู้ส่งของออกจะพึงกระทำโดยเสียค่าใช้จ่ายของตนเอง และถ้า
มีการเสียหายเกิดขึ้นแก่ของในระหว่างที่อยู่ในความรักษา หรือตรวจตราดูแลของ
กรมศุลกากรอันมิได้เกิดแต่การจงใจกระทำหรือเกิดแต่ความบกพร่องไม่ปฏิบัติ
ตามหน้าที่ไซ้ ท่านว่ากรมศุลกากรหาต้องรับผิดชอบในการเสียหายนั้นไม่

^{๑๑๒} ความในมาตรา ๑๑๕ เบญจ นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร
(ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๔๓

^{๑๑๓} ความในมาตรา ๑๑๕ ฉ นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร
(ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๔๓

^{๑๑๔} ความในมาตรา ๑๑๖ นี้ได้แก้ไขถ้อยคำเกี่ยวกับเรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามใบแนบต่าง ๆ โดยมาตรา ๔
พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๕๔๓

มาตรา ๑๑๘ บรรดาหีบห่อซึ่งมีของอยู่ข้างใน ต้องมีเครื่องหมาย และเลขหมาย และต้องแสดงเครื่องหมาย และเลขหมายเช่นนั้นลงในเอกสาร ทุกฉบับ ที่เกี่ยวข้องกับของนั้น

มาตรา ๑๑๙^{๑๑๕} ถ้าผู้ใดกระทำความผิดพระราชบัญญัตินี้ และความผิดนั้นมิได้มีบัญญัติโทษไว้เป็นอย่างอื่นในพระราชบัญญัตินี้ หรือบทกฎหมาย อื่นไซ้ ท่านว่าผู้นั้นต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

มาตรา ๑๒๐ เมื่อใดบทพระราชบัญญัตินี้แตกต่างกับบท กฎหมายพระราชบัญญัติ หรือประกาศอื่นที่ใช้อยู่ ณ บัดนี้ ท่านว่าในเรื่องอันเกี่ยว แก่ศุลกากรนั้น ให้ยกเอาบทพระราชบัญญัตินี้ขึ้นบังคับ และกฎหมาย พระราชบัญญัติหรือประกาศใดซึ่งจะได้ให้ใช้ในภายหน้านั้น มิให้ถือว่าเพิกถอนจำกัด เปลี่ยนแปลงหรือถอนไปเสียซึ่งอำนาจและบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ เว้นไว้แต่ใน กฎหมายพระราชบัญญัติหรือประกาศใหม่นั้น จะแสดงไว้โดยชัดแจ้งว่า มีประสงค์ จะให้เป็นเช่นนั้น

มาตรา ๑๒๑ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การนำเข้า และ ส่งของออก หรือการค้าอย่างใด ๆ ข้ามแดนแห่งพระราชอาณาจักร ทางบกเสมอ กันกับการค้าทางทะเล และบทบัญญัติการบังคับ และโทษานุโทษทั้งปวงใน พระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับแก่การค้าข้ามแดนทางบกตามที่พึงใช้ได้โดยมีพัก ต้องคำนึงถึงถ้อยคำสำนวนซึ่งใช้ตามปรกติในทางการเรือและเมื่อใดมีความจำเป็น เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ ถ้อยคำสำนวนที่ใช้นั้นให้หมายความและกินความรวม ไปถึงรถไฟ ล้อเลื่อน คนหาบหาม สัตว์บรรทุก อากาศยาน ด้านศุลกากร พรมแดน สนามบินที่กำหนดเป็นด่านภาษี การบรรทุกของลง การถ่ายของออก แล้วแต่กรณี หรือถ้อยคำสำนวนอื่นทำนองนี้ อันใช้อยู่ในการค้าทางบกหรือทาง อากาศนั้น

^{๑๑๕} ความในมาตรา ๑๑๙ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๔๘

มาตรา ๑๒๒^{๑๑๖} ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดวันหยุดและเวลาราชการศุลกากร กำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ค่าภาระติดพัน ค่าใบอนุญาต ค่าแบบพิมพ์ ค่าเดินทาง และกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ประกาศมา ณ วันที่ ๓๐ กรกฎาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ เป็นปีที่ ๒ ในรัชกาลปัจจุบันนี้

^{๑๑๖} ความในมาตรา ๑๒๒ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓

พระราชบัญญัติ
ศุลกากร (ฉบับที่ ๗)
พุทธศักราช ๒๕๕๐

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติศุลกากร
(ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๕๕๐”

มาตรา ๒^{๑๑๗} ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวัน
นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่จะมีข้อความแสดงให้เห็น
เป็นอย่างอื่น

“ทางอนุมัติ” ให้หมายความว่า ทางที่กำหนดโดยกฎกระทรวงให้
เป็นทางที่จะใช้ขนส่งของเข้าในหรือออกนอกราชอาณาจักรได้ หรือจากเขตแดน
ทางบกมายังด่านศุลกากร หรือจากด่านศุลกากรไปยังเขตแดนทางบกได้

“ด่านพรมแดน” ให้หมายความว่า ด่านที่ตั้งขึ้นไว้โดยกฎกระทรวง
ณ ทางอนุมัติเพื่อตรวจของที่ขนส่งโดยทางนั้น

“ด่านศุลกากร” ให้หมายความว่า ด่านที่ตั้งขึ้นไว้โดย
กฎกระทรวง ณ ทางอนุมัติ เพื่อเก็บศุลกากรแก่ของที่ขนส่งโดยทางนั้นและเพื่อ
ตรวจของด้วย

“การนำของเข้าหรือส่งของออกทางบก” ให้หมายความว่ารวมตลอด
ถึงการนำของเข้าหรือส่งของออกทางลำน้ำ ซึ่งเป็นเขตแดนทางบกหรือตอนหนึ่ง
แห่งเขตแดนนั้น แต่ไม่รวมถึงการนำของเข้าหรือส่งของออกทางไปรษณีย์หรือทาง
อากาศ

“เขตแดนทางบก” ให้หมายความว่า เขตแดนทางบกระหว่าง
ราชอาณาจักรกับดินแดนต่างประเทศ และรวมตลอดถึงลำน้ำใดๆ ซึ่งเป็นเขตแดน
แห่งราชอาณาจักรหรือตอนหนึ่งแห่งเขตแดนนั้น

“ผู้ควบคุมยาน” หรือ “ผู้ขนส่ง” เมื่อใช้เกี่ยวแก่รถไฟ ให้
หมายความว่าพนักงานรักษารถ

^{๑๑๗} (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๕๕ วันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ.๒๕๕๐)

“พนักงานหรือพนักงานศุลกากร” นอกจากพนักงานต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๔๗๙ แล้ว ให้หมายความรวมถึงพนักงานใด ๆ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้กระทำการเป็นพนักงานศุลกากรด้วย^{๑๑๘}

มาตรา ๔ ของใด ๆ ที่นำเข้าไปหรือส่งออกนอกราชอาณาจักรโดยผ่านเขตแดนใด ๆ ทางบกหรือตอนใดแห่งเขตแดนนั้น อาจมีพระราชกฤษฎีกาให้ยกเงินอากรซึ่งเรียกเก็บตามพระราชบัญญัติพิกัดอัตราศุลกากรที่ใช้อยู่ในเวลานำเข้าหรือส่งออกนั้น ให้ทั้งหมดหรือแต่ส่วนใดส่วนหนึ่งก็ได้

มาตรา ๕^{๑๑๙} ห้ามมิให้ผู้ใดขนส่งของหรือพยายามขนส่งของผ่านเขตแดนทางบกเข้าไปหรือออกนอกราชอาณาจักรหรือตั้งแต่เขตแดนทางบกมายังด่านศุลกากรหรือจากด่านศุลกากรไปยังเขตแดนนั้น ตามทางใด ๆ นอกจากทางอนุมัติ หรือในเวลาใด ๆ นอกจากเวลาที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การขนส่งของตามทางอนุมัติในเวลาอื่นนอกจากที่กำหนดตามวรรคก่อนนั้น จะทำได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากอธิบดีหรือผู้แทน และต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขซึ่งอธิบดีกำหนดขึ้นไว้เป็นพิเศษโดยเฉพาะ

ห้ามมิให้ผู้ใดช่วยเหลือการขนส่งอันต้องห้ามดังกล่าวแล้ว หรือเก็บหรือซ่อนหรือยินยอมให้เก็บหรือซ่อนหรือจัดให้เก็บหรือซ่อนของใด ๆ โดยรู้อยู่แล้วว่าของนั้น ๆ ได้ขนส่งโดยฝ่าฝืนข้อห้ามดังกล่าวแล้ว

มาตรา ๕ ทวิ^{๑๒๐} ในกรณีที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกหรือผู้ขนส่งมีเหตุจำเป็นและแสดงความจำนงล่วงหน้าต่ออธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายว่าจะขนส่งของผ่านเขตแดนใด ๆ ทางบกหรือตอนใดแห่งเขตแดนนั้นตามทางอื่นนอกจากทางอนุมัติ อธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายอาจอนุญาตเป็นหนังสือให้ขนส่งตามทางที่ขอ โดยจะกำหนดเงื่อนไขในการปฏิบัติประการใดก็ได้ ให้ถือว่าทางที่ได้อนุญาตเช่นนี้เป็นทางอนุมัติเฉพาะคราว

^{๑๑๘} (ดูตามมาตรา 2 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร 2469)

^{๑๑๙} (กำหนดเวลาสำหรับขนส่งของมีมีประกาศกำหนดไว้ระหว่าง ๖.๐๐ น. ถึง ๑๘.๐๐ น. หรือถ้าเป็นการขนส่งโดยรถไฟก็กำหนดตามเวลาของรถไฟ)

^{๑๒๐} (ความในมาตรา ๕ ทวิ บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๑๕ ข้อ ๑๖)

มาตรา ๖ อธิบดีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษาห้ามมิให้ผู้ควบคุมเรือลำใดหรือเรือประเภทใด ที่ใช้ชั้นของส่งตามลำน้ำซึ่งเป็นเขตแดนทางบก จอดเทียบท่าเพื่อขนของขึ้นลงตามลำน้ำนั้น ณ ที่ใด ๆ เว้นแต่ที่ซึ่งประกาศไว้

มาตรา ๗ ผู้ขนส่งของอันมิใช่เป็นหีบห่อของส่วนตัวผู้ที่โดยสารในยานที่บรรทุกนั้น เมื่อผ่านเขตแดนทางบกเข้าในราชอาณาจักร ให้ปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) ให้มีบัญชีสินค้าแสดงรายการของทั้งปวงที่ขนส่งตามแบบที่อธิบดีต้องการเป็นสองฉบับ และยื่นบัญชีนั้นต่อพนักงานด่านพรมแดนและด่านศุลกากรและเมื่อพนักงานด่านพรมแดนได้ลงลายมือชื่อในบัญชีสินค้าฉบับหนึ่งแล้ว ให้ถือว่าบัญชีฉบับนั้นเป็นใบอนุญาตให้นำของผ่านด่านพรมแดนมายังด่านศุลกากรได้

(๒) เมื่อได้รับใบอนุญาตผ่านด่านจากพนักงานด่านพรมแดนแล้ว ให้ขนของมายังด่านศุลกากรโดยพลันตามทางอนุมัติ ของนั้นต้องขนด้วยยานเดียวกันกับที่ใช้นำเข้ามา เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานศุลกากรให้ขนด้วยวิธีอื่นได้และมีให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงของหรือหีบห่อซึ่งบรรจุของนั้นด้วยประการใด ๆ

มาตรา ๘ ผู้ขนส่งของอันมิใช่เป็นหีบห่อของส่วนตัวผู้ที่โดยสารในยานที่บรรทุกนั้น เมื่อจะผ่านเขตแดนทางบกออกนอกราชอาณาจักร ให้ปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้นำของให้พนักงานศุลกากรตรวจที่ด่านศุลกากร ณ ทางอนุมัติซึ่งใช้ขนส่งของนั้น

(๒) เมื่อพนักงานศุลกากรได้สั่งปล่อยของ และได้ออกใบอนุญาตหรือรับรองใบขนสินค้าฉบับใดเท่าที่จำเป็นแก่การย้ายถอนของนั้นไปแล้ว ก็ให้ขนของไปจากด่านศุลกากรผ่านด่านพรมแดนและข้ามเขตแดนไปโดยพลัน แต่ต้องยื่นใบอนุญาตหรือใบขนสินค้าที่เกี่ยวข้องของนั้นต่อพนักงานประจำด่านพรมแดน

(๓) อธิบดีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา สั่งให้ผู้ขนส่งทำบัญชีสินค้าแสดงรายการของทั้งปวงที่ขนส่ง และเมื่ออธิบดีได้ประกาศสั่งแล้ว ก็ให้ผู้ขนส่งทำบัญชีเช่นนั้นตามแบบที่อธิบดีต้องการเป็นสองฉบับ และยื่นบัญชีนั้นต่อพนักงาน ณ ด้านศุลกากรและด้านพรมแดน

มาตรา ๙ ผู้ควบคุมยวดยานหรือเรือใด ๆ ทั้งที่บรรทุกและมีได้บรรทุกของหรือผู้ควบคุมสัตว์พาหนะที่บรรทุกของและบุคคลใด ๆ ที่ขนส่งของโดยวิธีใด ๆ ทั้งสิ้น เมื่อเข้าในหรือจะออกนอกราชอาณาจักรตามทางอนุมัติ ให้หยุดที่ด่านพรมแดนอันตั้งอยู่ที่ทางนั้น และต้องยอมให้พนักงานตรวจยวดยานหรือเรือและของที่ขนส่ง กับทั้งยอมให้พนักงานทำบัญชีของนั้น ๆ ด้วยตามแต่พนักงานจะเห็นสมควร

บุคคลที่กล่าวมาแล้วนั้น เมื่อพนักงานเรียกร้องในเวลาหรือที่ได้ ๆ ภายในระยะ ๕๐ กิโลเมตรจากเขตแดนทางบกต้องหยุดและยอมให้พนักงานนั้นตรวจยวดยานหรือเรือและของที่ขนส่ง ทำบัญชีของนั้น ๆ และตรวจเอกสารใด ๆ ซึ่งต้องมีกำกับของนั้น ๆ ตามความในพระราชบัญญัตินี้หรือพระราชบัญญัติอื่น

บุคคลที่กล่าวมาแล้วนั้นต้องตอบคำถามซึ่งพนักงานถามว่าด้วยการเดินทางหรือของที่ขนส่ง และต้องตอบตามความสัตย์จริงทุกประการ

มาตรา ๑๐^{๑๒๑} ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๕ หรือมาตรา ๕ ตรี ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษตั้งบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และของทั้งปวงอันเนื่องด้วยการกระทำผิดนั้นให้ริบเสียสิ้น โดยมีพักต้องคำนึงว่าบุคคลผู้ใดจะต้องรับโทษหรือไม่

มาตรา ๑๑^{๑๒๒} ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๗ หรือ ๘ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่ง ๆ ไม่เกินหนึ่งแสนบาทและของทั้งปวงอันเนื่องด้วยการกระทำผิดนั้นให้ยึดไว้จนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามบทบัญญัติที่กล่าวนั้น หรือจนกว่าจะได้อธิบายเหตุให้เป็นที่พอใจของอธิบดีหรือผู้แทน

^{๑๒๑} ความในมาตรา ๑๐ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙)

พุทธศักราช ๒๕๔๘ แล้ว

^{๑๒๒} ความในมาตรา ๑๑ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙)

พุทธศักราช ๒๕๔๘ แล้ว

มาตรา ๑๒^{๑๒๓} ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามประกาศของอธิบดีที่ออกตาม
มาตรา ๖ หรือฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๙ หรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขซึ่งกำหนดไว้
ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๑๓ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้า
หมื่นบาท

มาตรา ๑๓ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงให้บุคคล
จำพวกใด หรือของหรือยานหรือเรือประเภทใด ได้รับยกเว้นจากบทบังคับ
แห่งพระราชบัญญัตินี้ ตลอดทั้งบทกฎหมายว่าด้วยการศุลกากรที่เกี่ยวข้องทั้งหมด
หรือแต่บางส่วนก็ได้ และจะกำหนดเงื่อนไขไว้ในกฎกระทรวงนั้นด้วยก็ได้

มาตรา ๑๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการ
ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้
เป็นไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้
บังคับได้

หมายเหตุ : หลักการและเหตุผล ปราบกฏในคำว่าปรารภว่า:- “โดยที่สภา
ผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการศุลกากรที่เกี่ยวกับเรื่อง
นำของเข้าหรือส่งของออกทางบก จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติ
ขึ้นไว้.....”

^{๑๒๓} ความในมาตรา ๑๒ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ.
๒๕๔๘ แล้ว

พระราชบัญญัติ
ศุลกากร (ฉบับที่ ๘)
พุทธศักราช ๒๕๕๐

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติศุลกากร
(ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๕๕๐”

มาตรา ๒^{๑๒๔} ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เมื่อพ้นกำหนดหกเดือน นับ
แต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ (๑) เพียงที่เกี่ยวข้องแก่การเดินอากาศ คำต่อไปนี้ซึ่งใช้
ในพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ และพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
ให้มีความหมายดังต่อไปนี้ เว้นแต่จะมีข้อความแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

“เรือสำเภา” หรือ “เรือ” ให้มีความหมายรวมถึงอากาศยาน

“ท่า” ให้มีความหมายรวมถึงสนามบินศุลกากร

“นายเรือ” ให้มีความหมายรวมถึงผู้ควบคุม

“ด่านตรวจเรือ” ให้มีความหมายรวมถึงสถานีตรวจอากาศยาน

“ทำเนียบท่าเรือ” ให้มีความหมายรวมถึงที่สำหรับบรรทุกของลง
ในหรือขึ้นของขึ้นจากอากาศยาน

“เขตน่านน้ำสยาม” ให้มีความหมายรวมถึง เขตแห่งราชอาณาจักร
และอากาศเหนือราชอาณาจักร

(๒) ^{๑๒๕} คำว่า “อากาศยาน” “สนามบิน” “ผู้ควบคุม” และ
“ผู้ประจำหน้าที่” ให้มีความหมายตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยการเดินอากาศ
เว้นแต่จะมีข้อความแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

^{๑๒๔} ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๕๔ วันที่ ๒๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๐

^{๑๒๕} มาตรา ๓(๒) ตามกฎหมายว่าด้วยการเดินอากาศปัจจุบัน คือ พระราชบัญญัติการ
เดินอากาศ พุทธศักราช ๒๕๕๗ ได้นิยามความหมายของคำต่าง ๆ ที่กล่าวข้างต้นไว้ดังนี้

“อากาศยาน” หมายความว่า เครื่องที่เคลื่อนที่หรือตั้งอยู่ในบรรยากาศ โดย
ปฏิบัติการแห่งอากาศ เว้นแต่วัตถุซึ่งระบุดังกล่าวในกฎกระทรวง

“สนามบิน” หมายความว่า พื้นที่ที่กำหนดไว้บนพื้นดินหรือน้ำ สำหรับใช้ทั้งหมดหรือแต่
บางส่วนเพื่อการขึ้นลงหรือเคลื่อนไหวของอากาศยาน รวมตลอดถึง อาคาร สิ่งติดตั้ง และบริภัณฑ์ ซึ่งอยู่
ภายในสนามบินนั้น

“ผู้ประจำหน้าที่” หมายความว่า นักบิน ตันหน นายช่าง พนักงานวิศวะ พนักงาน
ควบคุม การจราจรทางอากาศ พนักงานอำนวยความสะดวกบิน และผู้ทำหน้าที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“สนามบินศุลกากร” ให้หมายความว่า สนามบินที่รัฐมนตรีได้กำหนดขึ้นไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เป็นสนามบินสำหรับการนำเข้า หรือส่งออก หรือนำเข้าและส่งออกซึ่งของประเภทใด ๆ หรือทุกประเภททางอากาศ

(สนามบินศุลกากร : ดอนเมือง ปากเกร็ด เชียงใหม่ อุดรธานี หาดใหญ่ ภูเก็ต ขอนแก่น เชียงราย พิษณุโลก อุตะภา สุราษฎร์ธานี และ อุบลราชธานี)

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรพุทธศักราช ๒๕๖๙ และใช้ความต่อไปนี้แทน

[ความที่บัญญัติแทนนี้ได้นำไปลงพิมพ์ไว้ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ แล้ว]

มาตรา ๕^{๑๖๖} ในการเข้าในหรือออกนอกราชอาณาจักรห้ามมิให้อากาศยานลงในหรือขึ้นจากที่ใดนอกจากสนามบินศุลกากร

แต่ในกรณีที่อากาศยานจำต้องลงก่อนมาถึงหรือหลังแต่ได้ไปจากสนามบินศุลกากรเพราะเหตุสุดวิสัย เมื่อได้ปฏิบัติตามวิธีที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖ แล้ว ก็ให้ถือเสมือนหนึ่งว่าได้ลงในหรือขึ้นจากสนามบินศุลกากร เพื่อความประสงค์แห่งความในวรรคก่อน

^{๑๖๖} รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ได้มีคำสั่งกระทรวงการคลังที่ ๒๖๐๔๖/๒๕๔๑ ออกโดยอาศัยอำนาจในมาตรานี้และมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ ยกเว้นให้อากาศยานบางประเภทไม่ต้องปฏิบัติตามมาตรานี้ คือ

๑. อากาศยานของบริษัทเดินอากาศระหว่างประเทศเป็นประจำ ถ้าจะลงเฉพาะเพื่อเติมน้ำมันและเพื่อบรรทุกหรือถ่ายของสำหรับใช้ในอากาศยานหรือกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งในสองอย่างที่กล่าวนั้น จะลงในสนามบินอื่น ๆ ที่มีได้เป็นสนามบินศุลกากรก็ได้ แต่เมื่อจะใช้สนามบินเพื่อการข้างต้นต้องแจ้งให้อธิบดีกรมศุลกากรทราบก่อน

๒. อากาศยานของบุคคลธรรมดาซึ่งมิได้ใช้บรรทุกของใด ๆ นอกจากหีบห่อของส่วนตัวผู้ควบคุมและผู้โดยสารในอากาศยานนั้น จะลงในที่ใด ๆ ที่มีได้เป็นสนามบินศุลกากรก็ได้ แต่ผู้ควบคุมต้องรายงานต่อพนักงานศุลกากร (หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ถ้าไม่มีพนักงานศุลกากร) โดยพลัน และถ้าที่ที่ลงนั้นเป็นสนามบินก็ต้องรายงานต่อพนักงานผู้ควบคุมสนามบินนั้นด้วย

มาตรา ๖ ถ้าอากาศยานซึ่งเดินทางเข้าในหรือออกนอกราชอาณาจักรจำต้องลงในที่ใดนอกจากสนามบินศุลกากรเพราะเหตุสุดวิสัย ก็ให้ผู้ควบคุมรายงานต่อพนักงานศุลกากรหรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจโดยพลัน และเมื่อได้รับคำเรียกร้องก็ให้แสดงสมุดปูมซึ่งเป็นของอากาศยานนั้นต่อพนักงานที่กล่าวแล้ว และห้ามมิให้ผู้ควบคุมอนุญาตให้ชนของใด ๆ ขึ้นจากอากาศยานนั้นโดยมิได้รับความยินยอมของพนักงานศุลกากร และห้ามมิให้ผู้โดยสารหรือผู้ประจำหน้าที่ในอากาศยานนั้นออกห่างไปจากที่นั้น โดยมิได้รับความยินยอมของพนักงานศุลกากรหรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ถ้าที่ที่ลงนั้นเป็นสนามบินก็ให้ผู้ควบคุมรายงานต่อเจ้าของหรือพนักงานประจำสนามบินโดยพลัน ว่าอากาศยานนั้นได้มาลงแล้วและมาจากที่ใด และให้เจ้าของหรือพนักงานประจำสนามบินรายงานต่อพนักงานศุลกากรโดยพลันว่า อากาศยานนั้นได้มาลงและต้องไม่ยอมให้ชนของใด ๆ ขึ้นจากอากาศยานนั้น หรือให้ผู้โดยสารหรือผู้ประจำหน้าที่ในอากาศยานนั้นไปจากสนามบินโดยมิได้รับความเห็นชอบของพนักงานศุลกากร

มาตรา ๗ ห้ามมิให้ผู้ใดในอากาศยานที่เดินทางเข้าในราชอาณาจักรทำลายหรือเปลี่ยนแปลงตราเครื่องหมายใด ๆ ซึ่งพนักงานศุลกากรณสนามบินซึ่งตนได้จากมาก่อนเข้าในราชอาณาจักรได้ประทับไว้กับส่วนใดของอากาศยานหรือกับของใดในอากาศยานนั้น

มาตรา ๘ เมื่อได้ออกไปปล่อยสำหรับอากาศยานแล้วตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ห้ามมิให้ผู้ใดซึ่งมิได้รับความยินยอมของพนักงานศุลกากรชนของใด ๆ ที่บรรทุกไว้ในอากาศยานนั้น เพื่อส่งออกนอกราชอาณาจักรขึ้นจาก อากาศยาน

มาตรา ๙ ในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ความว่า “อาจตรวจดูสมุดหนังสือหรือบันทึกเรื่องราว หรือเอกสาร ไม่ว่าอย่างใด ๆ ที่เกี่ยวกับสินค้า” ให้หมายความรวมถึงว่าอาจตรวจและสลักหลังเอกสารใด ๆ ทั้งสิ้นที่เกี่ยวกับอากาศยาน หรือกับของที่บรรทุกไว้หรือจะบรรทุกลงในอากาศยาน

มาตรา ๑๐ ในมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ บทบัญญัติให้วางพนักงานศุลกากรลงประจำเรือ นั้น มิให้ใช้บังคับแก่อากาศยาน

มาตรา ๑๑ บทบัญญัติในมาตรา ๒๒, ๒๘, ๓๘, ๔๔, ๔๙, ๕๐, ๕๓, ๕๔, ๕๗, และ ๖๕ ถึง ๘๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม มาตราเหล่านี้มิให้ใช้บังคับแก่การเดินทางอากาศ

มาตรา ๑๒ ในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ความว่า “ในทะเลหรือในแม่น้ำลำคลอง” ให้หมายความรวมถึง ตลอดถึงที่ใด ๆ ในราชอาณาจักรซึ่งอากาศยานได้ลง

มาตรา ๑๓ ในการใช้บทบัญญัติมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ บังคับ ห้ามมิให้รับอากาศยานไม่ว่าประเภทใด ๆ

มาตรา ๑๔ ให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ บังคับแก่อากาศยานทุกประเภท

มาตรา ๑๕^{๑๒๗} ผู้ควบคุมอากาศยานทุกลำที่บรรทุกของมาแต่ภายนอกราชอาณาจักร ต้องทำรายงานอันถูกต้องยื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบที่อธิบดีกำหนดภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง นับแต่เมื่ออากาศยานมาถึงสนามบินศุลกากร เมื่อยื่นรายงานนี้ให้ผู้ควบคุมยื่นสมุดปูมและบัญชีของทั้งปวงที่บรรทุกมา บัญชีนั้นต้องได้ลงลายมือชื่อพนักงานศุลกากรประจำสนามบินที่บรรทุกของก่อนเข้ามาในราชอาณาจักรและรายงานนี้ต้องทำขึ้นก่อนเปิดระวางอากาศยาน เว้นแต่จะได้รับอนุญาตพิเศษ และถ้าอากาศยานลำใดมาถึงสนามบินศุลกากรมีของต่างประเทศที่ประสงค์จะส่งออกก็ดี หรือจะขนขึ้น ณ ที่อื่นภายในราชอาณาจักรก็ดี ผู้ควบคุมจะต้องแถลงข้อความว่าด้วยของนั้น ๆ ลงไว้ในรายงานด้วย ถ้ามีการทำผิดต่อบทมาตรานี้ด้วยประการใด ๆ ผู้ควบคุมมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท และบรรดาของที่มีได้ทำรายงานยื่นไว้โดยถูกต้องนั้นให้หักไว้จนกว่าจะได้รายงานให้ถูกต้อง หรือจนกว่าจะได้อธิบายเหตุที่ทำการขาดตกบกพร่องนั้น ให้เป็นที่พอใจของอธิบดี

เมื่ออากาศยานใดมิได้บรรทุกของ ก็ไม่ต้องทำรายงานตามมาตรานี้ แต่ต้องยื่นสมุดปูมเพื่อพนักงานศุลกากรตรวจและสลักหลัง

^{๑๒๗} ความในมาตรา ๑๕ นี้ได้แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๗ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ.

มาตรา ๑๖^{๑๒๔} ก่อนจะปล่อยอากาศยานลำใดที่บรรทุกของหรือมิได้บรรทุกของออกไปนอกราชอาณาจักร ให้ผู้ควบคุมหรือถ้าผู้ควบคุมไม่อยู่โดยเหตุจำเป็นอันจะหลีกเลี่ยงมิได้ก็ให้ผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งได้รับอำนาจเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้ควบคุมไปรายงานต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ศุลกสถานและต้องตอบคำถามใด ๆ ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในข้อใด ๆ อันเกี่ยวแก่อากาศยานของที่บรรทุกและการเดินทาง ต้องยื่นสมุดปูมเพื่อพนักงานตรวจและต้องยื่นใบแจ้งความว่าจะออกไปต่างประเทศ ต่อพนักงานนั้นตามแบบที่อธิบดีกำหนดเมื่อพนักงานได้ลงลายมือชื่อในใบแจ้งความแล้วก็ให้ถือว่าใบแจ้งความนั้นเป็นใบปล่อยให้อากาศยานออกเดินทางไปต่างประเทศได้

ถ้าอากาศยานนั้นบรรทุกของใด ๆ ก็ให้ผู้ควบคุมยื่นบัญชีของและทำคำสั่งแดงรายการของทั้งปวงที่บรรทุกตามแบบที่อธิบดีกำหนด ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยอากาศยานตามอัตราตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง

ถ้าอากาศยานลำใดออกจากสนามบินศุลกากรในราชอาณาจักรไปภาคต่างประเทศโดยมิได้มีใบปล่อยอากาศยานหรือมิได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ผู้ควบคุมหรือตัวแทนในเมื่อผู้ควบคุมไม่อยู่ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท

อธิบดีมีอำนาจดเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยอากาศยานที่ตั้งเก็บตามมาตรานี้

^{๑๒๔} ความในมาตรา ๑๖ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐)

พุทธศักราช ๒๔๘๓ และแก้ไขอัตราโทษตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๔๘ แล้ว

มาตรา ๑๗^{๑๒๙} ถ้าอากาศยานลำใดได้รับใบปล่อยอากาศยาน แล้วออกจากสนามบินศุลกากรหนึ่งไปยังสนามบินศุลกากรอื่นใดในราชอาณาจักร ให้ผู้ควบคุมยื่นสมุดปุมต่อพนักงานประจำสนามบินนั้นเพื่อตรวจ และให้ยื่นใบแจ้ง ความว่าจะออกไปต่างประเทศต่อพนักงานนั้นด้วยอีกฉบับหนึ่ง และถ้าบรรทุกของ ไว้ในอากาศยานก็ให้ยื่นบัญชีของและสำแดงรายการของที่บรรทุกด้วยอีกฉบับหนึ่ง เช่นกัน กับทั้งให้แสดงใบปล่อยอากาศยานที่พนักงานได้ออกให้ ณ สนามบิน ศุลกากรแรกที่อากาศยานได้จากมานั้นด้วย และจะต้องทำเช่นนี้ต่อไปทุก ๆ สนามบินศุลกากร จนกว่าจะได้รับใบปล่อยอากาศยานชั้นที่สุดออกนอก ราชอาณาจักรและทุกคราวๆ ที่ทำเช่นนี้ ให้เอาใบปล่อยอากาศยานเพิ่มเติมติด แนบเข้ากับใบปล่อยอากาศยานที่ได้ออกให้ ณ สนามบินศุลกากรแรกที่อากาศยาน ได้จากมานั้นด้วย ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมสำหรับใบปล่อยอากาศยานเพิ่มเติม ทุกฉบับตามอัตราตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง

อธิบดีมีอำนาจดเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยอากาศยานที่ตั้งเก็บตาม มาตรานี้

มาตรา ๑๘ อธิบดีมีอำนาจสั่งลดหย่อนหรืองดเก็บค่าธรรมเนียม และค่าภาระติดพันที่ตั้งเก็บตามมาตรา ๑๑๐ และ ๑๑๑ แห่งพระราชบัญญัติ ศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ แก่อากาศยานได้

มาตรา ๑๙ เพื่อสะดวกและให้ทันทั่วทั้งในการค้าอธิบดีมีอำนาจ แก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการแห่งใบแนบ ๑, ๓, ๕ ถึง ๑๓ ที่กำหนดไว้ใน พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และใบแนบ ๒ ที่กำหนดไว้ใน พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๒ และ กำหนดแบบขึ้นใช้ใหม่ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการศุลกากร

มาตรา ๒๐^{๑๓๐} ให้ยกเลิกใบแนบ ๔ เพิ่มเติม (ข) ต่อท้าย พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๔ และให้ใช้ ความในใบแนบ ๔ (ข) แนบท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน

^{๑๒๙} ความในมาตรา ๑๗ นี้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๘๓

^{๑๓๐} ใบแนบ ๔ (ข) นี้ได้ถูกยกเลิกโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓

มาตรา ๒๑^{๑๑๑} เพื่อสะดวกแก่การคมนาคมระหว่างประเทศใน พุทธศักราชพิเศษ รัฐมนตรีจะมีคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรเฉพาะกรณีให้อากาศยาน ใด หรือบุคคลใดได้รับยกเว้นจากบทบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ตลอดทั้งบท กฎหมายว่าด้วยการศุลกากรที่เกี่ยวข้อง ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนก็ได้ และจะ กำหนดเงื่อนไขไว้ในคำสั่งนั้นด้วยก็ได้

มาตรา ๒๒^{๑๑๒} ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติมาตรา ๕, ๖, ๗, หรือ ๘ และความผิดนั้นมิได้บัญญัติโทษไว้เป็นอย่างอื่นในพระราชบัญญัติ ศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ผู้นั้นต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๒๓ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการ ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้ เป็นไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้ บังคับได้

หมายเหตุ : หลักการและเหตุผล ปรากฏในคำปรารภว่า “โดยที่สภา ผู้แทนราษฎรลงมติว่าสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและ ยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้”

^{๑๑๑} มีคำสั่งกระทรวงการคลังที่ ๒๖๐๔๖/๒๔๕๑ ยกเว้นจากบทบังคับตามมาตรานี้ คือ

๑. อากาศยานของบริษัทเดินอากาศระหว่างประเทศเป็นประจำ ถ้าจะลงเฉพาะเพื่อเติมน้ำมันและเพื่อบรรทุกหรือถ่ายของสำหรับใช้ในอากาศยานหรือกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งในสองอย่างที่กล่าวนั้น จะลงในสนามบินอื่น ๆ ที่มีได้เป็นสนามบินศุลกากรก็ได้ แต่เมื่อจะใช้สนามบินเพื่อการข้างต้นต้องแจ้งให้อธิบดีกรมศุลกากรทราบก่อน

๒. อากาศยานของบุคคลธรรมดาซึ่งมิได้ใช้บรรทุกของใด ๆ นอกจากหีบห่อของส่วนตัว ผู้ควบคุมและผู้โดยสารในอากาศยานนั้น จะลงในที่ใด ๆ ที่มีได้เป็นสนามบินศุลกากรก็ได้ แต่ผู้ควบคุมต้อง รายงานต่อพนักงานศุลกากร (หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ถ้าไม่มีพนักงานศุลกากร) โดยพลัน และ ถ้าที่ที่ลงนั้นเป็นสนามบินก็ต้องรายงานต่อพนักงานผู้ควบคุมสนามบินนั้นด้วย

^{๑๑๒} ความในมาตรา ๒๒ นี้แก้ไขอัตราโทษมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ.๒๕๕๔ แล้ว

พระราชบัญญัติ
ศุลกากร (ฉบับที่ ๙)
พุทธศักราช ๒๕๖๒

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติศุลกากร
(ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๕๖๒”

มาตรา ๒^{๑๓๓} ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราช
กิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓^{๑๓๔} ให้ยกเลิกมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร
พุทธศักราช ๒๕๖๙ และให้เติมวรรคใหม่ต่อท้ายมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติ
ศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ ดังต่อไปนี้

ข้อความที่บัญญัติเพิ่มเติมนี้ได้นำไปพิมพ์ไว้ในวรรค ๑๒ และ
๑๓ ของมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร ๒๕๖๙ และสำหรับคำว่า “ราคา
อันแท้จริงในท้องตลาด” ได้ถูกยกเลิกโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร
(ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๕๓ แล้ว

มาตรา ๔ ให้เติมวรรคใหม่ต่อท้ายมาตรา ๒๔ แห่ง
พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ ดังต่อไปนี้

[ข้อความนี้ต่อมาถูกยกเลิกโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติ
ศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ.๒๕๕๗]

[หมายเหตุ ข้อความที่ถูกยกเลิกได้นำไปพิมพ์ไว้ในหมายเหตุ
ท้ายมาตรา ๖๔ แล้ว]

มาตรา ๕ ให้เติมวรรคใหม่ต่อท้ายมาตรา ๒๕ แห่ง
พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ ดังต่อไปนี้

[ข้อความนี้ต่อมาถูกยกเลิกโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่
๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๑๕ ข้อ ๗]

^{๑๓๓} ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๕๖ วันที่ ๑๓ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๒ หน้า ๑๑๖๘

^{๑๓๔} มาตรา ๓ ข้อความที่บัญญัติเพิ่มเติมนี้ได้นำไปพิมพ์ไว้ในวรรค ๑๒ และ ๑๓ ของมาตรา ๒ แห่ง
พระราชบัญญัติศุลกากร ๒๕๖๙ และสำหรับคำว่า “ราคาอันแท้จริงในท้องตลาด” ได้ถูกยกเลิกโดยมาตรา ๓
แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ.๒๕๕๓” แล้ว

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในตอนที่ท้ายมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ เกี่ยวกับอัตราโทษและให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

[ข้อความนี้ต่อมาถูกยกเลิกโดยมาตรา ๓ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ.๒๔๙๐]

[หมายเหตุ ข้อความที่ถูกลบเลิกได้นำไปพิมพ์ไว้ในหมายเหตุท้ายมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙]

มาตรา ๗ ให้เติมวรรคใหม่ต่อท้ายมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังต่อไปนี้

[ข้อความนี้ต่อมาถูกยกเลิกโดยมาตรา ๘ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ.๒๔๙๗]

[หมายเหตุ ข้อความที่ถูกลบเลิกได้นำไปพิมพ์ไว้ในหมายเหตุท้ายมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ แล้ว]

มาตรา ๘ ให้เติมวรรคใหม่ต่อท้ายมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังต่อไปนี้

[ข้อความนี้ถูกลบเลิกโดยประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ ๓๒๙ ข้อ ๑๔]

[หมายเหตุ ข้อความที่ถูกลบเลิกได้นำไปพิมพ์ไว้ในหมายเหตุท้ายมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ แล้ว]

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกมาตรา ๓๔ มาตรา ๔๒ มาตรา ๕๙ และมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙

[หมายเหตุ ข้อความที่ถูกลบเลิกได้นำไปพิมพ์ไว้ในหมายเหตุท้ายมาตรานั้นๆ แล้ว]

มาตรา ๑๐^{๑๓๔} เมื่อนำของใด ๆ เข้ามาหรือส่งของใด ๆ ออกไป และของนั้นต้องเสียอากรหรือไม่ก็ตาม ให้ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกแสดงรายการต่อไปนี้ในใบขนสินค้า คือ ชนิดของคุณภาพ ปริมาณ น้ำหนัก ราคา ศุลกากร และรายการอย่างอื่น ๆ ตามแต่อธิบดีจะต้องการ และให้ลงนามรับรองในใบขนสินค้าหรือใช้วิธีการอื่นใดตามที่อธิบดีกำหนดเพื่อรับรองใบขนสินค้าว่า ข้อความที่ได้แสดงไว้เป็นความจริง

ถ้าไม่พึงสอบทราบราคาศุลกากรได้ ให้ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกแสดงค่าแห่งของประเภทและชนิดเดียวกันซึ่งจะพึงส่งมอบได้ ณ ที่ที่นำของเข้าหรือส่งของออกแล้วแต่กรณี แต่ในส่วนของขาเข้าไม่รวมค่าอากร

มาตรา ๑๑ ก่อนจะขนของใด ๆ ออกจากเรือลำใด ให้ผู้นำของเข้ายื่นใบขนสินค้าต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามแบบและมีฉบับคู่เป็นจำนวนเท่าที่อธิบดีต้องการ และถ้าต้องเสียอากรก็ให้เสียอากรที่พึงเรียกเก็บแก่ของนั้น หรือถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่สั่ง ก็ให้วางเงินเป็นประกันเงินอากรนั้น

อธิบดีจะอนุญาตให้ขนของใด ๆ ออกจากเรือ เมื่อมีใบขอเปิดตรวจตั้งบัญชีไว้ต่อไปก็ได้ หรือเมื่อมีคำขอของนายเรือหรือตัวแทนของเรือที่นำของเข้าก็ได้ โดยให้ปฏิบัติภายในบังคับแห่งเงื่อนไขตามที่เห็นควรกำหนด

แต่ที่บ่ห่อของส่วนตัวผู้โดยสารนั้น ไม่ต้องมีใบขนสินค้าและอาจตรวจขึ้นนบก และส่งมอบไปได้ ตามข้อบังคับที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๑๒ ถ้าผู้นำของใด ๆ เข้ามาไม่สามารถทำใบขนสินค้าสำหรับของนั้น ๆ ได้ เพราะยังไม่ทราบรายการบริบูรณ์จะยื่นใบขอเปิดตรวจตามแบบที่อธิบดีต้องการก็ได้

ใบขอเปิดตรวจนั้น เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับรองแล้วก็ให้เป็นใบอนุญาตให้ผู้นำของเข้าตรวจของนั้นได้ และให้ผู้นำของเข้าตรวจของนั้นต่อหน้าพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในสามวัน นับแต่วันที่ได้รับรองใบขอเปิดตรวจ แล้วให้ทำใบขนสินค้าขึ้นโดยพลัน

ถ้าผู้นำของเข้าไม่ยื่นใบขนสินค้าสำหรับของนั้น และไม่เสียอากรที่พึงเรียกเก็บแก่ของนั้น ถ้าต้องเสีย หรือไม่วางเงินเป็นประกันเงินอากรเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับรองใบขอเปิดตรวจ ก็ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งให้นำของนั้นออกขายทอดตลาด เพื่อใช้ค่าอากร ค่าใช้จ่าย และค่าภาระติดพันอย่างอื่น ๆ ทั้งสิ้น ถ้ามีเงินเหลืออยู่อีกเท่าใด ก็ให้สั่งจ่ายให้ผู้นำของเข้า

^{๑๓๔} ความในมาตรา ๑๐ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๕๓ แล้ว

มาตรา ๑๓^{๑๓๖}

มาตรา ๑๔ ของใด ๆ ที่นำเข้าไปในราชอาณาจักรนั้น รัฐมนตรีอาจออกกฎกระทรวงกำหนดได้ว่า ก่อนส่งมอบไปจากความรักขาของศุลกากร ให้ผู้นำของเข้าปิดแสตมป์หรือตอกตราของศุลกากรที่ช่องหรือหีบห่อของนั้น ๆ ตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

[หมายเหตุ ปัจจุบันยังไม่มีกฎกระทรวงที่ออกบังคับใช้โดยอาศัยอำนาจตามมาตรานี้]

มาตรา ๑๕ ในกรณีที่ตัวแทนถูกศาลพิพากษาให้ปรับเพราะได้กระทำการใด ๆ ที่เป็นการผิดฐานทำหรือยื่นคำสาแดงหรือบันทึกเรื่องราวหรือเอกสาร ซึ่งเป็นความเท็จหรือเป็นความไม่บริบูรณ์หรือเป็นความชักพาให้ผิดหลงในรายการใด ๆ หรือฐานหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงด้วยประการใด ๆ บรรดาการเสียอากรตามจำนวนที่ควรต้องเสีย หรือการกักตุนหรือการห้ามขึ้นตัวการจะต้องรับผิดชอบในทางแพ่งใช้ค่าปรับนั้นโดยมิพักต้องคำนึงว่า ตัวแทนจะสามารถชำระค่าปรับนั้นได้หรือไม่ หรือมิพักต้องคำนึงว่าตัวแทนได้ถูกจำแทนค่าปรับนั้นแล้วหรือไม่

มาตรา ๑๖ การกระทำที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗ และมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ นั้น ให้ถือว่าเป็นความผิดโดยมิพักต้องคำนึงว่าผู้กระทำความผิดมีเจตนาหรือกระทำโดยประมาทเลินเล่อหรือหาไม่

มาตรา ๑๗ ของใด ๆ อันเนื่องด้วยความผิดตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ประกอบด้วยมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ ท่านให้รับเสียสิ้นโดยมิพักต้องคำนึงว่าบุคคลผู้ใดจะต้องรับโทษหรือหาไม่

มาตรา ๑๘^{๑๓๗}

^{๑๓๖} มาตรา ๑๓ ยกเลิกโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕

^{๑๓๗} มาตรา ๑๘ ยกเลิกโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕

มาตรา ๑๙^{๑๓๘} ของโตที่พิสูจน์เป็นที่พอใจอธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายว่าเป็นของรายเดียวกันกับที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรและเสียอากรแล้ว ถ้าส่งกลับออกไปยังเมืองต่างประเทศหรือส่งกลับไปเป็นของใช้สิ้นเปลืองในเรือเดินทางไปเมืองต่างประเทศ ให้คืนเงินอากรขาเข้าให้แก่ผู้นำของเข้าเก่าในสิบส่วน หรือส่วนที่เกินหนึ่งพันบาทของจำนวนที่ได้เรียกเก็บไว้ โดยคำนวณตามใบขนสินค้าขาออกแต่ละฉบับ แล้วแต่จำนวนใดจะสูงกว่า ภายใต้เงื่อนไขดังต่อไปนี้

(ก) ระหว่างที่อยู่ในราชอาณาจักร ของนั้นมิได้ใช้ประโยชน์ด้วยประการใด ๆ เว้นแต่เพื่อวัตถุประสงค์ในการส่งของนั้นกลับออกไป และมีได้เปลี่ยนแปลงรูปลักษณะใด ๆ

(ข) ของนั้นได้ส่งกลับออกไปทางท่าหรือที่สำหรับการส่งออกซึ่งของที่ขอคืนอากรขาเข้า

(ค) ของนั้นได้ส่งกลับออกไปภายในหนึ่งปีนับแต่วันนำเข้า และ

(ง) ต้องขอคืนเงินอากรภายในหกเดือนนับแต่วันที่ส่งของนั้นกลับออกไป

อธิบดีมีอำนาจออกข้อบังคับว่าด้วยการพิสูจน์ของ การส่งของกลับออกไป การจัดทำ และยื่นเอกสารต่าง ๆ การคำนวณเงินอากรที่พึงคืนให้ และวิธีการอื่น ๆ เกี่ยวกับการขอคืนเงินอากรนี้

มาตรา ๑๙ ทวิ^{๑๓๙} ของที่ส่งออกไปยังเมืองต่างประเทศหรือส่งไปเป็นของใช้สิ้นเปลืองในเรือเดินทางไปเมืองต่างประเทศ ถ้าพิสูจน์เป็นที่พอใจอธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายว่าได้ผลิตหรือผสมหรือประกอบหรือบรรจุด้วยของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร ให้คืนเงินอากรขาเข้าสำหรับของดังกล่าวที่ได้เรียกเก็บไว้แล้วให้แก่ผู้นำของเข้า ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(ก) ของที่นำเข้านั้นมิใช่ของที่กฎกระทรวงระบุห้ามคืนเงินอากร

^{๑๓๘} ความในมาตรา ๑๙ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๑๘

^{๑๓๙} ความในมาตรา ๑๙ ทวิ นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๑๙

(ข) ปริมาณของที่นำเข้าซึ่งใช้ในการผลิต หรือผสมหรือประกอบ หรือบรรจุ เป็นของที่ส่งออก ให้ถือตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีเห็นชอบหรือประกาศ กำหนด

(ค) ของนั้นได้ส่งออกไปทางท่าหรือที่สำหรับการส่งออกซึ่งของที่ ขอคืนอากรขาเข้า

(ง) ของนั้นได้ส่งออกไปภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่นำของซึ่งใช้ในการ ผลิต ผสม หรือประกอบเป็นของที่ส่งออก หรือใช้บรรจุของที่ส่งออก เข้ามาใน ราชอาณาจักร เว้นแต่ในกรณีมีเหตุสุดวิสัยทำให้ไม่อาจส่งออกภายในกำหนดเวลา ดังกล่าวได้ อธิบดีอาจขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินหกเดือน และ

(จ) ต้องขอคืนเงินอากรภายในหกเดือนนับแต่วันที่ส่งของนั้น ออกไป แต่อธิบดีจะขยายเวลาออกไปตามที่เห็นสมควรก็ได้

อธิบดีมีอำนาจออกข้อบังคับว่าด้วยการพิสูจน์ของ การส่งออกไป การจัดทำ และยื่นเอกสารต่าง ๆ การคำนวณเงินอากรที่พึงคืนให้ และวิธีการอื่น ๆ เกี่ยวกับการขอคืนเงินอากรนี้

มาตรา ๑๙ ตี^{๑๕๐} เมื่อผู้นำของเข้าแสดงความจำนงว่าของที่ นำเข้าจะใช้เฉพาะในการผลิต ผสม ประกอบ หรือบรรจุ เพื่อการส่งออกไปยัง เมืองต่างประเทศ หรือส่งไปเป็นของใช้สิ้นเปลืองในเรือเดินทางไปเมืองต่างประเทศ อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายจะอนุญาตให้การค้าประกันของกระทรวงการคลัง หรือธนาคาร หรือหลักประกันอื่น แทนการชำระอากรขาเข้าที่ต้องเสีย โดยอาจ กำหนดเงื่อนไขตามที่เห็นสมควรก็ได้ เมื่อมีการส่งออกซึ่งของที่จะได้คืนเงินอากร ตามมาตรา ๑๙ ทวิ ก็ให้คืนหลักประกันโดยถือเสมือนว่าเป็นการคืนเงินอากร

มาตรา ๑๙ จัตวา^{๑๕๑} ของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อใช้ในการ ผลิต ผสม ประกอบ หรือบรรจุตามมาตรา ๑๙ ทวิ หากโอนเข้าไปใน คลังสินค้าทัณฑ์บน หรือจำหน่ายให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่า ด้วยพิกัดอัตราศุลกากรหรือกฎหมายอื่น ให้ถือว่าของนั้นได้ส่งออกตามมาตรา ๑๙ ทวิ ในเวลาที่โอนหรือจำหน่ายของเช่นนั้น ทั้งนี้ โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่ อธิบดีกำหนด

^{๑๕๐} ความในมาตรา ๑๙ ตี นี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ.๒๕๕๓ แล้ว

^{๑๕๑} ความในมาตรา ๑๙ จัตวา นี้ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ.๒๕๕๓

การรับของที่ได้โอนหรือจำหน่ายตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าเป็นการนำเข้ามาในราชอาณาจักรหรือนำเข้าสำเร็จในเวลาที่ได้โอนหรือจำหน่ายของเช่นนั้น โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๒๐^{๑๔๖} ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมายเหตุ : หลักการและเหตุผลปรากฏในคำปรารภว่า “โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่าสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้”

^{๑๔๖} ความในมาตรา ๒๐ นี้ได้ยกเลิกโดยมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ.๒๕๔๘

พระราชบัญญัติ
ศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒)
พุทธศักราช ๒๕๖๗

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติศุลกากร
(ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๖๗”

มาตรา ๒^{๑๔๓} พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวัน
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติ
ศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๕ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร
(ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๕๖๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

[ได้นำข้อความไปใส่ไว้ในพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช
๒๕๖๕ แล้ว จึงไม่นำมาพิมพ์อีก]

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๖ (๒) มาตรา ๑๕
มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา
๓๐ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๘ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๗ มาตรา ๖๐
มาตรา ๖๖ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๒ มาตรา ๗๔ มาตรา ๙๐ มาตรา ๙๑ มาตรา
๙๓ มาตรา ๙๙ มาตรา ๑๐๐ มาตรา ๑๐๔ มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๐๙ แห่ง
พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๕ และให้ใช้อัตราโทษต่อไปนี้แทน

[ได้นำข้อความไปใส่ไว้ในพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช
๒๕๖๕ แล้ว จึงไม่นำมาจัดพิมพ์อีก]

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๔๙ และมาตรา ๖๘ แห่ง
พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๕ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ
ศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๖๖ และให้ใช้อัตราโทษ
ต่อไปนี้แทน

[ได้นำข้อความไปใส่ไว้ในพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช
๒๕๖๕ แล้ว จึงไม่นำมาพิมพ์อีก]

^{๑๔๓} ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ วันที่ ๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๗ หน้า ๓๕๗ - ๓๗๓

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๕๕๐ และให้ใช้อัตราโทษต่อไปนี้เป็นแทน

[ได้นำข้อความไปใส่ไว้ในพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๕๕๐ แล้ว จึงไม่นำมาจัดพิมพ์อีก]

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๕๕๐ และให้ใช้อัตราโทษต่อไปนี้เป็นแทน

[ได้นำข้อความไปใส่ไว้ในพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๕๕๐ แล้ว จึงไม่นำมาจัดพิมพ์อีก]

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๕๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

[ได้นำข้อความไปใส่ไว้ในพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ แล้ว จึงไม่นำมาพิมพ์อีก]

มาตรา ๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๐๒ ทวิ และมาตรา ๑๐๒ ตริ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙

[ได้นำข้อความไปใส่ไว้ในพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ แล้ว จึงไม่นำมาพิมพ์อีก]

มาตรา ๑๐ ถ้าปรากฏว่า ผู้ใดมีสิ่งซึ่งต้องห้าม หรือสิ่งซึ่งมีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นสิ่งต้องจำกัด หรือเป็นสิ่งลักลอบหนีศุลกากรไว้ในครอบครอง ให้อธิบดี พนักงานศุลกากรผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นพิเศษจากอธิบดี พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ มีอำนาจบันทึกข้อเท็จจริงที่ตนเองได้พบเห็น บันทึกนี้ถ้าเสนอต่อศาลในเมื่อมีการดำเนินคดี ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นความจริงตามข้อเท็จจริงที่จดแจ้งไว้ในบันทึกนั้น และผู้นั้นได้นำสิ่งนั้นเข้ามาโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือนำเข้ามาโดยการลักลอบหนีศุลกากร แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะพิสูจน์ได้เป็นอย่างอื่น

ให้นำบทบัญญัติในวรรคก่อนมาใช้บังคับแก่การกระทำผิดต่อกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการส่งออกไปนอก และการนำเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งสินค้าบางอย่าง และกฎหมายว่าด้วยการนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักรด้วย

มาตรา ๑๑ สิ่งที่ยึดไว้ก่อนวันใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้เมื่อยึดไว้ครบสามสิบวันนับแต่วันใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้ ถ้าเจ้าของ หรือผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียกเอา ให้ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่ใช่ของ และให้ตกเป็นของแผ่นดิน

มาตรา ๑๒ เมื่อเห็นเป็นการสมควรกำหนดเขตท้องที่ใดเป็นเขตควบคุมศุลกากร ให้ประกาศพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตท้องที่นั้นเป็นเขตควบคุมศุลกากร

ภายในเขตควบคุมศุลกากร ให้

บรรดาโรงเรือน หรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่น ตกอยู่ในอำนาจการตรวจค้นของพนักงานศุลกากรตลอดไป ไม่ว่าในเวลากลางวันหรือกลางคืนโดยไม่ต้องมีหมายค้น แต่ในการใช้อำนาจดังกล่าวแต่ละคราว พนักงานศุลกากรต้องแสดงว่าตนมีเหตุอันสมควรที่จะใช้อำนาจนั้น และต้องแสดงบัตรประจำตัวว่าเป็นพนักงานศุลกากรด้วย

บรรดายานพาหนะซึ่งเข้าไป หรือออกไป หรือพักอยู่ในหรือผ่านเขตนั้นตกอยู่ในอำนาจการตรวจค้นทำนองเดียวกัน

บรรดาบุคคลซึ่งสัญจรไปมาภายในเขตนั้นอยู่ในอำนาจการตรวจค้นทำนองเดียวกัน แต่ถ้ามีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคลดังกล่าวนั้นได้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร และบุคคลนั้นไม่สามารถแสดงเหตุผลของตนให้เป็นที่พอใจของพนักงานศุลกากร พนักงานศุลกากรมีอำนาจจับได้โดยไม่ต้องมีหมายจับแล้วนำส่งตำรวจเพื่อดำเนินการตามกฎหมาย

อำนาจการตรวจค้นของพนักงานศุลกากร เกี่ยวกับโรงเรือนหรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นในเวลากลางวันจะต้องเป็นพนักงานศุลกากรผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นพิเศษจากอธิบดี

มาตรา ๑๓ ภายในเขตควบคุมศุลกากร อธิบดีมีอำนาจประกาศให้ผู้ทำการค้าสินค้าชนิดใด ตามลักษณะเงื่อนไขใดที่อธิบดีกำหนดไว้ จัดให้มีสมุดควบคุมตามแบบที่อธิบดีกำหนดและให้ลงรายการในขณะที่ได้รับและจำหน่ายสินค้าชนิดนั้นในการประกอบการค้าเป็นรายวันในสมุดนั้น การประกาศ ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศตามความในวรรคก่อน ให้ผู้ทำการค้าจัดให้มีสมุดควบคุมและลงรายการในสมุดควบคุมเป็นรายวัน

ถ้าการตรวจแสดงให้เห็นว่ามีสินค้าขาดหรือเกินจำนวนที่ควรจะปรากฏตามสมุดควบคุม ในเมื่อค่านึงถึงจำนวนสินค้าที่ผู้ทำการค้าสมควรมีไว้เพื่อใช้สอยเอง และให้ครอบครัวใช้สอยตามปกติแล้ว ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า สินค้าซึ่งขาดหรือเกินนั้นได้นำมาไว้ในครอบครองของผู้ทำการค้า หรือย้ายขนไปโดยผิดกฎหมาย แล้วแต่กรณี โดยยังไม่ได้ชำระค่าอากร

มาตรา ๑๔ อธิบดีมีอำนาจประกาศระบุบริเวณพิเศษในเขตควบคุมศุลกากร ซึ่งจะต้องอยู่ในบังคับแห่งบทบัญญัติมาตรานี้ และให้มีแผนที่แสดงเขตของบริเวณดังกล่าวต่อท้ายประกาศนั้น การประกาศ ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ภายในบริเวณพิเศษนั้น ผู้ใดมีสินค้าเพื่อการค้าของตนหรือของผู้อื่น ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ยังไม่ได้ชำระค่าอากร เว้นแต่จะแสดงให้เห็นที่พอใจว่าได้

ชำระอากรแล้ว

ห้ามมิให้ผู้ใดทำการขนสินค้าเข้าไป หรือออกมา หรือขนภายในบริเวณพิเศษนั้น เว้นแต่จะมีใบอนุญาตซึ่งพนักงานศุลกากรได้ออกให้ และต้องแสดงใบอนุญาตนั้นเมื่อพนักงานศุลกากรเรียกร้อง

มาตรา ๑๕^{๑๔๔} ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

มาตรา ๑๖^{๑๔๕} ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๔ วรรคสาม มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท

มาตรา ๑๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

^{๑๔๔} ความในมาตรา ๑๕ นี้ ได้แก้ไขอัตราโทษโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙)

พ.ศ.๒๕๔๘ แล้ว

^{๑๔๕} ความในมาตรา ๑๖ นี้ ได้แก้ไขอัตราโทษโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙)

พ.ศ.๒๕๔๘ แล้ว

